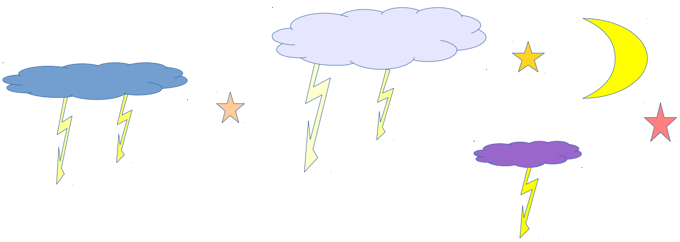
Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Έκτο
(1997-1998)

Λιζέτα Βρανά

ISBN: 978-1514641989 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 8η: Παροξυσμός

Φθινόπωρο 1997

Μετά από πρόταση της φίλης μου Μαρίας Γληνού, από τις αρχές του φθινοπώρου πηγαίνουμε μαζί σε μια καινούργια σχολή μεταφυσικής, κοντά στην Ομόνοια. Ονομάζεται Κέντρο Πνευματικής Εξέλιξης και οι διδασκαλίες του βασίζονται στη Θεοσοφία. Ο Αργύρης, ο δάσκαλος, είναι ένας συμπαθητικός τύπος χαμηλών τόνων, ο οποίος απλά μεταδίδει τις γνώσεις του χωρίς να το παίζει παντογνώστης, μύστης, ή θεός. Οι μεταφυσικές του θεωρίες είναι αρκετά ενδιαφέρουσες, πολύ καλά και πολύπλοκα δομημένες. Τουλάχιστον, δεν μας κοροϊδεύει φλυαρώντας διαρκώς για καθυστερημένες συνδρομές και ανίκανους μαθητές. Ακόμη, είναι διατεθημένος να οδηγεί κάθε Τετάρτη όλο το δρόμο από τη Λαμία, όπου κατοικεί μόνιμα, για να διδάξει εμάς, χωρίς κανένα ιδιαίτερο οικονομικό όφελος: Ο καθένας προσφέρει όσα χρήματα μπορεί κάθε μήνα.

Μερικές από τις διδασκαλίες της Θεοσοφίας

* Κάθε ανθρώπινη οντότητα (ψυχοσωματική μονάδα) έχει το αντίστοιχό της και στα επτά επίπεδα του Κοσμικού Φυσικού Πεδίου, δηλαδή στους επτά ουρανούς. Οτιδήποτε πράττουμε, αισθανόμαστε, σκεπτόμαστε, αποτυπώνεται στο Κοσμικό Φυσικό Πεδίο και επηρεάζει έτσι την υλική πραγματικότητα.

* Ο κόσμος είναι το πνεύμα σου. Οτιδήποτε καλό ή κακό βιώνεις στην υλική πραγματικότητα αντικατοπτρίζει μια αντίστοιχη δική σου καλότητα ή κακότητα.

* Τα τρία κατώτερα επίπεδα της ύπαρξης (νοητικό, συναισθηματικό, φυσικό) καθορίζουν την καθημερινή πραγματικότητα που βιώνει κάποιος, ανάλογα με το πνεύμα του. *Δεν βιώνουμε όλοι τον ίδιο κόσμο*. Όταν η πραγματικότητα φαίνεται αρνητική, αυτό σημαίνει ότι το πνεύμα έχει πρόβλημα και η ανάπτυξή του περιορίζεται. Από την άλλη πλευρά, όμως, και η πραγματικότητα διαμορφώνει το ανθρώπινο πνεύμα. *Φτιάχνουμε την*

πραγματικότητα αλλά και μας φτιάχνει.

* Μια εσωτερική διδασκαλία χρειάζεται χιλιετίες για να αποδώσει καρπούς στις συνειδήσεις των μαζών: Ο Χριστιανισμός, για παράδειγμα, μόλις τώρα αρχίζει να φέρνει αποτελέσματα στην ανθρώπινη κοινωνία (!)

* Μέσω της μετενσάρκωσης, η ψυχή κατοικεί σε διάφορα σώματα ανά τους αιώνες, προκειμένου να λάβει τα κατάλληλα μαθήματα από τη ζωή, τα οποία θα την οδηγήσουν στην υπέρβαση του φυσικού πεδίου. Τα βάσανα και οι συμφορές δεν αποτελούν υποχρεωτικά τιμωρία για κακές πράξεις που έγιναν σε προηγούμενες ζωές. Γενικά, ο πόνος διδάσκει αλλά δεν αποτελεί "προνόμιο" των λιγότερο εξελιγμένων ψυχών. Πολλές φορές συμβαίνει μια ψυχή να δοκιμάζεται με τον πόνο, προτού ανέλθει σε ανώτερα επίπεδα ύπαρξης.

* Η πορεία των ενσαρκώσεων είναι γενικά ανοδική: Αφού περάσει από το φυτικό βασίλειο, η ψυχή εισέρχεται στο ζωικό βασίλειο και μετά στο ανθρώπινο. Ο άνθρωπος δεν ξαναγεννιέται σαν ζώο ή φυτό, εκτός αν διαπράξει κάποιο πολύ σοβαρό λάθος *[όπως;]*. Υπάρχει, μάλιστα, περίπτωση, να χάσει και ολόκληρο τον κύκλο των ενσαρκώσεών του.

* Αν κάποιος δεν κάνει σεξ ή αν παίρνει ναρκωτικά για 40 ζωές, η συνέπεια θα είναι να γεννηθεί ανάπηρος.

* Υπάρχουν τέσσερις ζωικές μορφές που επιτρέπουν το πέρασμα της ψυχής από το ζωικό στο ανθρώπινο βασίλειο: γάτα, σκύλος, άλογο, ελέφαντας. Εξήντα δισεκατομμύρια ψυχές *[μόνο;]* εμπλέκονται στον κύκλο των ενσαρκώσεων (σαμσάρα) σήμερα. Στην εποχή μας οι πύλες προς το ανθρώπινο βασίλειο έχουν κλείσει, ενώ έχουν ανοίξει οι πύλες προς τα ανώτερα βασίλεια ύπαρξης.

* Ο πιο εξελιγμένος άνθρωπος που έζησε ποτέ στη γη θεωρείται ο μυθικός Ηρακλής, ο οποίος έχει πλέον ξεπεράσει τους επτά ουρανούς και βρίσκεται πλέον στο ένατο επίπεδο πάνω από το δικό μας. Όμως, εκεί που είναι, έχει εισέλθει σε άλλο, ανώτερο Κοσμικό Πεδίο, όπου έχει τη θέση κατοικιδίου ζώου σε σχέση με άλλες, ακόμη πιο εξελιγμένες οντότητες.

* Υπάρχει άπειρος αριθμός πεδίων πάνω από το δικό μας, όπως

και άπειρος αριθμός επιπέδων από κάτω μας. Δεν υπάρχει τέρμα στην εξέλιξη.
* Έχουν εμφανιστεί τρεις ανθρώπινες φυλές ως τώρα, πάνω στη γη: Η πρώτη ήταν οι πρωτόγονοι Λεμούριοι, που είχαν εξαιρετικά ανεπτυγμένο το τσάκρα των γεννητικών οργάνων. Ζούσαν για το σεξ, δεν έκαναν τίποτε άλλο. Ένας Λεμούριος μπορούσε να έλθει σε ερωτική επαφή 500 φορές την ημέρα! Η δεύτερη φυλή ήταν οι Άτλαντες, που είχαν πιο ανεπτυγμένο το τσάκρα του ηλιακού πλέγματος. Έτσι, ήταν ιδιαίτερα συναισθηματικοί και διέθεταν τηλεπαθητικές ικανότητες. Η τρίτη φυλή, αυτή που κυριαρχεί σήμερα στη γη, είναι οι Άρειοι, οι οποίοι έχουν ιδιαίτερα ανεπτυγμένο το τσάκρα του λαιμού, άρα είναι εξαιρετικά δημιουργικοί κι εφευρετικοί. Η τέταρτη φυλή, εκείνη που θα μας διαδεχθεί, θα έχει πιο ανεπτυγμένο το τσάκρα της καρδιάς.
* Τα όνειρα ανήκουν στους αστρικούς κόσμους. Κάθε ζωντανός άνθρωπος διαθέτει στο αστρικό πεδίο ένα “αστρικό μόνιμο άτομο”, το οποίο είναι ο εαυτός των ονείρων του. Το συνειδητό ονείρεμα προϋποθέτει ανώτερη πνευματική ανάπτυξη κι ενθαρρύνεται από τη Θεοσοφία.
* Ακόμη, είναι δυνατόν ο αληθινός μας εαυτός να εκφράζεται στα όνειρα και όχι στην υλική πραγματικότητα. Μπορεί ένας άνθρωπος να φαίνεται αποτυχημένος και ασήμαντος στη ζωή, “όμως δεν ξέρεις τι κάνει στον ύπνο του αυτός”, όπως λέει ο δάσκαλος. Άλλωστε, τα τεκταινόμενα στους αστρικούς κόσμους επηρεάζουν την υλική πραγματικότητα.
* Το αστρικό πεδίο του πλανήτη είναι πολύ αρνητικό στη σημερινή εποχή, εξαιτίας της ανθρώπινης διαφθοράς. Έργο των μοναχών (χριστιανών και μη) είναι να καθαρίζουν -όσο είναι δυνατόν- το αστρικό πεδίο μέσω της προσευχής.
* Περίπου επτά χρόνια πριν το θάνατο, ο άνθρωπος αρχίζει να εκπέμπει το λεγόμενο σήμα θανάτου. Ούτε ο ίδιος ούτε οι άλλοι άνθρωποι δεν το αντιλαμβάνονται, εκτός αν διαθέτουν ιδιαίτερη ψυχική εξέλιξη.
* Οι νεκροί εμφανίζονται στους αστρικούς κόσμους, όπου βιώνουν τη δική τους "ζωή". Έχουν, όμως, επαφή και με την

υλική πραγματικότητα, και μπορούν να επηρεάζουν τις σκέψεις και τις πράξεις των ζωντανών.
* Η έμφυτη τηλεπάθεια θεωρείται ελάττωμα, σύμφωνα με τη Θεοσοφία. Όχι μόνο δεν ενθαρρύνεται η περαιτέρω ανάπτυξή της αλλά καταπνίγεται σκοπίμως. “Τα άτομα που λειτουργούν σαν μέντιουμ είναι σα να έχουν καρκίνο στο αστρικό!” ισχυρίζεται ο δάσκαλος.
* Η στοργή είναι σατανική, έργο μαύρου μάγου! *[γιατί;]*
* Ολόκληρη η ανθρωπότητα είναι δομημένη μέσα σε μια αυστηρή ιεραρχία, όπου κάθε άνθρωπος κατέχει μια πολύ συγκεκριμένη θέση. Στις πιο ψηλές θέσεις της ιεραρχίας βρίσκονται φωτισμένες απενσαρκωμένες οντότητες. Πρόκειται για ψυχές που έχουν ολοκληρώσει τον κύκλο των ενσαρκώσεών τους στη γη, αφού πρώτα έχουν βιώσει όλους τους πιθανούς τύπους πόνου που είναι δυνατόν να βιώσει κανείς. Αυτό τους δίνει το δικαίωμα να αποφασίζουν για τα δεινά που θα πλήξουν έναν άνθρωπο ή έναν λαό, προκειμένου να επιταχυνθεί η ψυχική του εξέλιξη. Στην κορυφή της ιεραρχικής πυραμίδας σήμερα βρίσκεται ο απενσαρκωμένος πνευματικός δάσκαλος Μωρύα.
* Ο Χριστός θεωρείται ιδιαίτερη μορφή επειδή κατάφερε να φωτιστεί σε 777 ζωές μόνο, και τώρα βρίσκεται στο τέταρτο επίπεδο (μοναδικό πεδίο). Ο Βούδας, επίσης μεγάλος δάσκαλος, έχει αμαρτήσει επειδή αγάπησε την ανθρωπότητα...
* Η φωτισμένη μειοψηφία από απενσαρκωμένες οντότητες που βρίσκεται στην κορυφή της ιεραρχίας, αποφασίζει για τη μοίρα της ανθρωπότητας. Πολλές φορές προάγουν την ανθρώπινη εξέλιξη εξαλείφοντας χιλιάδες ή εκατομμύρια ανθρώπων. Πόλεμοι, επιδημίες, φυσικές καταστροφές πετυχαίνουν αυτό το σκοπό, που η θεοσοφία επιδοκιμάζει απερίφραστα.
* Εμείς, οι “κατώτερες διάνοιες”, δεν επιτρέπεται ποτέ να αμφισβητούμε το Σχέδιο και τις αποφάσεις της Ιεραρχίας, ούτε να δυσανασχετούμε όταν βλέπουμε να βασανίζονται ή να αφανίζονται εκατομμύρια συνανθρώπων μας. Αντίθετα, πρέπει να έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη στη "φωτισμένη μειοψηφία". “Εφόσον, μάλιστα, καμία ψυχή δεν χάνεται μετά το θάνατο, τι

πειράζει αν, για παράδειγμα, δυο δισεκατομμύρια άνθρωποι πεθάνουν από κάποια παράξενη παγκόσμια επιδημία;" λέει ο δάσκαλος και κανείς δεν φέρνει αντίρρηση.
"Σύντομα αναμένεται να συμβεί κάτι τέτοιο και όταν συμβεί, εμείς θα πρέπει να το θεωρήσουμε αληθινή θεϊκή ευλογία! Πότε-πότε χρειάζεται μια εξυγίανση της ανθρωπότητας!" εξηγεί χαμογελώντας.
"Μήπως είναι ώρα ν' αρχίσουμε να σκοτωνόμαστε μεταξύ μας;" αστειεύεται κάποιος από τους μαθητές.
"Μα εσείς δεν έχετε Σχέδιο!" αντιτάσσει ο δάσκαλος.
[Αν είχαμε, δηλαδή;]
* Νέα Παγκόσμια Τάξη: Πολύ σύντομα, ένα καθεστώς οικουμενικής ηλεκτρονικής επιτήρησης θα επιβληθεί στην ανθρωπότητα. Όλοι οι άνθρωποι θα παρακολουθούνται και θα ελέγχονται αδιάλειπτα μέσω ενός παγκόσμιου υπερπολύπλοκου δικτύου από κάμερες, δορυφόρους και κομπιούτερ. "Πολλοί δυσανασχετούν στην ιδέα ενός Μεγάλου Αδελφού που θα ελέγχει τις ζωές τους· αυτό είναι ανώριμο κι εγωιστικό", λέει ο δάσκαλος.
* "Η επεξεργασία των γονιδίων και η κλωνοποίηση θα επιτρέψουν την κατασκευή άγνωστων ως τώρα μορφών ζωής *[δηλαδή τεράτων]*. Έτσι, θα μπορούν να ενσαρκώνονται οντότητες που τώρα δεν έχουν τη δυνατότητα να γεννιούνται φυσιολογικά πάνω στη γη", επικροτεί ο δάσκαλος, κι εγώ αναρωτιέμαι: *Τι είδους δαίμονες θα έρχονται σύντομα στον κόσμο;*

Συμπέρασμα: Ακόμη και η "καλοπροαίρετη" φίλη μου, η Μαρία, τελικά αναγνωρίζει ότι "αυτοί είναι σατανιστές". Από την άλλη πλευρά, ο δάσκαλος ξέρει πολύ καλά για τι πράγμα μιλάει. Σαφώς το Σχέδιο προχωρά ήδη πολύ γρήγορα: Η Νέα Τάξη Πραγμάτων είναι θέμα λίγων μόνο χρόνων. Όσοι θεωρηθούν ανίκανοι ή ακατάλληλοι ν' ανήκουν στο Θαυμαστό Καινούργιο Κόσμο του απόλυτου ηλεκτρονικού ελέγχου, απλά θα αφανιστούν οριστικά από το πρόσωπο της γης...

* * * *

Σε μια ακόμη αγωνιώδη προσπάθεια να βελτιώσω την μάλλον βαλτωμένη κοινωνική μου ζωή, πρόσφατα έβαλα και πάλι αγγελία για αλληλογραφία σε τρία διαφορετικά περιοδικά, αναζητώντας "ενδιαφέροντα άτομα που να τους αρέσουν τα ταξίδια και η μεταφυσική".

Έλαβα δεκάδες γράμματα, ελάχιστα όμως άξιζαν απάντηση, όπως αυτό της 28χρονης Νινέτας Μαβίλη, με την οποία γρήγορα γίναμε καλές φίλες: Καλή, σοβαρή κι ενδιαφέρουσα κοπέλα, κατοικεί στο Νέο Φάληρο, είναι από εύπορη οικογένεια και παραδίδει ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών. Μόνιμο άγχος της, το πότε θα παντρευτεί. Κατά τ' άλλα είναι λογικό και ισορροπημένο άτομο. Την έχω παρουσιάσει στην υπόλοιπη παρέα και βγαίνουμε πια όλες μαζί σχεδόν κάθε Σάββατο. Μπορώ να πω ότι χάρη στη Νινέτα, η συντροφιά μας έχει αναβαθμιστεί...

Δευτέρα, 13 Οκτωβρίου 1997

Άλλη περίπτωση, ο 25χρονος Φώτης, τελειόφοιτος της Οικονομικής Σχολής: Έχουμε συναντηθεί δυο φορές και μου φαίνεται ήρεμο κι ευαίσθητο παιδί. Από εμφάνιση είναι μάλλον μέτριος (πολύ λεπτός, λίγο φαλακρός, με γυαλιά και πολλά μπιμπίκια), ενώ σίγουρα έχει κάποια ψυχολογικά προβλήματα: Όπως ο ίδιος μου εκμυστηρεύτηκε, λόγω έλλειψης κοινωνικού κύκλου συνηθίζει να μπαίνει σε λεωφορεία και να πηγαίνει μόνος του βόλτες σε διάφορες περιοχές. Ενίοτε φθάνει και στην Πλατεία Γλυφάδας, από το Ψυχικό όπου κατοικεί. Επίσης, είναι άνεργος και δεν δείχνει να ψάχνει για δουλειά. Παρόλα αυτά, βρίσκω ότι έχουμε ορισμένα κοινά στοιχεία, όπως το ενδιαφέρον για τον εσωτερισμό και τα ταξίδια. Ακόμη, όπως κι εγώ, έτσι κι εκείνος αισθάνεται απομονωμένος από τον κόσμο και την οικογένειά του: "Πηγαίνουν διακοπές, παίρνουν μαζί τη γάτα αλλά δεν παίρνουν εμένα!" χαριτολογεί. Έχει επικοινωνήσει και με την Ελένη Τανάγρα, η οποία έχει απαντήσει σε δική του αγγελία. Δεν την έχει δει ακόμη αλλά δεν τον ξετρελαίνει ιδιαίτερα: "Την ξέρεις καλά; Στο γράμμα της

επαναλαμβάνει διαρκώς τη φράση "Έχω πολύ καλό χαρακτήρα!". Ακόμη, μου φαίνεται πως έχει κόλλημα με τη θρησκεία". Εγώ δεν έχω καταλάβει κάτι τέτοιο, ίσως είναι λίγο υπερβολικός· μα τέλος πάντων, σε γενικές γραμμές θεωρώ τον Φώτη κατάλληλο μόνο για φιλία, τίποτα παραπάνω. Σκοπεύω σύντομα να τον μπάσω στην παρέα μας.

... Ωστόσο, δεν προλαβαίνω! Πριν αποφασίσω τι να κάνω, με παίρνει τηλέφωνο κάποια στιγμή η Ελένη και μόλις ακούει για τον Φώτη, σοβαρεύεται απότομα και μου λέει: "Για να δεις με τι είδους άτομο έχουμε να κάνουμε, Υβόννη: Αντί να απαντήσει ο ίδιος στο γράμμα που του έστειλα, έδωσε τη διεύθυνσή μου σε ένα φίλο του, καθηγητή Θεολογίας, και μου έγραψε εκείνος!"

"Αλήθεια;" απορώ εγώ, πέφτοντας από τα σύννεφα.

" Όπως καταλαβαίνεις, αυτός ο Φώτης δεν είναι για να έχουμε πάρε-δώσε μαζί του", καταλήγει η Ελένη, μετά από αρκετά παράπονα και "θάψιμο".

Σαφώς, αυτό που έκανε ο Φώτης δεν είναι κανένα έγκλημα (γύρευε τι θρησκευτικό οίστρο του εξέφρασε η Ελένη στο γράμμα της), ωστόσο κατάφερε να με επηρεάσει αρκετά, ώστε να μη θέλω πια να ξαναεπικοινωνήσω μαζί του...

Πέμπτη, 23 Οκτωβρίου 1997

Σχολώντας από τη δουλειά σήμερα, ενώ αποχωρώ παρέα με τις συναδέλφους Ελένη Ρούσσου και Μαρία Σχοινά, με μεγάλη μου έκπληξη βρίσκω το Φώτη να με περιμένει έξω από την Παγγαία. Στα χέρια του κρατά δυο κόκκινα τριαντάφυλλα.

"Αυτά είναι για σένα", μου λέει δειλά και τα παίρνω, σχεδόν με το ζόρι, χωρίς να μπορώ να κρύψω τη δυσφορία μου. Ανταλλάσσουμε δυο κουβέντες, είμαι πολύ ψυχρή απέναντί του, εκείνος δεν αργεί να καταλάβει ότι δεν σκοπεύω να τον ξαναδώ, οπότε φεύγει κι εξαφανίζεται για πάντα.

... "Γιατί δεν τον θέλεις; Επειδή έχει μπιμπίκια; Θα του φύγουνε, μωρέ", με συμβουλεύει η Ελένη Ρούσσου την επομένη, όταν της εξηγώ τα καθέκαστα. Εγώ, όμως, δεν θέλω ούτε ν' ακούσω -και δεν ξέρω καν το γιατί: Η συμπεριφορά του

Φώτη απέναντί μου ήταν πάντα άψογη· ειλικρινά, δεν ξέρω γιατί επηρεάστηκα τόσο πολύ από τις κακολογίες της Τανάγρα...

Σάββατο, 26 Οκτωβρίου 1997

Με τη Νεφέλη και το Βύρωνα βγαίνουμε αρκετά συχνά πια, δυο-τρεις φορές την εβδομάδα. Υπάρχουν ορισμένα παρατράγουδα στη σχέση μας, ωστόσο προτιμώ τη δική τους παρέα από τις υπόλοιπες, μάλλον καταθλιπτικές φιλενάδες μου. "Εμείς είμαστε πιο χαρωπά άτομα", μου είπε στις προάλλες η Νεφέλη, έχοντας καταλάβει τη συμβαίνει. Σίγουρα, δεν είναι χαζή· τρελή είναι: Σπάνιο φαινόμενο, να κανονίσουμε έξοδο μια φορά, χωρίς να καθυστερήσει τουλάχιστον τρία τέταρτα της ώρας ή χωρίς να μπερδέψει τον τόπο συνάντησης! Της δίνεις ραντεβού 8:00 η ώρα στη Γλυφάδα κι αυτή πηγαίνει 9:00 η ώρα στη Βούλα! Μόνιμη ταλαιπωρία και για μένα και για το Βύρωνα, ο οποίος της κάνει τον ταξιτζή.

Σήμερα το απόγευμα, που με κάλεσε στο σπίτι της, διαπίστωσα ότι ζωγραφίζει πολύ καλά, ως επί το πλείστον προσωπογραφίες με μολύβι. Για την ακρίβεια, ζωγραφίζει μονάχα τον εαυτό της, με εξαίρεση ένα-δυο έργα της, όπου φαίνεται και ο Βύρωνας. Επίσης, αρέσκεται να φτιάχνει αγιογραφίες. *Άλλο και τούτο...*

Σάββατο, 15 Νοεμβρίου 1997

Με το πέρασμα του χρόνου ο ενθουσιασμός μου γι' αυτή τη γνωριμία αρχίζει να υποχωρεί, καθώς με ενοχλούν όσο και περισσότερο τα ηλίθια στησίματα, οι χαζοπαρεξηγήσεις και τα πονηρά παιχνίδια επιβολής της σταρ Νεφέλης. Σαφώς, είναι ωραιοπαθής: Αρέσκεται ιδιαίτερα να προκαλεί όλους τους άνδρες γύρω της όπου κι αν βρίσκεται, πράγμα που τρελαίνει το Βύρωνα. Ακόμη, συνηθίζει να κομπάζει για επιτυχίες ή δεξιότητες που δεν είχε ποτέ: Σήμερα το βράδι που συναντηθήκαμε, καυχήθηκε πως κάποτε ήταν δημοσιογράφος και πως αρθρογραφούσε σε μεγάλο περιοδικό, ενώ παράλληλα ήταν και καθηγήτρια χορού σε πασίγνωστη σχολή. Ακόμη, διατυμπαντίζει ότι είναι χρυσή πρωταθλήτρια του τεκβοντό

στην πατρίδα της την Κύπρο, παρόλο που δεν έχει πάρει ακόμη μαύρη ζώνη. Επίσης, λέει πως έχει ασχοληθεί και με το μοντάζ στην τηλεόραση. Κι όλα αυτά τα θαυμαστά, σε ηλικία μόλις 21 χρονών.

Πάντως, είναι γεγονός ότι η Νεφέλη, με τα μυαλά στα κάγκελα, περιστοιχίζεται διαρκώς από δεκάδες φίλες και φίλους, οι οποίοι είναι υπέρ το δέον πρόθυμοι να ανέχονται αυτού του είδους τη συμπεριφορά από τη ντίβα. Πιθανότατα, μάλιστα, δεν παρατηρούν τίποτα το στραβό στο χαρακτήρα της. Όλοι την λατρεύουν χωρίς όρους, γι' αυτό ακριβώς που είναι. Κανείς δεν αμφισβητεί τα λεγόμενά της, κανείς δεν της αντιμιλάει ποτέ, κανείς δεν φαίνεται να τη ζηλεύει για τις τρομερές επιτυχίες της -πραγματικές ή φανταστικές. Αντίθετα, όλοι και όλες επιδεικνύουν έναν άκρατο θαυμασμό απέναντί της.

Ακριβώς τα αντίθετα ισχύουν για μένα: Αν τολμήσω εγώ ν' αναφέρω την παραμικρή επιτυχία μου σε οποιοδήποτε τομέα, όλοι θα με αμφισβητήσουν, θα πετάξουν κακίες, ή θα πρασινίσουν από ζήλια. Αν καθυστερήσω δέκα λεπτά σε ένα ραντεβού, δέχομαι ομαδική κατσάδα. Αν, μάλιστα, τύχει να μου ξεφύγει η παραμικρή λάθος λέξη που προσβάλλει ή μειώνει οποιονδήποτε στη συντροφιά, τότε μου κόβουν την καλημέρα. Εγώ, βέβαια, δεν διαθέτω τη φιδίσια γοητεία της Νεφέλης...

Η ζωή είναι το βασίλειο του πόνου και του φόβου. Η θρησκεία αποτελεί μια μορφή μαζικής ψευδαίσθησης, έναν παραλογισμό, μια υστερική απόπειρα εξορκισμού του πόνου. Η συνειδητοποίηση ότι όλη η ζωή μπορεί να είναι μια διαρκής αλληλουχία από ωδύνες κάθε είδους, οδηγεί στην δημιουργία θρησκειών, ως προσπάθεια κατευνασμού ενός “δίκαιου” Θεού που στέλνει όλα τα δεινά. Όσο κι αν δεν θέλουμε να το σκεφτόμαστε, ξέρουμε ότι όλα μπορούν να πάνε κατά διαβόλου από τη μία στιγμή στην άλλη. Μια μικρή σωματική ενόχληση μπορεί να είναι η αρχή μιας φοβερής αρρώστιας.

Μέσω της θρησκείας (ή της “μεταφυσικής αναζήτησης”) προσπαθούμε να δώσουμε ένα νόημα στον πόνο, ν' ανακαλύψουμε τις βαθύτερες αιτίες του καθώς και τρόπους προσαρ-

μογής σ' αυτόν. Έτσι, μιλάμε για “τιμωρία από το Θεό”, “κάρμα”, “μαθήματα της ζωής”, κλπ. Οι λεγόμενες “αρετές” που καλούμαστε να καλλιεργήσουμε, δεν είναι παρά τεχνικές αποδοχής του πόνου. Για παράδειγμα, η υπομονή χρειάζεται όταν περνάμε επώδυνες φάσεις, αλλιώς δεν έχει λόγο ύπαρξης. Η “συγχώρεση” προϋποθέτει πως κάποιος μας έχει βλάψει, αλλιώς δεν έχει νόημα. Η “βοήθεια προς τον πλησίον” προϋποθέτει ότι κάποιοι υποφέρουν, αλλιώς δεν υπάρχει ανάγκη για βοήθεια, κ.ο.κ. Η υποτιθέμενη τελική ανταμοιβή για όλες αυτές τις “αρετές” είναι, φυσικά, η οριστική απαλλαγή από την ωδύνη – ότι δηλαδή ο Θεός θα μας δεχθεί στον “παράδεισο” και θα μας απαλλάξει οριστικά από τον πόνο -πάντα μετά θάνατον, βέβαια.

Κυριακή, 21 Δεκεμβρίου 1997

Τίποτα καλό δεν μπορεί να συμβεί σε αυτό το σπίτι: Μόλις μάθαμε, από τα αποτελέσματα των ιατρικών εξετάσεων, ότι ο 8χρονος ανηψιός μου ο Θανάσης πάσχει από οστεοχονδρίτιδα. Αυτό σημαίνει ότι ένα παράξενο μικρόβιο του κατατρώει το μηριαίο οστούν, πάνω στο χόνδρο της κλείδωσης με τη λεκάνη, πράγμα που τον κάνει να κουτσαίνει όλο και περισσότερο. Οι γιατροί λένε ότι θεραπεύεται μα θα χρειαστεί να μείνει στο κρεβάτι με το πόδι δεμένο για δυο χρόνια και αν είναι τυχερός, θα αποφύγει να βάλει λάμες στο πόδι με εγχείρηση. Μόλις το άκουσε η θεία Δέσποινα, η οποία έχει έλθει για να περάσει το σαββατοκύριακο μαζί μας, πέταξε την εξυπνάδα της: “Τώρα η Αλίκη θα αρχίσει να βάζει λεφτά στην τράπεζα; Ακούτε; Η Αλίκη θα βάλει λεφτά στην τράπεζα!”
Λεπτομέρεια: Τα δύο παπαγαλάκια της αδελφής μου ψόφησαν προχθές στο κλουβί τους, έτσι ξαφνικά. Αυθόρμητα θεώρησα το γεγονός ***σημάδι της μοίρας***, όμως αρνήθηκα να το σκεφθώ περισσότερο.

Παράλληλα, τους τελευταίους μήνες παρατηρούνται ριζικές αλλαγές στο χώρο της δουλειάς μου. Για την ακρίβεια, η άλλοτε κραταιά Παγγαία, περίφημη για τις ποιοτικές εκδόσεις της, πηγαίνει κατά διαβόλου. Έχουν ήδη απολυθεί σαράντα από

τα ογδόντα άτομα που εργάζονταν στην εταιρεία. Το τμήμα παραγωγής στον 5ο όροφο, όπου δούλευα ως πρόσφατα, έχει πια διαλυθεί· το ίδιο και το τμήμα πωλήσεων στον 4ο όροφο. Εγώ έχω πλέον μεταταχθεί στον 3ο όροφο, εκεί όπου βρίσκονται όλα τα αφεντικά και τα τσιράκια τους. Προς το παρόν δεν έχω κάποιο ιδιαίτερο πρόβλημα, όλα φαίνονται ήσυχα εδώ, αν και κάπως βαρετά.

Σχεδόν όλοι οι φιλικοί σε μένα συνάδελφοι από τον 5ο όροφο έχουν απολυθεί, ενώ κάθε βδομάδα αποχωρεί τουλάχιστον ένας υπάλληλος. Εγώ, ως η μοναδική δακτυλογράφος της εταιρείας, δεν διατρέχω άμεσο κίνδυνο. Ωστόσο, με διακατέχει συνεχώς μια ενδόμυχη ανησυχία, ίσως επειδή εξακολουθώ να βρίσκομαι στο κατώτερο σκαλοπάτι της ιεραρχίας: Είμαι η μόνη στην εταιρεία που, λόγω ειδικότητας, πρέπει να δέχεται διαταγές απ' όλους. Έχω πέντε χρόνια να πάρω αύξηση, εισπράττω τον χαμηλότερο μισθό απ' όλους, ακόμη και από την καθαρίστρια! Έχω αρχίσει να κοιτάζω γι' άλλη δουλειά αλλά -τι παράξενο- όλες οι θέσεις που βρίσκω είναι πιο κακοπληρωμένες από αυτή που έχω...

Φύση του Χρόνου: Ορισμένες φορές έχω την εντύπωση ότι ο χρόνος δεν είναι γραμμικός και συνεχής αλλά κάνει διαρκώς αναδιπλώσεις. Για παράδειγμα, όταν βρίσκομαι στο λεωφορείο και πηγαίνω στη δουλειά, έχω την αίσθηση ότι αυτό είναι μια χωροχρονική επανάληψη: Κάθε "πρωί" επαναλαμβάνεται όχι μόνο η ίδια, συγκεκριμένη δραστηριότητα αλλά και το ίδιο, συγκεκριμένο χρονικό διάστημα! Δηλαδή, το ίδιο κομμάτι του χωροχρόνου μου επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά, με κάποιες μικρές παραλλαγές: Χθες κάθησε δίπλα μου ένας νεαρός, σήμερα μια κυρία με καφέ ταγέρ. Αυτές οι ασήμαντες παραλλαγές επισκιάζουν την αλήθεια, δηλαδή ότι ο χρόνος δεν ρέει γραμμικά αλλά αναδιπλώνεται, επαναλαμβάνοντας τα ίδια γεγονότα με μια δεδομένη συχνότητα...

Είναι σα να είμαστε φυλακισμένοι μέσα σε μια παράξενη χωροχρονική ψευδαίσθηση, η οποία μας ρίχνει συνεχώς μέσα στα ίδια χρονικά "κελιά". Έτσι, βιώνουμε λίγο-πολύ τις ίδιες

εμπειρίες κάθε μέρα, ενώ παράλληλα γερνάμε και ο χρόνος τελειώνει. Δεν περνά ο χρόνος. Εμείς περνάμε...

Αυτός ο μηχανισμός της πραγματικότητας (οι συνεχείς αναδιπλώσεις του χρόνου) γεννά τη λεγόμενη ***μηχανικότητα***, η οποία συνυφαίνεται αυθόρμητα με τον κόσμο της ύλης. Εκείνο που με θλίβει περισσότερο απ' όλα είναι η καθημερινή ανίκητη ρουτίνα. Κάθε πρωί ξυπνώ στο ίδιο θορυβώδες σπίτι, πηγαίνω στην ίδια βαρετή δουλειά, κινούμαι στην ίδια πανάσχημη πόλη, συναναστρέφομαι με τα ίδια διφορούμενα άτομα.

Τίποτα απ' αυτά δεν είναι κακό από μόνο του. Η επανάληψή τους είναι το κακό. Η μηχανικότητα της ύλης, που τα φέρνει διαρκώς μπροστά μου, είναι το αληθινό κακό...

* * * *

Τετάρτη, 7 Ιανουαρίου 1998

Διαυγές Όνειρο: Νιώθω σα να βγαίνω από το σώμα μου. Πετώ ανάμεσα σε παλιά κτήρια και ναούς, ανεβαίνω τη λευκή γυριστή σκάλα ενός αρχαίου κτίσματος. Απομακρύνομαι, εστιάζω την προσοχή μου, πετώ ξανά προς το ίδιο κτήριο, μα αυτό εξαφανίζεται. Τότε, το όνειρο γίνεται διαυγές. Αναζητώ το Θανάση και τον βρίσκω στις κούνιες, σε πιο μικρή ηλικία. Απλώνω τα χέρια μου προς το μέρος του και προφέρω τα λόγια: *Από σήμερα, το πόδι σου είναι καλά· αφαιρώ κάθε αρνητική επιρροή από πάνω σου.* Τότε, ο μικρός γυρίζει την πλάτη για να φύγει. Ωστόσο, εγώ επαναλαμβάνω την ευχή τρεις φορές.

Επαλήθευση: Σύντομα το πόδι του Νάσου παρουσιάζει αναπάντεχη βελτίωση και οι γιατροί ελπίζουν ότι θ' αποφύγει την εγχείρηση. Ωστόσο, σύντομα το κόκκαλο αρχίζει πάλι να τρίβεται και το παιδί πρέπει να ξαναμπεί στο νοσοκομείο...

Σάββατο, 10 Ιανουαρίου 1998

Στέκομαι και ξεροσταλιάζω εδώ και 45 λεπτά έξω από τον Άγιο Κωνσταντίνο στην Κάτω Γλυφάδα, περιμένοντας το Βύρωνα και τη Νεφέλη να φανούν. Έχοντας απογοητευτεί πια, ξεκινώ να φύγω. Λίγο πιο κάτω, τους παίρνει το μάτι μου μέσα

στο αμάξι του νεαρού να ψάχνουν για μένα σ' όλο το δρόμο, γεμάτοι αγωνία. Ευτυχώς, με βλέπουν εγκαίρως, σταματούν, φιλιά, αγκαλιές.

Αμέσως μετά η Νεφέλη, μάλλον εκνευρισμένη, μου εξηγεί ότι ο Βύρωνας δεν κατάλαβε καλά τον τόπο συνάντησής μας, γι' αυτό κι εκτελούσε πειθήνια τις εντολές της: "Τώρα θα γυρίζεις συνεχώς όλη τη Γλυφάδα μέχρι να βρεις την Υβόννη! Αν δεν τη βρεις δεν φεύγουμε!". Εγώ, πάντως, είχα συνεννοηθεί με τη Νεφέλη στο τηλέφωνο, όχι με το Βύρωνα. Μου ζητούν συγγνώμη για την καθυστέρηση, μου εξηγούν ότι δεν καταλαβαίνουν πώς έγινε το μπέρδεμα και πως "Όλες οι μαλακίες γίνονται με σένα!". *Αλήθεια, μήπως τελικά, για κάποιο παράξενο λόγο, όλες αυτές οι καθυστερήσεις, ματαιώσεις, παρεξηγήσεις, συμβαίνουν μονάχα όταν η Νεφέλη κανονίζει μαζί μου και όχι με άλλους φίλους της;*

Δευτέρα, 26 Ιανουαρίου 1998

Φόβος και Ωδύνη: Μετά τη δραματική χθεσινή νύχτα, όταν ο φόβος του πόνου με κατέλαβε ολοκληρωτικά ανεξέλεγκτος, κρίνω ότι πρέπει να ξεδιαλύνω τη σχέση φόβου και πόνου, εφόσον αυτή κυριαρχεί στην ανθρώπινη ζωή.

Έχοντας σχηματίσει την ιδέα (μετά από πληροφορίες που πήρα από φίλες μου σχετικά με το πόσο φρικτά πονάει η απονεύρωση) ότι με περιμένει μια τρομερά οδυνηρή εμπειρία στον οδοντίατρο σήμερα το πρωί, ένιωθα τρομοκρατημένη. Ο φόβος εντείνει τον πόνο: Καθ' όλη τη διάρκεια της νύχτας, η καρδιά μου σφιγγόταν τόσο ώστε νόμιζα πως θα πάθαινα καμιά συγκοπή, ενώ το κεφάλι μου πονούσε ασταμάτητα, επειδή ένιωθα εντελώς ανυπεράσπιστη απέναντι στον επικείμενο σωματικό πόνο. *Εδώ που τα λέμε, ο ψυχικός πόνος είναι αστείος σε σύγκριση με τον σωματικό.*

Πριν καν αντιμετωπίσω την κατάσταση, είχα προεξοφλήσει τι θα γινόταν, αναλογιζόμενη μεμονωμένες εμπειρίες άλλων: "Απονεύρωση; Η χειρότερη εμπειρία!" (Ελένη Τανάγρα) ... "Ιδίως εκεί που σου στρίβει το νεύρο!" (Νινέτα).

Εκείνο που με προβλημάτισε περισσότερο, είναι το

γεγονός ότι ακόμη κι όταν προσπάθησα να βρω διέξοδο με τη λογική (η αδελφή μου δεν πόνεσε όταν έκανε απονεύρωση· άλλωστε, στη χειρότερη περίπτωση, θα κάνω εξαγωγή), ούτε τότε βρήκα ανακούφιση. Από ένα σημείο και μετά, ήταν σα να δρούσε πια μόνος του ο φόβος, σαν αυτόβουλη οντότητα!

Κατακλείδα: Εντέλει, όταν πήγα στην οδοντίατρο, δεν μου έκανε καν απονεύρωση, όπως μου είχε πει, αλλά ένα απλό σφράγισμα.

"Κανείς δεν γλυτώνει αυτό που φοβάται": Φαίνεται ότι ο φόβος διαμορφώνει τα πάντα σε αυτό τον κόσμο, καθώς αποτελεί το βασικό μηχανισμό κατασκευής της πραγματικότητας: Όπως το σκυλί που επιτίθεται σε όποιον το φοβάται, έτσι και μια συμφορά επιτίθεται σε όποιον τη φοβάται. *Έλκεις αυτό που φοβάσαι· απωθείς αυτό που επιθυμείς.* Φυσικά, αυτό σημαίνει ότι ο κόσμος που ζω είναι μια κόλαση: Κόλαση είναι ο χώρος όπου υλοποιούνται όλοι οι φόβοι. Τα όνειρα που πραγματοποιούνται είναι αυτά που δεν ονειρευτήκαμε ποτέ.

Η ζωή είναι το βασίλειο του πόνου και του φόβου. Μέσω της θρησκείας και της "μεταφυσικής αναζήτησης" προσπαθούμε να δώσουμε ένα νόημα στον πόνο, ν' ανακαλύψουμε τις βαθύτερες αιτίες του καθώς και τρόπους προσαρμογής σ' αυτόν. Έτσι, μιλάμε για "τιμωρία από το Θεό", "κάρμα", "μαθήματα της ζωής", κλπ. Οι λεγόμενες "αρετές" που καλούμαστε να καλλιεργήσουμε, δεν είναι παρά τεχνικές αποδοχής του πόνου. Για παράδειγμα, η υπομονή χρειάζεται όταν περνάμε επώδυνες φάσεις, αλλιώς δεν έχει λόγο ύπαρξης. Η "συγχώρεση" προϋποθέτει πως κάποιος μας έχει βλάψει, αλλιώς δεν έχει νόημα. Η "βοήθεια προς τον πλησίον" προϋποθέτει ότι κάποιοι υποφέρουν, αλλιώς δεν υπάρχει ανάγκη για βοήθεια, κ.ο.κ. Η υποτιθέμενη τελική ανταμοιβή για όλες αυτές τις "αρετές" είναι, φυσικά, η οριστική απαλλαγή από την ωδύνη, όταν ο Θεός θα μας δεχθεί στον "παράδεισο" και θα μας απαλλάξει οριστικά από τον πόνο -πάντα μετά θάνατον, βέβαια...

Τρίτη, 27 Ιανουαρίου 1998

Νιώθοντας επιτακτική την ανάγκη να βγω και να

διασκεδάσω απόψε, κατά τις 5:00 το απόγευμα τηλεφωνώ στη Νεφέλη και της προτείνω να συναντηθούμε στη Γλυφάδα. Μου αρχίζει τις γνωστές τσιριμόνιες: “Δεν είμαι σίγουρη, έχω μια δουλειά, δεν ξέρω πότε θα τελειώσω, αν είναι θα σου τηλεφωνήσω ως τις 7:00”.

Κάθομαι και περιμένω επί δυο ώρες, στα καρφιά. Η ώρα φθάνει 7:00, 7:15, μέχρι τις 7:30 ούτε φωνή ούτε ακρόαση από την κόμισσα. Η ανυπομονησία και ο εκνευρισμός μου φθάνουν στο ζενίθ. Κατά τις 7:40 αποφασίζω να τηλεφωνήσω στην Ελένη Τανάγρα και κανονίζουμε να πάμε για καφέ στην Πλατεία Καλογήρων. Η βραδιά εξελίσσεται άχαρη και βαρετή, σαν την Ελένη: Καμιά πνευματική σπιρτάδα, κανένα ενδιαφέρον. Με το ζόρι καταφέρνω να μη με πιάσει κατάθλιψη.

Το αποκορύφωμα: Μόλις επιστρέφω τη νύχτα, η μάνα μου με πληροφορεί ότι κατά τις 8:00 πέρασαν από το σπίτι η Νεφέλη με το Βύρωνα κι έπεσαν από τα σύννεφα που δεν με βρήκαν! “Μα... είχαμε ραντεβού!” παραπονέθηκε η Νεφέλη στη μητέρα μου. *Η τρέλα δεν πάει στα βουνά...*

Τετάρτη, 28 Ιανουαρίου 1998

Γύρω στο μεσημέρι μου τηλεφωνεί η Νεφέλη στη δουλειά και με ύφος ευγενικό αλλά αυστηρό μου ζητά το λόγο για τη χθεσινή παρεξήγηση. Όσο πιο ήρεμα γίνεται, της υπενθυμίζω ότι δεν είχαμε κλείσει κανένα ραντεβού και ότι περίμενα (σαν μαλάκας) να μου τηλεφωνήσει, πράγμα που δεν έγινε ως την προκαθορισμένη ώρα. “Βρε τούβλο, αφού είχαμε πει ότι θα βρισκόμασταν στα σίγουρα! Έπρεπε μόνο να περιμένεις τηλέφωνο!” μου πετάει όλο αναίδεια. Διαφωνώ κι ενίσταμαι, όμως εκείνη συνεχίζει να επιμένει σε ψηλούς τόνους κι εγώ, για να μη χάσω τη φίλη-κελεπούρι, αρχίζω να υποχωρώ και να παραδέχομαι ότι ίσως εγώ να μην κατάλαβα σωστά. Τελικά, δίνουμε ένα νέο ραντεβού για απόψε στις 7:00 το βράδι.

Στις 6:05 η Νεφέλη με παίρνει τηλέφωνο και μου λέει ότι θα καθυστερήσει λίγο επειδή της έτυχε κάποια δουλειά και να περιμένω άλλο τηλεφώνημα αργότερα. Κάθομαι (ξανά σαν μαλάκας) και περιμένω. Η ώρα πάει 7:00, 7:30, 8:00, τα νεύρα

μου γίνονται τσατάλια. Εντέλει, η ντίβα μου τηλεφωνεί κατά τις 11:00 τη νύχτα (!) και μου δικαιολογείται πως δεν μπόρεσε να με πάρει νωρίτερα επειδή κάτι της συνέβη και ήταν χάλια ψυχολογικά. Σαχλαμάρες. Απλά, η κυρία μου έπαιξε όλο αυτό το παιγνίδι για να με κλείσει μέσα, να μου σπάσει τα νεύρα και να μ' εκδικηθεί για το χθεσινό στήσιμο που θεωρεί ότι της έκανα. Απαίσιο άτομο. Πρέπει να την ξεφορτωθώ το συντομότερο...

Παρ., 6 Φεβρουαρίου 1998

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Στρατιώτες του κακού, φερέφωνα της εξουσίας, συλλαμβάνουν και ρίχνουν μέσα σε κλίβανο όποιους θεωρούν ότι δεν έχουν την κατάλληλη "εκπαίδευση" για να υπηρετήσουν το σύστημα. Τους βλέπω να παρασύρουν μια μελαχροινή κοπέλα, κατεβάζοντάς την από μια σκάλα. Απομακρύνομαι για να μη βλέπω, ακούω όμως την κραυγή της κοπέλας καθώς την βάζουν μέσα στο κλίβανο και κλείνω τα αυτιά μου με φρίκη. Κοντά μου υπάρχουν κι άλλα άτομα, που περιμένουν τη σειρά τους παθητικά.

Τότε έρχονται και διαλέγουν εμένα για τον κλίβανο. Εγώ τους εξηγώ ότι δεν ανήκω εδώ, εκείνοι όμως επιμένουν. "Δεν πάω", τους λέω τελεσίδικα. Παραδόξως, αντί να θυμώσουν με στέλνουν σε μια επιτροπή για αναμόρφωση.

Η τετραμελής επιτροπή βρίσκεται πάνω σε μια εξέδρα, όπου φθάνω ανεβαίνοντας μια λευκή σκάλα. Αυτοί ελέγχουν την "εκπαίδευσή" μου, τη βρίσκουν ανεπαρκή και με θέτουν σε περίοδο δοκιμής. Εγώ, όμως, δεν τους λαμβάνω υπόψη.

Όταν έρχεται η ώρα, με βρίσκουν ακατάλληλη και διατάζουν τιμωρία στον κλίβανο. Τρέχω και καταφέρνω να τους ξεφύγω. Μερικοί στρατιώτες με καταδιώκουν κι εξαπολύουν εναντίον μου πλήθος από στρογγυλές βόμβες. Τις απενεργοποιώ όλες με τη δύναμη της σκέψης, ενώ οι εχθροί απορούν. Ωστόσο, οι βόμβες εξακολουθούν να είναι επικίνδυνες για όλο τον πλανήτη. Τότε, ανοίγω τα χέρια μου στο πλάι, σταυρώνω τα δυο δάχτυλα κι εκφράζω μια ευχή για παγκόσμια ασφάλεια. Έτσι, οι βόμβες είναι τώρα ακίνδυνες. Οι κυνηγοί μου απορούν ξανά.

"Πως το κάνεις αυτό;" με ρωτά ένας άνδρας με μαύρα ρούχα.

"Έχω κάτι που εσείς δεν έχετε: Καθαρό υποσυνείδητο. Εσάς σας καθοδηγεί ο φόβος", απαντώ ήρεμα.

Ξυπνώ νιώθοντας πληρότητα και βαθιά ικανοποίηση. Όποια εμπειρία κι αν βιώσω στην καθημερινή ζωή, δεν θα έχει τη δύναμη αυτής της περιπέτειας...

Παρασκευή, 20 Φεβρουαρίου 1998

"Τιτανικός": Μια κινηματογραφική ταινία που με εντυπωσίασε αλλά και μ' έριξε ψυχολογικά, εφόσον μου υπενθύμισε βασικές αλήθειες που όλοι θέλουμε να ξεχνάμε: Στη ζωή τίποτα δεν είναι σίγουρο εκτός από το θάνατο, ενώ τα πάντα μπορούν να χαθούν από τη μία στιγμή στην άλλη. Εκεί που νομίζεις πως όλα πάνε καλά, μπορεί όλα να πάνε στο διάβολο. Όλα είναι μάταια, όλα τα καταπίνει η γη αργά ή γρήγορα -είναι μόνο θέμα χρόνου. Ολόκληροι πολιτισμοί, ίσως πιο θαυμαστοί από τον δικό μας, που κάποτε άκμαζαν επί χιλιάδες χρόνια, τώρα έχουν χαθεί από το πρόσωπο της γης χωρίς ν' αφήσουν το παραμικρό ίχνος.

Σε όλη μας τη ζωή νομίζουμε πως έχουμε επιλογές και χρόνο. Η αλήθεια είναι πως δεν έχουμε ούτε επιλογές ούτε χρόνο. Μία μονάχα στραβοτιμονιά ή ένα απλό γύρισμα της μοίρας μπορεί να καταστρέψει μια ολόκληρη ζωή. Ο χρόνος

περνά αδυσώπητος χωρίς να γυρίζει ποτέ πίσω, ενώ το παραμικρό σφάλμα μπορεί να έχει ανυπολόγιστες συνέπειες. Χιλιάδες αστάθμητοι παράγοντες μπορούν να καταστρέψουν μια λαμπρή σταδιοδρομία, να διαλύσουν μια σπουδαία σχέση ή να οδηγήσουν σ' έναν απρόβλεπτο χαμό.

Αναρωτιέμαι: Πόση ψυχική δύναμη πρέπει να διαθέτει κανείς για να ζήσει έναν Τιτανικό; Να παρατηρεί στιγμή προς στιγμή το όνειρο της ζωής του να καταποντίζεται, μόλις μετά την πραγματοποίησή του; Ή να παρακολουθεί τον μεγάλο έρωτα της ζωής του να βυθίζεται στη μαύρη θάλασσα, να τον καταπίνει το πηχτό σκοτάδι της αβύσσου;

Καίριο ερώτημα: Η σύντομη και άχαρη ζωή μας πάνω στη γη, χρησιμεύει αντικειμενικά σε κάτι;

Απάντηση: Με κάθε μας βήμα, πλουτίζουμε ακόμη περισσότερο τους πλούσιους!

Όταν ο Τιτανικός άρχισε να βυθίζεται, οι "αρμόδιοι" φρόντισαν να βολέψουν πρώτα τους πλούσιους, τοποθετώντας τους άνετα και αραιά στις σωσίβιες λέμβους (15 άτομα εκεί που θα χωρούσαν 60), έτσι ώστε να μην τσαλακωθούν οι πλούσιες κότες. Παράλληλα, έκλειναν με σιδεριές όλα τα περάσματα από την τρίτη θέση προς το κατάστρωμα, οπότε οι περισσότεροι φτωχοί φυλακίστηκαν στο πλοίο και πνίγηκαν σαν τα ποντίκια. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στην καθημερινή πραγματικότητα: Η ζωή των φτωχών δεν αξίζει πεντάρα και στην πρώτη ευκαιρία θυσιάζεται για να πλουτίσουν ακόμη περισσότερο οι μεγαλοκαρχαρίες.

Σε παρόμοια θέση βρίσκομαι κι εγώ: Δουλεύω για ψίχουλα από το πρωί μέχρι το απόγευμα και όσα χρήματα βγάζω τα ακουμπάω σε καφετέριες, εστιατόρια, ξενοδοχεία, γυμναστήρια, μήπως και καταφέρω να ηρεμήσω από την σωματική και ψυχική ταλαιπωρία που υφίσταμαι όλη μέρα στη δουλειά. Όλη την ημέρα δουλεύω για ένα πλούσιο καθίκι και το βράδι πάω και ακουμπάω το πενιχρό ημερομίσθιό μου σε ένα άλλο πλούσιο καθίκι. *Αυτό είναι το πραγματικό νόημα της ζωής των φτωχών, ανεξάρτητα από το τι τους αρέσει να φαντάζονται...*

Πέμπτη, 26 Φεβρουαρίου 1998

Συνάντηση με τον Κώστα Κορίλη, 32 ετών, από την Χαλκίδα, με τον οποίο αλληλογραφώ εδώ και λίγους μήνες. Τα Χριστούγεννα μου έστειλε μια όμορφη ρομαντική κάρτα καθώς κι ένα παλιό βιβλίο ("Chronicles of Tao") σαν δώρο. Είναι ψαράς στο επάγγελμα, με δικό του καΐκι που δουλεύει μαζί με τον πατέρα του.

Παρόλο που είναι αρκετά εμφανίσιμος (καστανόξανθος με γαλάζια μάτια και γυμνασμένο σώμα), η πρώτη εντύπωση δεν ήταν τόσο καλή: με προβλημάτισε το πολύ βρώμικο, παμπάλαιο κόκκινο μπουφάν του, ενώ το μηχανάκι που οδηγούσε ήταν το πιο παλιό, μισοξεχαρβαλωμένο σαράβαλο που έχω δει ποτέ!

Ωστόσο, όταν πήγαμε για καφέ άρχισα ν' αλλάξω γνώμη, καθώς μου φάνηκε ευγενής, ήρεμος, φιλοσοφημένος. Επιπλέον, έχουμε αρκετά κοινά ενδιαφέροντα, όπως την εσωτερική αναζήτηση, την επιστημονική φαντασία, καθώς και ορισμένες κοινές (αρνητικές) εμπειρίες: Όταν ήταν νεώτερος, είχε πάει στην Αμερική για να σπουδάσει γυμναστής, όμως στα δυο χρόνια αναγκάστηκε να τα παρατήσει, λόγω αντιξοοτήτων, και να γυρίσει πίσω στην Ελλάδα. Όπως κι εγώ, θεωρεί τον εαυτό του άτυχο: "Κάτι με ακολουθεί σε όλη μου τη ζωή και μου τη χαλάει", πιστεύει. Τον καταλαβαίνω· το ίδιο νιώθω κι εγώ για τον εαυτό μου...

Η Μοίρα είναι η συνισταμένη όλων των επιρροών που δέχεται κάποιος από την ανθρώπινη κοινωνία αλλά και από άλλες, αόρατες δυνάμεις. Ως πρόσφατα απέδιδα την μόνιμη κακοτυχία μου στο κακό μου άστρο, όμως τώρα τα βλέπω αλλιώς τα πράγματα:

Μια οργανωμένη κοινωνία, μάλιστα σε τέτοιο βαθμό όπως η σύγχρονη (μυστικές οργανώσεις, κυκλώματα), πόσα περιθώρια αφήνει στην τύχη; Αν εξαιρέσουμε ορισμένα ακραία επεισόδια, όπως ένα κερδισμένο λαχείο ή μια κακή αρρώστια, η ζωή του κάθε ανθρώπου προδιαγράφεται με ακρίβεια, ανάλογα με την κάστα στην οποία ανήκει ή το πόσο μπλεγμένος είναι

στα κυκλώματα. Αν δεν έχεις καμία σχέση με κυκλώματα, τότε θα είσαι μόνιμα ένα μηδενικό.

Συχνά νιώθω σα να είμαι φυλακισμένη σε ένα γυάλινο κουτί, όπως το χρυσόψαρό μας. Όσο κι αν προσπαθήσει το καημένο, όσο έξυπνο κι αν είναι, ό,τι κι αν κάνει, δεν θα βγει ποτέ από το κουτί ζωντανό. Το ίδιο ισχύει και για τους ανθρώπους. Οι ισχυροί του πλανήτη σε τοποθετούν μέσα σ' ένα τέτοιο γυάλινο κουτί από την ώρα που γεννιέσαι. Ελάχιστοι το συνειδητοποιούν, άλλωστε τι ελπίδα διαφυγής υπάρχει;

Κυριακή, 1η Μαρτίου 1998

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια πολυκατοικία και παρακολουθώ ένα τεράστιο χταπόδι που έχει βγει στη στεριά και τώρα μπλοκάρει το κτήριο. Προφταίνω να κατέβω κάτω με το ασανσέρ, τρέχω στη λεωφόρο Βουλιαγμένης αλλά το τέρας με καταδιώκει, τρώγοντας τα πάντα στο διάβα του και μεγαλώνοντας. Κάποια στιγμή, νομίζω ότι του ξέφυγα, όμως ξαφνικά διακρίνω ένα γιγάντιο πλοκάμι πίσω μου, σε μια γωνία του δρόμου. Τώρα ανηφορίζω προς το βουνό· κόσμος πολύς τρέχει να γλυτώσει, άλλοι κρύβονται όπου μπορούν. Η Πέρσα τρέχει μαζί μου, γυρίζει και του πετά ένα σπίρτο, το όχημα μπροστά ανατινάζεται. Το τέρας δεν φαίνεται πουθενά, ο κίνδυνος έχει περάσει...

Ερμηνεία: Πιθανόν, το γιγάντιο χταπόδι συμβολίζει τον δαιμονικό θεό Κθούλου, ο οποίος "κοιμάται και ονειρεύεται" στα βάθη της θάλασσας, ώσπου να έλθει ο καιρός του να ξυπνήσει και να κυριαρχήσει ξανά στον κόσμο.

Σύμπτωση: *Στις 27 Σεπτ. 2012 καταγράφω το ανωτέρω όνειρο στο ηλεκτρονικό αρχείο μου. Λίγα λεπτά αργότερα, αγοράζω το περιοδικό "Τρίτο Μάτι", το οποίο περιέχει ένα σκίτσο του χταποδόμορφου θεού Κθούλου, με τα πλοκάμια του να πλέκονται ανάμεσα στα κτήρια...*

Τρίτη, 3 Μαρτίου 1998

Το σήριαλ "Νεφέλη-Βύρωνας" συνεχίζεται, ωστόσο δεν τους συναντώ τόσο συχνά πια. Λένε ότι έχουν χωρίσει, όμως

εξακολουθούν να βγαίνουν μαζί "φιλικά". Ο Βύρωνας, ελπίζοντας να ξανακερδίσει τη ντίβα, είναι πάντα πρόθυμος να της κάνει τον ταξιτζή: Σχεδόν καθημερινά τρέχει με το αμάξι του, παίρνει τη Νεφέλη από το σπίτι της στην Παλλήνη και τη φέρνει στη Γλυφάδα όπου έχει ραντεβού με το νέο της αμόρε, κάποιον Παναγιώτη! Ο καημένος ο Βύρωνας έχει τα μαύρα του τα χάλια: "Έχω χάσει δέκα χρόνια από τη ζωή μου!", μου εκμυστηρεύεται κάποια στιγμή.

Όσο για τον άλλο, τον Παναγιώτη, η Νεφέλη τον γνώρισε στη σχολή αερόμπικ όπου φοιτούν και οι δύο. Έχει πάθει και αυτός την πλάκα του, επειδή η κυρία πότε του δίνει θάρρος, πότε του το παίζει δύσκολη. Όπως η ίδια η Νεφέλη μου έχει πει, ο τύπος συχνά κάθεται και ξεροσταλιάζει έξω από το σπίτι της με τις ώρες, ενώ αυτή αρνείται να του ανοίξει! "Θέλω να σε αισθάνομαι κοντά!" της ομολογεί σαν υπνωτισμένος. "Όποιος με γνωρίζει, τρελαίνεται!" δηλώνει η Νεφέλη γεμάτη ικανοποίηση.

Έχει δίκιο: Ακόμη κι εγώ, που μπορώ να διακρίνω το βρώμικο ενεργειακό παιγνίδι που παίζει με όλους γύρω της, εξακολουθώ να επιθυμώ την παρέα της. Μου σπάει τα νεύρα συνεχώς, μα όποτε μου τηλεφωνεί για να συναντηθούμε πετάω από τη χαρά μου. Όπως απόψε: Κάθομαι και περιμένω τη Νεφέλη και το Βύρωνα να έλθουν σπίτι μου με φαγητό από φαστφουντάδικο. Έχουμε δώσει ραντεβού για τις 8:00 το βράδι. Η ώρα φθάνει 8:30, 8:45, 9:00. Παύω να υπολογίζω ότι θα εμφανιστούν, ώσπου ξαφνικά, γύρω στις 9:15, χτυπά το τηλέφωνο. Είναι η Νεφέλη, ακούγεται μάλλον μελαγχολική και μου διηγείται την εξής απίστευτη ιστορία: Πήγαν στο φαστφουντάδικο, αγόρασαν φαγητό κι ετοιμάζονταν να έλθουν, όταν η κυρία αποφάσισε ότι έπρεπε οπωσδήποτε να κάνει ένα τηλεφώνημα από δημόσιο θάλαμο. Γύρευε πόση ώρα φλυαρούσε στο τηλέφωνο ενώ απέξω περίμενε κόσμος, δηλαδή ένα ζευγάρι 50ρηδων μ' ένα παιδί. Κάποια στιγμή, ο άνδρας είπε στη λαίδη να συντομεύει. Σαφώς η Νεφέλη του έβγαλε άσχημη γλώσσα, και πριν πεις "κύμινο" το νεαρό ζευγαράκι των σούπερ καρατέκα πιάστηκε σε καυγά τρικούβερτο με τους 50ρηδες!

Έπεσε μπόλικο ξύλο, για την ακρίβεια οι δύο πρωταθλητές έφαγαν της χρονιάς τους! Μαζεύτηκε πλήθος που γιουχάιζε τους δυο σουπερστάρ *(αναρωτιέμαι γιατί)*, οι οποίοι δοκίμασαν με τα τεκβοντό ακροβατικά τους να βγάλουν νοκ-άουτ τους μεσήλικες! Μάταια, όμως· οι "γέροι" τους έσπασαν στο ξύλο.

Πέμπτη, 5 Μαρτίου 1998

Όταν τελικά βρεθήκαμε στο σπίτι της Νεφέλης σήμερα το απόγευμα, οι δυο τους μου διηγήθηκαν με λεπτομέρειες τα προχθεσινά γεγονότα. Ο Βύρωνας μου έδειξε τις νυχιές και τους μώλωπες που είχε στο πρόσωπο και στο λαιμό από τη μάχη· η Νεφέλη δεν μου έδειξε σημάδια· ίσως να μην ήθελε να δείξει, ίσως τελικά όλο το ξύλο να το έφαγε ο ευτυχής συνοδός της.

Μετά από λίγο, πήραμε και τη Λιάνα, τη 18χρονη αδελφή της Νεφέλης, και πήγαμε σε μια ωραία καφετέρια στη Βάρκιζα, όπου συναντήσαμε μια φίλη τους κι ένα ακόμη αγόρι. Κουβεντιάσαμε ξέγνοιαστα για λίγη ώρα ώσπου, σε μια στιγμή, η Λιάνα με ρώτησε μπροστά σε όλους την ηλικία μου. Παραξενεύτηκα, γκρίνιαξα λίγο σε μορφή αστείου μα τελικά της απάντησα ειλικρινά.

Όπως μου εξήγησαν αργότερα οι δυο αδελφές, ο νεαρός φίλους τους, μόλις 21 ετών, όμορφο και σοβαρό παιδί, ζήτησε από τη Λιάνα "να του φτιάξει κατάσταση" με μένα, επειδή του άρεσα! Όσο για την ηλικία μου, δεν τον πτόησε καθόλου. *Μια φορά βγήκα έξω με "φυσιολογική" παρέα, και κάποιος ενδιαφέρθηκε για μένα...*

Δεν απέκλεισα μια γνωριμία παρά τη μεγάλη διαφορά ηλικίας, άλλωστε άλλα ζευγάρια έχουν ακόμη μεγαλύτερη διαφορά. "Επιπλέον, αυτό το παιδί είναι πολύ ώριμο για την ηλικία του", μου είπε η Νεφέλη στο τηλέφωνο. "Τώρα που θα κλείσουμε, εγώ θα πάρω τηλέφωνα και θα κανονίσουμε" μου υποσχέθηκε ναζιάρικα. Ωστόσο, εκείνο τον νεαρό δεν θα τον ξαναδώ ποτέ...

Τρίτη, 10 Μαρτίου 1998

Απόψε η Νεφέλη κάνει πάρτυ και μ' έχει καλέσει. Τώρα

είναι πρωί ακόμη κι έχω μπει σ' ένα κατάστημα δώρων για να της αγοράσω κάτι. Ύστερα από αρκετό ψάξιμο, καταλήγω σ' ένα χαριτωμένο μουσικό κουτί. Το παίρνω στα χέρια μου να το δώσω στην πωλήτρια και, χωρίς να καταλάβω πώς, μου γλυστράει, πέφτει κάτω και σπάει! Δεν πιστεύω στα μάτια μου! Τώρα θα πρέπει να πληρώσω τα σπασμένα! Πρώτη φορά μου συμβαίνει κάτι τέτοιο! Τέλος πάντων, διαλέγω κάτι άλλο και πηγαίνω στο ταμείο. Ευτυχώς, τελευταία στιγμή η πωλήτρια αλλάζει γνώμη και μου ζητάει χρήματα μονάχα για το δεύτερο δώρο. Όλη την υπόλοιπη μέρα μου είναι αδύνατο να βγάλω το συμβάν από το νου μου: Δεν μπορώ να μην αναγνωρίσω ότι πρόκειται για ***σημάδι της μοίρας***, που μου λέει ότι τέτοιου είδους εμπειρίες (φιλίες με ντίβες και σχετικά πάρτυ) δεν είναι για μένα και δεν πρόκειται να με βγάλουν πουθενά.

Ερχεται το βράδι και το πάρτυ αποδεικνύεται αρκετά πετυχημένο: Έχει πολύ κόσμο, είναι εκεί ο Παναγιώτης ως γκόμενος αλλά και ο Βύρωνας ως πολιτισμένος πρώην που το παίζει φίλος. Παρευρίσκονται επίσης μερικοί νεαροί ηλικίας 27-30 χρονών, με τους οποίους πιάνω κουβέντα και μου δείχνουν συμπάθεια. Όταν βρίσκω την ευκαιρία, εκφράζω στη Νεφέλη τον ενδιαφέρον μου για τους εν λόγω νεαρούς. “Αυτοί είναι πολύ μικροί για σένα” μου λέει, μάλλον ειρωνικά.

Εννοείται ότι δεν πρόκειται να ξαναδώ ποτέ κανέναν απ' αυτούς. Πάντως, οφείλω να αναγνωρίσω ότι η Νεφέλη είναι ίσως η μοναδική από τις φιλενάδες μου, η οποία: α) διαθέτει ευρύ κύκλο γνωριμιών, β) με παρουσιάζει στις παρέες της, γ) κάνει πάρτυ στο σπίτι της και με καλεί. Από την άλλη όμως, δεν μου επιτρέπει να αποκομίσω τίποτα απ' όλα αυτά...

Παρασκευή, 13 Μαρτίου 1998

Δεύτερη συνάντηση με τον Κώστα Κορίλη, μετά τη δουλειά. Έχουμε συμφωνήσει να πάμε να δούμε την ταινία “Black Hole” σ' ένα κοντινό σινεμά, με εισητήρια που έχει βρει δωρεάν στο περιοδικό “Αθηνόραμα”. Ύστερα πηγαίνουμε για καφέ, όπου αναπτύσσουμε διάφορα θέματα γενικού ενδιαφέροντος· ωστόσο, μετά από καμιά ώρα μου δίνει την εντύπωση

ότι βιάζεται να φύγει, επειδή έχει κάποιο ραντεβού, λέει.

Μερικές βδομάδες αργότερα, αργότερα, μου στέλνει ένα μάλλον ψυχρό γράμμα, όπου αναφέρει πως "όταν ξανάρθω στην Αθήνα θα σου κάνω τα εισητήρια για να πάμε σινεμά".

... Στους μήνες που ακολουθούν, ο Κώστας δεν θα ξαναεπικοινωνήσει μαζί μου· φαντάζομαι ότι τον πείραξε το ότι πλήρωσε για τον καφέ μου τις δυο φορές που βγήκαμε. Μου τηλεφωνεί κάποια στιγμή, ανέλπιστα, το φθινόπωρο. Εγώ, όμως, αποφεύγω να τον συναντήσω, καθώς έχω χάσει πια το ενδιαφέρον μου. *Ίσως είναι πιο σοφό, άτομα σαν τον Κώστα και σαν εμένα (δηλαδή στόχοι της Μοίρας), να μην έρχονται ποτέ σε επαφή μεταξύ τους...*

Ορισμός της επιτυχίας: *Ανεβαίνω πνευματικά· και τι άλλαξε; Εγώ άλλαξα και συνεχίζω να αλλάζω...* Ως τώρα είχα λαθεμένη άποψη σχετικά με το τι είναι επιτυχία, πράγμα που με οδηγούσε σε πνευματικά αδιέξοδα. Μας λένε ότι η επιτυχία μετριέται με την τελική επίτευξη των στόχων μας, αυτούς που θέτουμε κατά την παιδική ηλικία, τότε που η επίδραση του μαζικού ασυνειδήτου επάνω μας είναι ακόμη ελάχιστη. Έτσι κι εγώ, ως πρόσφατα μετρούσα την επιτυχία συγκρίνοντας την τωρινή μου ζωή με τα παιδικά μου όνειρα: Δεν κατάφερα να γίνω πλούσια και διάσημη συγγραφέας, ούτε αστρονόμος, ούτε παντρεύτηκα τον άνδρα των ονείρων μου -οπότε θεωρούσα τον εαυτό μου αποτυχημένο. Ωστόσο, στον κόσμο που ζούμε δεν είναι σωστό να υπολογίζουμε την επιτυχία με βάση τα παιδικά μας όνειρα, αλλά με βάση τις προσταγές του μαζικού ασυνειδήτου για το άτομό μας.

Στη δική μου περίπτωση, τι ήθελε το μαζικό ασυνείδητο από μένα; Θα έπρεπε να μην έχω βρει ποτέ δουλειά, να μην έχω αποκτήσει ποτέ μια φίλη, να μην έχω ασχοληθεί ποτέ με τη ζωγραφική, ή το γράψιμο, ή την εσωτερική αναζήτηση, να μην έχω την παραμικρή αυτοπεποίθηση, να μην έχω ξεμυτίσει ποτέ από το σπίτι μου, να έχω αναπτύξει σοβαρές ψυχικές διαταραχές, ίσως να έχω φτάσει στην αυτοκτονία.

Ωστόσο, εγώ έχω ξεπεράσει κατά πολύ τις προσταγές

του: Έχω βρει μια δουλειά που πολλοί θα ζήλευαν (ας το παραδεχθώ)· έχω αποκτήσει αρκετές φίλες, μερικές από αυτές καρδιακές· διατηρώ μια ικανοποιητική φυσική κατάσταση με τη γυμναστική· έχω αναπτύξει το -μάλλον όχι σπουδαίο- ταλέντο μου στη ζωγραφική· διαθέτω μια ψυχική ηρεμία που λίγοι (ακόμα και "πετυχημένοι") διαθέτουν· έχω ασχοληθεί με τη μεταφυσική σε πρακτικό επίπεδο, έχω βιώσει αξιοσημείωτες εμπειρίες – και γενικώς δεν το βάζω κάτω, ούτε σκοπεύω να το κάνω τώρα. Ας ψάξω, λοιπόν, για νέα μονοπάτια στη ζωή μου, αφήνοντας πίσω τις απατηλές επιδιώξεις του παρελθόντος. Χρειάζεται να έχω περισσότερη πίστη στον εαυτό μου, να μην αφήνω το μαζικό ασυνείδητο να με πηγαίνει πίσω, να μην αναλώνομαι πλέον σε αρνητικές, αδιέξοδες σκέψεις...

Σύμπνοια

Τρίτη, 17 Μαρτίου 1998

Σήμερα το πρωί είχα ένα απρόσμενο τηλεφώνημα στη δουλειά, από τη Μαρία Σχοινά, απολυμένη προ μηνός από την Παγγαία. Η Μαρία είναι περίπου 20 χρόνια μεγαλύτερή μου αλλά το κρύβει επιμελώς. Μετά από 30 χρόνια εργασίας στην Παγγαία τώρα είναι άνεργη. Παράλληλα, η Ελένη Ρούσσου, κολλητή φίλη της, επίσης πρόσφατα απολυμένη, την έκανε πέρα χωρίς καμία εξήγηση. Γι' αυτό, ίσως, αποφάσισε να με προσκαλέσει για φαγητό μετά το σχόλασμα σήμερα. Πάντως, παραξενεύτηκα λίγο, δεδομένου ότι της είχα ζητήσει αρκετές φορές να βγούμε μέσα στα επτά χρόνια που δουλεύαμε στην ίδια εταιρεία, εκείνη όμως πάντα αρνιόταν με διάφορες δικαιολογίες. Ουκ ολίγες φορές, μάλιστα, έδειχνε δυσαρέσκεια για τις επαναστατικές δηλώσεις μου περί κυκλωμάτων και τα συναφή, επειδή τις θεωρούσε "αρνητικότητα". Συχνά, μάλιστα, με διέκοπτε θρασύτατα μόλις πήγαινα να μιλήσω: "Σταμάτα, σταμάτα τώρα, εγώ μιλάω τώρα!"

Οι δυο μας πήγαμε για μεσημεριανό σ' ένα κοντινό εστιατόριο και μετά για καφέ στο Κολωνάκι. Με έκπληξη διαπίστωσα πως οι ώρες περνούσαν πολύ ευχάριστα, εφόσον έχουμε αρκετά κοινά ενδιαφέροντα και μεγάλη σύμπνοια απόψεων. Επιπλέον, βρίσκω πως η Μαρία έχει πάνω της κάτι το "διαφορετικό", κάτι απροσδιόριστα εξωανθρώπινο -όπως κι εγώ. Μάλλον γι' αυτό το λόγο και η δική της ζωή είναι μια αλληλουχία από αντιξοότητες: Εγκατάλειψη, μοναξιά, έκτρωση, ατεκνία, απανωτές κακοτοιχίες, πρόωρος θάνατος των γονέων της, σταδιακή απώλεια μεγάλης περιουσίας, και τώρα απόλυση από τη δουλειά και χρέη...

Παρασκευή, 20 Μαρτίου 1998

Εξαρχής δεν μου άρεσε η ιδέα να πάω να μείνω το Σαββατοκύριακο στην έγγυο ξαδέλφη μου την Αννίτα,

προκειμένου να της κρατήσω συντροφιά όλο το τριήμερο που θα έλειπε ο Πέτρος, ο σύζυγός της, για δουλειές. Χθες βράδι, όμως, ονειρεύτηκα τη μητέρα μου να μου λέει πως πρέπει να πάω. Έτσι άλλαξα γνώμη...

Η συνομίληκή μου Αννίτα είναι το τυπικό παράδειγμα ασήμαντου ατόμου (μέτρια νοημοσύνη, ανύπαρκτα πνευματικά ή άλλα ενδιαφέροντα), που "κοιμάται και η τύχη του δουλεύει". Τρόμαξε να βγάλει το Λύκειο, μένοντας ανεξεταστέα σε όλες τις τάξεις. Ανήκει, όμως σε μια από τις πιο εύπορες οικογένειες της Κεφαλλονιάς, οπότε δεν χρειάστηκε ποτέ να δουλέψει ως τώρα. Στα 22 της παντρεύτηκε τον Πέτρο, ο οποίος είναι αρκετά πλούσιος και της παρέχει τα πάντα στο χέρι. Συνεπώς, δεν σκέφτεται επειδή δεν χρειάζεται να σκέφτεται. Μοναδικό μελανό σημείο στην ως τώρα ξέγνοιαστη ζωή της, ήταν η απουσία ενός παιδιού. Στα δεκατρία χρόνια που είναι παντρεμένη, έχει κάνει πάνω από δέκα εξωσωματικές. Η τελευταία πέτυχε. Τώρα, επιτέλους, η ξαδέλφη μου κυοφορεί δίδυμα κοριτσάκια και πετάει στον έβδομο ουρανό.

Σάββατο, 21 Μαρτίου 1998

Περνάμε το χρόνο μας μάλλον βαριεστημένα, παρακολουθώντας τηλεόραση ή κουβεντιάζοντας περί ανέμων και υδάτων. Όμως, μόλις εξηγώ στην Αννίτα πως έχω πολλές φίλες και βγαίνω έξω σχεδόν κάθε βράδι, ξαφνικά ξεσπαθώνει:

"Θα πάθεις κανένα κακό εκεί που γυρίζεις κάθε μέρα! Θα σας σταμπάρουν τίποτα ανώμαλοι, θα σας βιάσουν και θα σας σκοτώσουν!"

" Δεν συχνάζουμε σε ύποπτα μέρη! Άλλωστε, δεν κυκλοφορούμε με τα πόδια αλλά με το αμάξι της φίλης μου της Νινέτας", απαντώ ήρεμα, καθώς δεν έχω καταλάβει ακόμη το πνεύμα της.

"Δεν έχει σημασία! Ξέρεις τι έπαθε η τάδε που οδηγούσε βράδι σε κεντρική λεωφόρο; Τη στρίμωξαν κάτι μεθυσμένοι, τη σταμάτησαν με το ζόρι, τη βίασαν και παραλίγο να τη σκοτώσουν!"

"Μα αυτή είναι πολύ σπάνια περίπτωση, δεν έχω ακούσει ποτέ

κάτι τέτοιο!", απορώ.
"Ξέρεις πόσα τέτοια συμβαίνουν; Είναι μόνο θέμα χρόνου να συμβεί και σε σας!" καταλήγει η ξαδέρφη μου, σε επιθετικό τόνο.

Κυριακή, 22 Μαρτίου 1998

Η συγκατοίκηση συνεχίζεται στο ίδιο τεταμένο κλίμα και σήμερα, καθώς η Αννίτα επιμένει να μου δίνει συμβουλές για το μέλλον μου: "Αλήθεια, Υβόννη, το έχεις σκεφθεί να παντρευτείς Αλβανό; Τώρα πια είσαι 35 χρονών, ποιός Έλληνας θα σε πάρει; Αν ήμουν εγώ στη θέση σου, ακόμη ανύπαντρη, θα το κοίταζα!"
"Εσύ μπορεί", της πετάω ενοχλημένη, εκείνη όμως συνεχίζει ακάθεκτη:
"Θα μπορούσες, ας πούμε, να πηγαίνεις στην Ομόνοια και να δίνεις φαγητό στους άστεγους αλλοδαπούς που μαζεύονται εκεί! Πού ξέρεις, κάποιος από αυτούς μπορεί να σε παντρευόταν!"
"Εγώ δεν θα φορτωνόμουν οποιονδήποτε κακομοίρη μόνο και μόνο για να παντρευτώ! Ο γάμος δεν είναι στα άμεσα ενδιαφέροντά μου!" απαντώ όσο πιο ψύχραιμα γίνεται.

Το βράδι, όταν επιστρέφει ο Πέτρος από τις δουλειές του, παρατηρώ πως είναι εξαιρετικά ψυχρός και απόμακρος απέναντι στην ξαδέρφη μου. Η ατμόσφαιρα μεταξύ τους θα παραμείνει βαριά και τεταμένη, μέχρι αργά τη νύχτα που έρχεται η ώρα να φύγω. Σύμφωνα με όσα ψυθιρίζουν οι συγγενείς, ο νυμφίος γίνεται όλο και πιο άφαντος όσο πλησιάζει η ημερομηνία γέννησης των παιδιών -μάλλον επειδή η γονιμοποίηση δεν έγινε με δικό του σπέρμα. "Δεν θα καταστρέψω εγώ τη ζωή μου επειδή η Αννίτα θέλει παιδιά!", δήλωσε στις προάλλες, μπροστά στους γονείς μου.

... Μερικές βδομάδες αργότερα, αφού τα μωρά έχουν γεννηθεί, εντελώς απροειδοποίητα η ξαδέλφη μου φέρνει φορτηγό, παίρνει όλα τα έπιπλα, αδειάζει το σπίτι κι επιστρέφει στους γονείς της, στην Κεφαλλονιά. Το ίδιο απόγευμα, όταν επιστρέφει ο Πέτρος από τη δουλειά, θα βρεθεί μέσα σ' ένα ολόαδειο διαμέρισμα...

Τρίτη, 24 Μαρτίου 1998

Νέα συνάντηση με τη Μαρία Σχοινά, μετά τη δουλειά. Απ' ότι βλέπω, θα το καθιερώσουμε να βγαίνουμε μια φορά την εβδομάδα. Μια φορά κερνάει αυτή, μία εγώ. Οι σημερινές συζητήσεις μας ήταν ακόμη πιο ενδιαφέρουσες, καθώς η νέα μου φίλη μπήκε στον κόπο να μου διηγηθεί ορισμένα απίθανα από τη ζωή της: Ένα βράδι, την εποχή που η Μαρία είχε πρωτοέλθει στην Παγγαία, κάλεσε όλους τους συναδέλφους στο σπίτι της για δείπνο. Όμως, δυο μέρες πριν τη συγκέντρωση, έβρεξε καταρρακτωδώς και το διαμέρισμά της πλημμύρισε μ' ένα μέτρο νερό! Ως αποτέλεσμα, όλα τα έπιπλά της -που μόλις τα είχε αγοράσει- καταστράφηκαν! Βεβαίως, ματαιώθηκε και η συνάθροιση με τους συναδέλφους.

Στα νιάτα της η Μαρία ήταν μια φινετσάτη και εμφανίσιμη γυναίκα με ξανθά μαλλιά, μεγάλα πράσινα μάτια, ζωηρή, κοινωνική, και με αρκετά δελεαστική προίκα αποτελούμενη από μπόλικα μετρητά και πέντε-έξι ακίνητα στο Ψυχικό. Ωστόσο, κανένας από τους αγαπητικούς της δεν δελεάστηκε αρκετά ώστε να την παντρευτεί. Αντίθετα, η περιουσία της σταδιακά εξανεμίστηκε ολόκληρη, εξαιτίας κακών χειρισμών, κληρονομικών προβλημάτων, πονηρών δικηγόρων, επιτήδειων εραστών. Μάλιστα, οι περισσότεροι από τους άνδρες που γνώρισε, επιζητούσαν τη συντροφιά της αλλά απέφευγαν το σεξ μαζί της! Εμφανίσιμη, ελκυστική, ναζιάρα, εύπορη ξανθιά, κι όμως, κανένας δεν την έβλεπε σεξουαλικά! “Αν το έχω κάνει 20 φορές σε όλη μου τη ζωή, ζήτημα είναι! Απλά, δεν τα σκέφτομαι για να μην τρελαθώ” μου εκμυστηρεύεται.

Η Μαρία δεν παντρεύτηκε ποτέ, ούτε έκανε παιδιά -πράγμα που της έχει δημιουργήσει μια ψύχωση περί γάμου. Ακόμη και τώρα, που έχει περάσει τα 55, ονειρεύεται έναν νέο, ωραίο και πλούσιο σύζυγο και στενοχωριέται πολύ που δεν τον βρίσκει. Άλλη μόνιμη έγνοια της είναι το πώς θα ξεπληρώσει τα ύψους τεσσάρων εκατομμυρίων δραχμών χρέη που της έχει δημιουργήσει ένας νεαρός γόης, ο Ζάχος: Επί χρόνια τον πήγαινε διακοπές σε όλη την Ευρώπη μήπως και τον καταφέρει,

μα αυτός τελικά δεν της έπιασε ούτε το χέρι.

Σαφώς η Μαρία παρουσιάζει μια κάπως νευρωτική προσωπικότητα γεμάτη έμμονες ιδέες σχετικά με τους άνδρες και το γάμο, ωστόσο, αυτό δεν εξηγεί το γιατί έχει μείνει ολομόναχη στον κόσμο, άνεργη και χρεωμένη. Στο κάτω-κάτω, άλλες γυναίκες είναι τελείως ηλίθιες, πιο ανισόρροπες, με φρικτό χαρακτήρα, κι όμως παντρεύονται τους καλύτερους και η ζωή τους πάει ρολόι. Άλλωστε, παρά τα ψυχολογικά της προβλήματα, η Μαρία είναι πάντα ευγενική κι ευχάριστη· ακούει προσεκτικά όταν της μιλάω, χωρίς να βιάζεται να μου φέρει σπαστικές αντιρρήσεις σε όλα, όπως κάνουν οι περισσότεροι “φυσιολογικοί”. Επιπλέον, διαθέτει μια αρκετά καλή εξωτερική εμφάνιση: λεπτή, ξανθιά, με μεγάλα πράσινα μάτια και νεανικό στυλ. Ιδίως στα νιάτα της πρέπει να ήταν μια πολύ ελκυστική γυναίκα. Κι όμως, κανένας άνδρας δεν της έκανε ποτέ πρόταση γάμου, “έστω για τα λεφτά μου, ρε γαμώτο”, παραπονιέται. Ο μοναδικός άνδρας που τη ζήτησε σε γάμο, ήταν ένας 27χρονος γείτονάς της, την εποχή που η Μαρία ήταν 19 χρονών. Μόλις τρεις ώρες αργότερα, πριν καν η Μαρία αποφασίσει αν θα δεχόταν ή όχι, ο νεαρός σκοτώθηκε με μηχανάκι! *Και μετά σου λένε ότι “Δεν υπάρχει τύχη”. Λοιπόν, το μόνο που υπάρχει είναι τύχη...*

Παρόλα αυτά, η Μαρία διαθέτει νεανικότητα και ζωντάνια, που θα ζήλευαν και γυναίκες 20 χρόνια νεότερες. Η ανάλαφρη, ραφινάτη, υπερευαίσθητη φύση της παραπέμπει σε κάτι το μη ανθρώπινο, αερικό ή ξωτικό. Άλλοτε, όμως, νιώθω ότι δρα σαν ψυχικό βαμπίρ -όταν, για παράδειγμα, την πιάνει παραλήρημα σχετικά με τα ερωτικά, η παραφορά της με εξαντλεί. Ωστόσο, με τη Μαρία πετυχαίνω ένα επίπεδο επικοινωνίας που δεν έχω με καμία βολεμένη κλώσσα...

Τετάρτη, 25 Μαρτίου 1998

Σήμερα είναι η γιορτή της φίλης μου της Λουίζας και μ' έχει καλέσει για φαγητό. Ωστόσο, δεν μπορώ να πάω, ούτε κανένας άλλος από τους καλεσμένους, επειδή έξω έχει ξεσπάσει τρομερή ανεμοθύελλα με δυνατή βροχή, πρωτοφανής στα

χρονικά της Αττικής! Μου είναι αδύνατον έστω να ξεμυτίσω έξω! Κάποια στιγμή έρχεται πάνω ο ανηψιός μου ο Γιάννης για να μου κάνει παρέα. Οι γονείς μου λείπουν, βρίσκονται στο Νοσοκομείο Παίδων όπου νοσηλεύεται ο Θανάσης. Ξαφνικά, ακούγεται ισχυρός πάταγος και η σιδερένια πόρτα της κουζίνας, που ήταν κλειδωμένη, ανοίγει διάπλατα και η ανεμοθύελλα ορμά μέσα στο σπίτι! Ο Γιάννης με βοηθάει να ξανακλείσουμε την πόρτα και να την αμπαρώσουμε με το τραπέζι, τις καρέκλες και μια σκούπα!

Αργά το βράδι επιστρέφει στο σπίτι ο πατέρας μου, με λεωφορεία από το Γουδί και με τα πόδια από τον Άγιο Τρύφωνα -απορώ πως τα κατάφερε. Την επόμενη μέρα διαπιστώνουμε ότι η πρωτοφανής θύελλα έχει ξεριζώσει πάρα πολλά δέντρα, ψηλά και δυνατά, που τώρα κείτονται πεσμένα σε δρόμους και πλατείες.

Παρασκευή, 27 Μαρτίου 1998

Αλλαγή οπτικής γωνίας: Πρόσφατες θετικές συγκυρίες που αφορούν τη συγγραφική μου καριέρα: α) Είμαι πια μόνη στο γραφείο μου στην Παγγαία, β) Υπάρχει ένα επιπλέον τραπέζι στο βάθος του δωματίου, γ) Δεν έχω πολλή δουλειά, οπότε έχω αρκετό ελεύθερο χρόνο στην εταιρεία.

Σα να έχουν "φτιαχτεί" έτσι τα πράγματα, ώστε να πληρώνομαι για το εικονογραφημένο χειρόγραφο “Sandra Anderson: Astral Fantasy” -εφόσον συχνά συγγράφω σε ώρα δουλειάς! Πρώτη φορά νιώθω ότι αμοίβομαι για να εξασκώ τη δημιουργικότητά μου, πράγμα που μου αρέσει πολύ!

Το νεανικό μου όνειρο έχει πραγματοποιηθεί, μ' έναν παράξενο τρόπο: Στην πράξη βγάζω περίπου 3.000.000 δρχ τον χρόνο, ως συγγραφέας! Πόσο περισσότερα θα κέρδιζα να εκδιδόταν κανονικά το έργο μου;

Ας μη ζηλεύω, λοιπόν, τις “καλύτερες δουλειές” των άλλων. Η Μάντυ, για παράδειγμα, τώρα εργάζεται σε μεγάλη πολυεθνική, παίρνει 220.000 δρχ το μήνα αντί 160.000 δρχ που παίρνω εγώ· όμως δουλεύει σκληρά, ενώ επιπλέον υποχρεώνεται να παρακολουθεί σεμινάρια τέσσερις ώρες κάθε απόγευμα, μετά τη δουλειά της...

Παρασκευή, 3 Απριλίου 1998

Διαυγές Όνειρο: Ψάχνω για άνδρα μέσα στο όνειρό μου. Συναντώ δυο μα επιλέγω τον ένα: Είναι ξανθός, με σπαστά μαλλιά, περίπου τριαντάρης. Τον χαϊδεύω, αντιδρά θετικά. Ξεκουμπώνω το πουκάμισό του και βλέπω ότι διαθέτει ωραίο, λεπτό, γυμνασμένο σώμα. Νιώθω την επαφή και τη διέγερση, ακολουθεί οργασμός.

Ψυχική Εμπειρία: Αργά το απόγευμα, ενώ ακούω μουσική καθισμένη στην καρέκλα, χαλαρώνω πολύ. Κάποια στιγμή, έχω την εντύπωση ότι μπροστά στα κλειστά μάτια μου αναδεύεται φως, ώσπου διακρίνω μια αγγελική μορφή από φως. Η υπέροχη εμπειρία διαρκεί ελάχιστα μόλις δευτερόλεπτα. Δεν κοιμόμουν...

Το σπάσιμο του εγώ: Το σύνολο των εμπειριών που βιώνει κάποιος διαμορφώνουν σταδιακά το σώμα, το νου και τον ψυχισμό του, άρα το εγώ του. Από την αρχή του πολιτισμού, όλοι οι πνευματικοί ηγέτες ισχυρίζονται ότι για να σώσει ένας άνθρωπος την ψυχή του πρέπει πρώτα να σπάσει το εγώ του, δηλαδή να αποβάλλει κάθε ατομικότητα, ιδιαίτερες προτιμήσεις, σκέψεις, πεποιθήσεις, συναισθήματα, στόχους και να

μένει ευτυχής και ατάραχος κάτω από οποιαδήποτε κατάσταση. “Είναι εγωιστικό το να επιζητείς την απόλαυση”, λένε.

Οι ίδιοι, βέβαια, διαθέτουν ένα υπερτροφικό εγώ, που δεν ανέχεται την παραμικρή αμφισβήτηση, ενώ προσπαθούν να συσσωρεύουν όσο περισσότερο χρήμα και δύναμη γίνεται. Δίνουν και μερικά ψίχουλα στους φτωχούς, και το παίζουν φιλάνθρωποι. Από την άλλη, διάφοροι "σοφοί" (αμφίβολης ειδικότητας και πρόθεσης) λένε με περισπούδαστο ύφος ότι είναι απαραίτητη η εκμετάλλευση του ανθρώπου για να αναπτυχθεί η κοινωνία. Εννοούν τη δική τους κοινωνία, των κυκλωμάτων της ελίτ.

Το εγώ δημιουργείται αυθόρμητα μόλις ο άνθρωπος αρχίσει να ξεφεύγει από την μιζέρια της απόλυτης κυριαρχίας των ισχυρών στο σώμα μου. Σε αυτά τα αρχέγονα στάδια, η ζωή για τον άνδρα είναι η ατέλειωτη εργασία ή ο πόλεμος, ενώ για τη γυναίκα είναι μια ατέρμονη αλληλουχία από βιασμούς και τοκετούς. Χάρη στην εξέλιξη της τεχνολογίας κατά τον τελευταίο αιώνα, αυτά τα πλαίσια έχουν διευρυνθεί προς μια άλλη κατεύθυνση, που προς το παρόν είναι πολύ δύσκολο να προβλεφθεί η κατάληξή της...

Κυριακή, 10 Απριλίου 1998

Ψυχική Εμπειρία: Κάπου βλέπω ένα σχηματικό διάγραμμα, όπου φαίνεται πως η ψυχή περνά απ' όλα τα στάδια φώτισης πριν έλθει σε μια νέα ενσάρκωση. Νιώθω αγαλλίαση, κατανοώντας πως δεν χρειάζεται να μάθουμε τίποτα από τη ζωή. Η ζωή είναι μονάχα ένα παιγνίδι...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βλέπω τη μητέρα μου να πέφτει μέσα σ' έναν βαθύ λάκο γεμάτο νερό και ανησυχώ επειδή δεν ξέρει να κολυμπάει. Σε μια στιγμή ακούω ότι κάποιοι εγκληματίες σκοτώνουν βρέφη. Παίρνω ένα όπλο, τους βρίσκω και τους θερίζω όλους -τέσσερις ή πέντε τον αριθμό. Ύστερα βλέπω ότι η μαμά είναι εντάξει, εκεί που έπεσε δεν ήταν βαθιά. Ξυπνώ νιώθοντας πληρότητα και ικανοποίηση...

Παρασκευή, 24 Απριλίου 1998

Αστρική Προβολή: Νωρίς το πρωί, ανάμεσα στον ύπνο και στο ξύπνιο ανοίγω τα μάτια μου και φαντάζομαι ότι "φεύγω". Ξαφνικά βρίσκομαι στο ισόγειο, στο οφίς. Αρχικά είμαι μονάχα ένα οπτικό πεδίο, ίπταμαι μέχρι την πόρτα την παλιά, τώρα αποκτώ "σώμα". Αρχίζω να υψώνομαι, έχω την αίσθηση ότι κολυμπώ πάνω από την οδό Νηρηίδων, ώσπου φθάνω στην αυλή της θείας Πηνελόπης. Σταματώ και της μιλώ, την προειδοποιώ για τον Αλβανό κηπουρό που έχει...

Πέμπτη, 7 Μαΐου 1998

Η πρωινή συζήτηση με την κυρία Ζέτα, παλιά γειτόνισσά μας η οποία φαίνεται πεπεισμένη για την φυσική κατωτερότητα των Ελλήνων, μου ξανάφερε στο νου παλιές υποψίες: Όλο και περισσότεροι ευυπόληπτοι πολίτες, οι οποίοι δεν έχουν ταξιδέψει ποτέ, δεν διαθέτουν σοβαρή μόρφωση, ούτε ιδιαίτερη καλλιέργεια, ξαφνικά αποκτούν άποψη για τα πάντα και διατυμπανίζουν απόψεις του τύπου: "Οι Έλληνες είναι ηλίθιοι, τεμπέληδες, ανεπρόκοποι, άχρηστοι, ενώ οι ξένοι είναι τέλειοι σε όλα!" Πραγματικά, απορώ: Τι απέγινε η παραδοσιακή φιλοπατρία των Ελλήνων; Σαν να έχουν παρακολουθήσει ειδικά σεμινάρια, έχουν γίνει όλοι ξενόφιλοι και παπαγαλίζουν με σθένος το δόγμα της ελληνικής κατωτερότητας, σα να είναι κάτι που δεν αφορά τους ίδιους...

Προβλέψεις για το μέλλον: Η Ελλάδα αναμένεται να εκμηδενιστεί, αργά ή γρήγορα. Αυτό είναι το σχέδιο των κυκλωμάτων παγκοσμίως, εφόσον το φιλελεύθερο ελληνικό πνεύμα θεωρείται επικίνδυνο για τη Νέα Τάξη Πραγμάτων που έρχεται καλπάζοντας. Τους ενοχλεί το γεγονός ότι ο Έλληνας εξακολουθεί να είναι σχετικά ξέγνοιαστος και ζει τη ζωή, σε αντίθεση με τους Βορειοευρωπαίους ή τους Αμερικανούς, οι οποίοι δουλεύουν νύχτα-μέρα σαν ρομποτάκια δίχως να επικοινωνούν μεταξύ τους ή να αναπτύσσουν άλλα ενδιαφέροντα.

Κομμάτια ενός συγκεκριμένου παζλ: Η μαζική είσοδος των αλλοδαπών στη χώρα προκαλεί σοβαρή επιδείνωση της ανεργίας αλλά και θεαματική αύξηση της εγκληματικότητας, η

οποία κάνει τον Έλληνα να μην πολυκυκλοφορεί από φόβο. Επιπλέον, οι αναπόφευκτες επιμιξίες αλλοιώνουν τα γενετικά χαρακτηριστικά της ελληνικής φυλής. Η τριτοκοσμική οικονομία που προωθείται μεθοδικά οδηγεί σε εξαθλίωση τις κατώτερες τάξεις, δηλαδή όσους είναι ακόμη ανένταχτοι στα κυκλώματα. Οι αμέτρητες φωτιές το καλοκαίρι καταστρέφουν δάση και φυσικούς πόρους. Η διαρκής παρακμή της παιδείας αφήνει τις νέες γενιές ουσιαστικά αμόρφωτες.

Όλα τα παραπάνω στοχεύουν στην υπονόμευση του ελληνικού στοιχείου και τη σταδιακή μεταμόρφωση των Ελλήνων σε άψυχες μηχανές που εργάζονται για ψίχουλα και υπακούνε πειθήνια, χωρίς καμιά προσωπική ή εθνική συνείδηση. Ωστόσο: Γιατί να σκοτίζομαι εγώ; Ξέρω πως όλοι τους προσχωρούν ευχαρίστως σε διάφορα ύποπτα κυκλώματα, με αντάλλαγμα μια μόνιμη δουλίτσα, ένα ακριβότερο αμάξι, ή μια πολυπληθέστερη παρέα...

Σάββατο, 9 Μαΐου 1998

Με πρωτοβουλία της φίλης μου Μαρίας Γληνού, συμμετέχουμε σε ένα διήμερο σεμινάριο αυτογνωσίας στο άσραμ του μεταφυσικού κέντρου "Ψυχική Αρμονία", κοντά στο Μαρκόπουλο. Ενώ κάνουμε μια ειδική άσκηση χαλάρωσης, μας λένε να γράψουμε μια λέξη σ' ένα χαρτάκι και να το δώσουμε στο διπλανό μας άτομο. Πλάι μου κάθεται μια παχουλή γυναίκα, με την οποία ανταλλάσσουμε χαρτάκια. Σφίγγουμε στις παλάμες τα σημειώματα χωρίς να τα κοιτάξουμε. Ύστερα καθόμαστε οκλαδόν αντικρυστά και πιάνουμε τα χέρια. Η ευτραφής κυρία κλείνει τα μάτια και δίνει το χρησμό της για μένα: "Η καρδιά σου είναι ένας λαμπρός ήλιος, που λάμπει για όλους τους ανθρώπους· πουλιά πετούν κοντά στον ήλιο, τα φτερά τους σκιάζουν το φως σου· μπλοκάρισμα κάπου, από πλήθος τραυματικές εμπειρίες· είσαι επιφυλακτική, εξαιτίας κακών ατόμων που σ' έβλαψαν στο παρελθόν· το μόνο που ζητάς είναι να σε αγαπούν· σε αγαπούν, μα δεν σου φτάνει αυτό, θέλεις κι άλλο...". Δεν ξέρω για ποιο λόγο ακριβώς, όσο διαρκεί ο μονόλογός της έχω αναλυθεί σε δάκρυα και δεν

μπορώ να τα συγκρατήσω με τίποτα...

Ακολούθησε ένας καθοδηγούμενος διαλογισμός που σε μένα έβγαλε τα εξής αποτελέσματα:

* Ο προορισμός της ζωής μου είναι να απαλλαγώ από διάφορα κολλήματα που με κρατούν στάσιμη και να ξεφύγω από τις αρνητικές επιρροές του μαζικού ασυνειδήτου.
* Σημαντικό για μένα είναι να αποφεύγω τη ρουτίνα και να έχω αρμονικές σχέσεις με τους άλλους.
* Στιγμές ευτυχίας στη ζωή μου: Βαθύτερη επικοινωνία με φίλους, ταξίδια, ψυχικές εμπειρίες.
* Θέλω να καλλιεργήσω τη συνειδητότητα, τις εξωσωματικές εμπειρίες, αλλά και την κοινωνική μου ζωή.
* Δεν χρειάζομαι στ' αλήθεια καθοδήγηση από κανέναν δάσκαλο. Εκείνο που χρειάζομαι είναι περισσότερη θέληση και σταθερότητα.

Σε γενικές γραμμές το σεμινάριο δεν ήταν καθόλου άσχημο, απλά νιώθω ότι όλα αυτά τα έχω ξεπεράσει: Το εν λόγω σύστημα αυτογνωσίας εισάγει τον μαθητή σε μια υπερπολύπλοκη, λεπτομερέστατη και απόλυτα καθοδηγούμενη αυτοανάλυση, η οποία μπορεί να συνεχίζεται επ' άπειρον χωρίς να καταλήγει πουθενά -εκτός ίσως από ένα μόνο συμπέρασμα: *Για όλα όσα σου συμβαίνουν, φταις αποκλειστικά και μόνο εσύ!*

Κυριακή, 10 Μαΐου 1998

Σήμερα το πρωί, το πρόγραμμα έχει χοροθεραπεία: Απλά κλείνεις τα μάτια και χορεύεις με το ρυθμό της μουσικής, όπως σου 'ρχεται. Κάνεις ό,τι ακριβώς σου αρέσει και σε εκφράζει, χωρίς να νοιάζεσαι για τη γνώμη των άλλων. Χορεύουμε όλοι μέσα στην τεράστια αίθουσα, όσο γίνεται με τα μάτια κλειστά, νιώθοντας απόλυτη ελευθερία. Καμία κίνηση δεν θεωρείται αδέξια, άχαρη ή υπερβολική. Σκοπός μας είναι να απελευθερώσουμε τον εαυτό μας, απλά συντονίζοντας τις κινήσεις μας με την υποβλητική ρυθμική μουσική. Δεν παριστάνουμε τις σεξοβόμβες ή τους σταρ, όπως γίνεται στις συνηθισμένες χοροεσπερίδες ή στα κέντρα διασκέδασης. Πραγματικά, πρώτη φορά στη ζωή μου απολαμβάνω τόσο πολύ το χορό...

Σάββατο, 16 Μαΐου 1998

Έξοδος για καφέ στην Κάτω Γλυφάδα με τη Νεφέλη, το Βύρωνα κι ένα ακόμη φιλικό τους ζευγάρι. Σε μια στιγμή, η Νεφέλη σουφρώνει τα χειλάκια της και μας εξομολογείται ένα ιδιότυπο πρόβλημα που αντιμετώπισε πρόσφατα:

"Πού να σας λέω τι έπαθα: Στις προάλλες αγόρασα ένα ζευγάρι παπούτσια, όμως γρήγορα διαπίστωσα ότι με στένευαν. Τηλεφώνησα στο μαγαζί για να πάω να μου τα αλλάξουν, όμως εκείνοι μου έφεραν αντιρρήσεις και μου μίλησαν απότομα, επειδή πριν είχα κάνει τρεις ώρες με το ρολόι να διαλέξω αυτά τα παπούτσια! Αναγκάστηκα να τους βάλω τις φωνές για να τους κάνω τελικά να δεχτούν!"

"Καλά ξηγήθηκες. Και μετά;" ρωτά η φίλη της Νεφέλης.

"Μετά μου έτυχαν κάτι δουλειές, οπότε δεν πήγα αμέσως για την αλλαγή αλλά καθυστέρησα μερικές ακόμη εβδομάδες", απαντά η ντίβα χαρωπά.

"Συγγνώμη, πότε αγόρασες τα παπούτσια;" απορώ εγώ.

"Αρχές Μαρτίου ήταν!"

"Και πότε τους τηλεφώνησες για την αλλαγή;"

"Μέσα Απρίλη!"

"Δηλαδή, πότε τους επέστρεψες τελικά τα παπούτσια;"

"Πριν από τρεις μέρες! Πήγα λοιπόν και ζήτησα, πολύ ευγενικά, να μου τα αλλάξουν. Στο μεταξύ, όμως, είχε περάσει η σαιζόν, οπότε είχαν κρύψει τα χειμωνιάτικα παπούτσια..."

"Και αρνήθηκαν να σου τ' αλλάξουν, οι αλήτες;" πετάγεται η φίλη της Νεφέλης, όλο ανησυχία.

"Ναι, οι χαμένοι! Έβαλα τις φωνές, αυτοί όμως δεν υποχωρούσαν, ώσπου τους απείλησα ότι η μητέρα μου, που είναι δημοσιογράφος, θα γράψει λίβελους για το κατάστημά τους στις εφημερίδες. Έτσι, τελικά συμμορφώθηκαν και με άφησαν να διαλέξω ένα ζευγάρι από τα καλοκαιρινά παπούτσια. Όμως, έψαχνα πάλι τρεις ώρες και δεν βρήκα τίποτα που να μου αρέσει, οπότε ζήτησα τα λεφτά μου πίσω! Τότε, εκείνοι άρχισαν να με βρίζουν, να με λένε τρελή, και αρνήθηκαν να μου δώσουν τα χρήματά μου. "Συγγνώμη, θέλετε να πείτε ότι είμαι

υποχρεωμένη να πετάξω 8000 δρχ;" τους λέω...”
“Δεν φαντάζομαι να το άφησες εκεί το θέμα;!” της κάνω ειρωνικά -μα δεν το 'πιασε.
“Φυσικά όχι! Τους απείλησα ξανά, ειδοποίησα και τη μητέρα μου η οποία τους πήρε τηλέφωνο, τους σκυλόβρισε και τους έδωσε να καταλάβουν ότι θα έχουν σοβαρές συνέπειες αν μου πάνε κόντρα! Εντέλει, οι ηλίθιοι συμφώνησαν ότι μπορώ να περνάω από το μαγαζί τους όποτε μου αρέσει εμένα, μέχρι να βρώ ένα ζευγάρι παπούτσια που να με ικανοποιεί!” καταλήγει η Νεφέλη μ' ένα πλατύ χαμόγελο αυταρέσκειας, ενώ όλοι οι υπόλοιποι στην παρέα την κοιτάζουν με θαυμασμό.
... Τουλάχιστον, φεύγει: Η Νεφέλη αναχωρεί για Κύπρο σε λίγες μέρες. Στο εξής θα μένει μόνιμα εκεί, εφόσον έχει εκεί σπίτι και συγγενείς, οι οποίοι της έχουν ήδη βρει δουλειά ως γυμνάστρια σε γυμναστήριο, όπου θα διδάσκει αερόμπικ. Μας αφήνει, λοιπόν. Καλύτερα για όλους...

Το Τέλειο Κακό: Κατά κανόνα, τα κακόψυχα όντα έχουν αποκρουστική μορφή κι εκπέμπουν μια απωθητική, σκοτεινή, γλοιώδη αύρα. Ωστόσο, το Τέλειο Κακό δεν προδίδεται, εφόσον διαθέτει ιδιαίτερα γοητευτική εμφάνιση και φωτεινή, ανάλαφρη αύρα. Ποτέ δεν αντιλήφθηκα τίποτα αρνητικό να εκπέμπεται από τη Νεφέλη· μια-δυο φορές μονάχα, το πανέμορφο προσωπάκι της μου έδωσε την εντύπωση φιδιού.

Άτομα όπως η Νεφέλη και η Έλλη στο τεκβοντό, αντιπροσωπεύουν το Τέλειο Κακό. Χαρακτηρίζονται από άψογη εμφάνιση, ακαταμάχητη γοητεία, αυθόρμητη υποκρισία, επιτειδευμένη αλαζονία αλλά και (ψευτο)ευγένεια – γνωρίσματα που κρύβουν καλά το σατανά που κατοικεί μέσα τους. Διαθέτουν το φυσικό ταλέντο να χειραγωγούν τους ανθρώπους γύρω τους και να αντλούν ενέργεια από αυτούς. Εξασκούν μια σχεδόν υπνωτική επίδραση στο κοινωνικό περιβάλλον τους και αποτελούν την ψυχή της παρέας, όπου κι αν βρεθούν. Όλοι και όλα περιστρέφονται γύρω τους, εισπράττουν το γενικό θαυμασμό παντού και πάντα. Ό,τι κι αν κάνουν, ό,τι κι αν ξεστομίσουν, οι άλλοι πάντα τους αποδέχονται και τους θαυμάζουν.

Απολαμβάνουν ιδιαίτερα να τραβούν τη γενική προσοχή, να παίζουν με τα αισθήματα των άλλων, να εξυφαίνουν ίντριγκες, να εκμεταλλεύονται πρόσωπα και καταστάσεις στο έπακρο πάντα υπέρ του δικού τους συμφέροντος. Ο τρόπος δράσης τους συνήθως είναι υπόγειος αλλά συχνά γίνεται διάφανος, καθώς δεν χρειάζεται να υπολογίζουν τη γνώμη των άλλων· άλλωστε, δεν αντιμετωπίζουν ποτέ συνέπειες για τις πράξεις τους. Κανείς δεν τους κατηγορεί ούτε τους αμφισβητεί ποτέ για τίποτα, όσο έκδηλο κι αν είναι το κακό που επιφέρουν. Τα ανθρώπινα όντα λατρεύουν ευχαρίστως το Τέλειο Κακό...

Τρίτη, 19 Μαΐου 1998

Αστρική Προβολή: Βρίσκομαι στο σαλόνι, περνώ αλλού μέσα από ένα τετράγωνο άνοιγμα στον τοίχο, κάπου υπάρχει μια εικόνα της Παναγίας, περνώ σε άλλες παράλληλες διαστάσεις (δεν θυμάμαι λεπτομέρειες), αιωρούμαι ανάλαφρα, έξω διακρίνω ένα όμορφο κόκκινο πτηνό, πάω και το χαϊδεύω, αισθάνομαι όμορφα...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένας άγριος πειρατής παγιδεύει έναν γοητευτικό πολεμιστή που φορά γυαλιά σαν τα δικά μου. Απειλεί να τον σκοτώσει με κακό τρόπο, του σχίζει το πουκάμισο κι ετοιμάζεται να τον μαχαιρώσει, μα ο πολεμιστής ξεφεύγει έγκαιρα. Ξυπνώ με μια ευχάριστη αίσθηση έντασης και ανακούφισης.

Τετάρτη, 20 Μαΐου 1998

Σύνδεση με την εσωτερική φωνή, αναπολώντας νοερά όσα θεωρώ σημαντικά στη ζωή μου ως τώρα:

Έως 9 ετών: Συλλέγω μετά μανίας χαρτάκια Melo· διαβάζω περιοδικά όπως "Μανίνα", "Μίκυ Μάους", "Κλασικά Εικονογραφημένα" κλπ· παίζω αγορίστικα παιγνίδια με τον Γρηγόρη και με άλλα γειτονόπουλα.

Μεταξύ 9-12 ετών: Εξακολουθώ να μαζεύω χαρτάκια Melo και να διαβάζω νεανικά περιοδικά· ακούω με τις ώρες μοντέρνα ελληνική μουσική· ερωτεύομαι τον Αποστόλη στις κούνιες.

Μεταξύ 13-15 ετών: Ο μεγάλος μου έρωτας για τον Γιώργο

Φραντζή χάθηκε πριν καν αρχίσει. Οι παλιές παρέες υποχωρούν, η καλύτερη φίλη μου τώρα είναι η συμμαθήτρια Μαρία Ψωμιάδου. Γεμίζω τετράδια με φωτογραφίες τραγουδιστών και ηθοποιών (αφίσες). Μπαίνοντας στην τρίτη γυμνασίου, είναι σα να περνώ από τον παράδεισο στην κόλαση...
Μεταξύ 15-18 ετών: Το ταξίδι στην κόλαση συνεχίζεται...
Μεταξύ 18-21 ετών: Βγάζοντας το λύκειο, ξεκινώ προσπάθεια ανακατάταξης. Πηγαίνω στην Ιταλία για σπουδές. Αποτυχία λόγω αρνητικών παραγόντων και έλλειψης αρκετών χρημάτων. Συνεχίζω να μαζεύω νευρωτικά αφίσες...
Μεταξύ 21-25 ετών: Μάλλον χλιαρές φιλίες με την Πέρσα και την Μάντυ. Γράφω δυο βιβλία φαντασίας: Η Συνομωσία των Σκιών και Νέμεσις.
Μεταξύ 25-28 ετών: Έναρξη στη ζωγραφική πορτραίτων και τοπίων. Υπογράφω συμβόλαιο για την έκδοση του πρώτου μου μυθιστορήματος, όμως η έκδοση δεν γίνεται ποτέ. Ενασχόληση με τη μεταφυσική, φοίτηση στον Ιανό. Ταξίδια στη Ρουμανία και στη Δαλματία. Ανάπτυξη κοινωνικής ζωής: Συναντώ την παλιά συμμαθήτρια Λουίζα και μπαίνω στην παρέα της, κάνω νέες φιλίες στον Ιανό, μα η απόρριψη έρχεται γρήγορα από παντού...
Μεταξύ 28-32 ετών: Η μεταφυσική γίνεται το πιο σημαντικό πράγματ στη ζωή μου. Βιώνω ψυχικές εμπειρίες, αναπτύσσω το ονείρεμα, κάνω διαλογισμούς, αναγνωρίζω πιο καθαρά τι γίνεται γύρω μου. Συνεχίζω τη ζωγραφική τοπίων, ξεκινούν τα εικονογραφημένα χειρόγραφα "Sandra Anderson". Ερωτεύομαι τον Τάσο από το γυμναστήριο μα ανταπόκριση μηδέν...
Μεταξύ 32-35 ετών: Καλοκαιρινά ταξίδια σε όμορφα μέρη (Κέρκυρα, Πάργα κλπ) που δεν απολαμβάνω πλήρως λόγω κακής συντροφιάς. Συνεχίζω το body building, ύστερα ξεκινώ τεκβοντό και γιόγκα μα κάτι δεν μου αρέσει εκεί... Αναπτύσσω ακόμα περισσότερο την κοινωνική μου ζωή. Βελτιώνομαι στη ζωγραφική τοπίων, εξακολουθώ να συγγράφω τις περιπέτειες της Sandra Anderson, απολαμβάνω τις *επαφές*. Ωστόσο, διαπιστώνω μείωση στον αριθμό και στην ποιότητα των ψυχικών εμπειριών...

! *Σε όλη αυτή την ανασκόπηση, οι σπουδές και η εργασία δεν εμφανίστηκαν πουθενά – ίσως επειδή ανέκαθεν ένιωθα ότι αυτά δεν είναι παρά βρώμικα στημένα παιγνίδια που επιβάλλει η κοινωνία. Είναι τυχαίο που δεν δημιούργησα ποτέ ούτε μια φιλική σχέση σε τέτοιους χώρους;*

! Αν μου έμεναν μόνο πέντε χρόνια ζωής, πώς θα ήθελα να τα ζήσω;

- Θα σταματούσα τη δουλειά.
- Σε καμία περίπτωση δεν θα έκανα παιδιά.
- Θα περνούσα τον χρόνο μου ταξιδεύοντας, διασκεδάζοντας με φίλους, μελετώντας τη μεταφυσική, βιώνοντας όσο το δυνατόν περισσότερες και καλύτερες ψυχικές εμπειρίες.

! Αν μπορούσα να ζητήσω από μια νεράιδα να μου δώσει εξαιρετικές δυνάμεις, ποιές θα ήθελα; Θεραπευτική ικανότητα, άνεση στις εξωσωματικές εμπειρίες, ψυχοκίνηση, μαγεία.

! Πώς θα ήθελα να είναι η ζωή μου αν δεν υπήρχαν περιορισμοί; Η ιδανική ζωή είναι θα ήταν για μένα κάπως έτσι:

- Άριστη εξωτερική εμφάνιση, με αρμονικό ευλύγιστο σώμα, και εξαιρετική ικανότητα στις πολεμικές τέχνες.
- Άνεση και ποιότητα στις εξωσωματικές εμπειρίες, ψυχοκινητικές ικανότητες και γνώσεις μαγείας.
- Ανεύρεση μιας κλειστής ομάδας ανθρώπων που να ενδιαφέρονται πραγματικά για την μεταφυσική και να ζουν μακριά από τον πολύ κόσμο, ίσως σε ένα άσραμ.
- Πετυχημένη συγγραφική καριέρα, πολύ χρήμα.

! Τι προσφέρω στους συνανθρώπους μου; Ειλικρινή επικοινωνία. Επιπλέον, είμαι ένα από τα ελάχιστα άτομα σε αυτή τη γη που δεν σκάβουν συστηματικά τον λάκκο των συνανθρώπων τους!

! Αν τα παιδιά μου με ρωτούσαν ποιό είναι το νόημα της ζωής, τι θα τους έλεγα; Να έχουμε αρμονικές σχέσεις με τους άλλους και, όσο γίνεται, να ζούμε όμορφα την κάθε μέρα.

Παρασκευή, 29 Μαΐου 1998

Στις προάλλες είχα ένα απροσδόκητο τηλεφώνημα από τον Αποστόλη και τη Δανάη, παλιούς φίλους από τον Ιανό. Στην

αρχή χάρηκα που τους άκουσα, καθώς νόμισα πως θα μου πρότειναν ανασύσταση της παλιάς συντροφιάς· όμως, γρήγορα κατάλαβα πως οι βλέψεις τους ήταν άλλες: Με προσκάλεσαν μεν να πάω στο σπίτι τους, όχι όμως για παρέα αλλά για να γίνω πωλήτρια στην εταιρεία όπου έχουν στρατολογηθεί και οι ίδιοι, την περιβόητη "Network 3001". Αρνήθηκα, ωστόσο ο Αποστόλης επέμεινε κι άλλες φορές.

Όταν τελικά απογοητεύθηκε, ανέλαβε πια να με πείσει ένας αρχιπωλητής τους, ο οποίος επικοινώνησε μαζί μου σήμερα το απόγευμα και φάνηκε αρκετά ενοχλημένος επειδή του αντιστάθηκα: “Εμείς βρίσκουμε πάντα τους ανθρώπους που χρειαζόμαστε!” μου πέταξε δεικτικά, πριν κλείσει το τηλέφωνο.

Η ανωτέρω εταιρεία έχει πλευρίσει και τη Λουίζα μέσω του κουνιάδου της, ο οποίος είναι ήδη μέλος κι έχει ήδη κανονίσει μία (μόνο;) συνάντηση στο σπίτι της φίλης μου η οποία, όπως μου είπε, απέρριψε κάθετα την όλη ιδέα.

“Ξέρω τι παιγνίδι παίζετε!” πέταξε ο αδελφός της στον αρχιπωλητή που τους επισκέφθηκε. “Δήθεν πουλάτε προϊόντα, ενώ στην πραγματικότητα αποτελείτε δίκτυο παρακολούθησης των πολιτών!”

“Θα το συζητήσουμε αυτό αργότερα!” απάντησε ο άλλος ψύχραιμος. *Δίκτυο παρακολούθησης των πολιτών; Πώς δηλαδή;*

Πέμπτη, 4 Ιουνίου 1998

Ατλαντίδα: Η βασική διαφορά του πολιτισμού μας από εκείνον δεν είναι τόσο σε τεχνολογικό επίπεδο, όσο σε ιδεολογικό. Τότε επικρατούσε παντού το δίκαιο επειδή οι ηγέτες ήταν στ' άλήθεια χαρισματικοί, φωτισμένοι, κι επέβαλαν ένα σύστημα αξιών τελείως διαφορετικό από το δικό μας. Τότε υπήρχαν σοφοί, υπήρχαν και ήρωες.

Πώς ακριβώς καταστράφηκε εκείνος ο πολιτισμός; Έχω την αίσθηση πως κάποιοι επαναστάτησαν ενάντια σε αυτό ακριβώς το σύστημα δικαιοσύνης, και προκάλεσαν μια παγκόσμια καταστροφή για να θάψουν το Καλό. Έκτοτε, οι πολιτισμοί που ακολούθησαν ήταν όλοι στραμένοι στη λατρεία του Κακού. Οι νέοι ηγέτες επέβαλαν ένα νέο σύστημα αξιών:

Κακία, αδικία, πονηρία, λαγνεία, πόνος και καταστροφή για όσους δεν τα διαθέτουν. Τώρα δεν υπάρχουν σοφοί, παρά μόνο απατεώνες. Ούτε υπάρχουν πια ήρωες, τους έχει εξαφανίσει η λεγόμενη "φυσική επιλογή": Οι σημερινοί άνδρες είναι είτε σκλάβοι είτε απατεώνες. Οι γυναίκες είναι είτε δούλες είτε πόρνες. Αυτή είναι η ανθρωπότητα σήμερα.

Θα μπορούσαν να μην είναι έτσι τα πράγματα: Αν οι πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες σέβονταν το δίκαιο, θα το επέβαλαν στις μάζες μέσω της εκπαίδευσης. Αν οι ηψηλά ιστάμενοι δεν ανέχονταν την διαφθορά, δεν θα την εξασκούσαν οι χαμηλότεροι. Το ψάρι βρωμάει πάντα από το κεφάλι. Ωστόσο, τα υπάρχοντα συστήματα διακυβέρνησης όχι μόνο δέχονται τη διαφθορά αλλά την επιβάλλουν σε κάθε τομέα της ζωής. Σε ένα πραγματικά αξιοκρατικό σύστημα επικρατούν μοιραία οι ικανότεροι, χωρίς όμως οι λιγότερο ικανοί να αποκλείονται από τις δυνατότητες αυτοβελτίωσης.

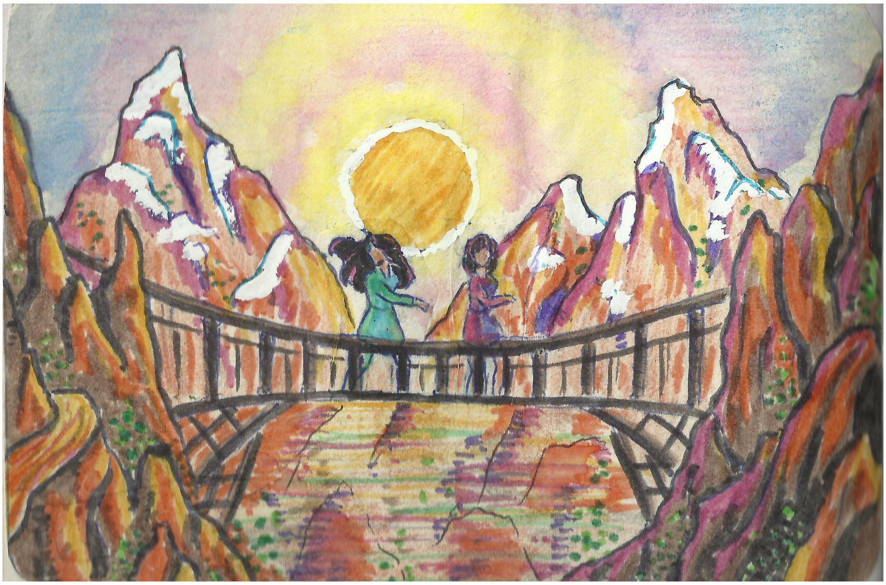
Τα τελευταία 10.000 χρόνια, στον δικό μας κόσμο επικρατούν όχι οι ικανότεροι αλλά οι δολιότεροι, αυτοί που είναι διατεθημένοι να εισχωρήσουν σε κάθε είδους ύποπτα κυκλώματα και να εκτελέσουν κάθε είδους κακό, προκειμένου να ανέλθουν λιγάκι στην ιεραρχία. Οι σύγχρονες ανθρώπινες κοινωνίες είναι στραμένες προς το αρνητικό, αλλά αυτό δεν είναι φυσικό, ούτε απαραίτητο. Έτσι, όμως, μας έχουν οδηγήσει να πιστεύουμε. Υπάρχουν, βέβαια, ορισμένες διδαχές για το "Καλό", αυτές όμως δεν ξεπερνούν ποτέ το ακαδημαϊκό επίπεδο. Άλλωστε, πολύ συχνά η έννοια του καλού και του κακού διαστρέφονται: Για παράδειγμα, το να υπηρετείς τον πλούσιο θεωρείται καλό· αν τον ληστέψεις για να ταΐσεις το παιδί σου που πεινάει, αυτό είναι κακό.

Στη σημερινή εποχή πέφτουν τα προσχήματα: Η αδικία θεωρείται ιδανικό, οι "ξύπνιοι" επιβιώνουν και διαπρέπουν σε κάθε τομέα, οι "αγαθοί" καταποντίζονται. Παράλληλα, η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων είναι άνοες μάζες χωρίς συνειδητότητα, πρόβατα που απλά περιμένουν την εντολή του "ανώτερου" για να δράσουν, χωρίς να νοιάζονται καν για τις συνέπειες...

Τετάρτη, 17 Ιουνίου 1998

Σήμερα ολοκληρώνεται ο έκτος τόμος του εικονογραφημένου χειρογράφου ***“Sandra Anderson: Astral Fantasy”***, μετά από δυο χρόνια καθυστέρηση. Είναι σαφές ότι το άστρο της ηρωίδας μου βρίσκεται πια στη δύση του. Το βιβλίο περιέχει τρεις ιστορίες: *Do not bring me in your dream tonight – The Saga of Sandra Anderson – Rise of the Myst.*

Παρατηρώ μονάχα μία επαφή στη δεύτερη ιστορία: Χιόνι στο Λάμανταγκ, μετά βγαίνει ήλιος. Ενώ γράφω και ζωγραφίζω τη σκηνή, χιονίζει κι εδώ στην Αθήνα. Μετά βγαίνει ήλιος.

Αυτό είναι όλο. Στο εξής η έμπνευση αρχίζει να με εγκαταλείπει. Δεν γράφω πια τόσο συχνά, ούτε νιώθω την ανάγκη. Μετά το 6ο βιβλίο, ουσιαστικά έρχεται το λυκόφως για το Astral Fantasy. Ακολουθούν δυο βιβλία ακόμη σε χρονικό διάστημα πέντε χρόνων, δεν διαθέτουν όμως την “ψυχή” των προηγούμενων τόμων, ούτε παρατηρώ πια επαφές...

Κυριακή, 21 Ιουνίου 1998

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρατηρώ μερικές νέγρες ιθαγενείς που περιποιούνται τα μαλλιά τους περνώντας τα με

φύλλα σοκολάτας και κάνουν μπάνιο με τα ρούχα σε ποτάμι. Ζηλεύω την ξεγνοιασιά και την ελευθερία που απολαμβάνουν μέσα στη φύση...

Επ' ευκαιρία των γενεθλίων μου, το βράδι κάλεσα τις καλές μου φίλες, τη Νινέτα, την Ξανθή και την Ελένη Τανάγρα, να πάμε για πίτσα στην Κάτω Γλυφάδα. Ύστερα, πήγαμε στη ντισκοτέκ "Βινύλιο", για χορό με νοσταλγική μουσική των δεκαετιών '60, '70, '80. Περάσαμε καταπληκτικά -χρόνια είχα να ευχαριστηθώ τόσο, το ίδιο και τα κορίτσια. "Ήταν συγκινητικά", όπως παραδέχθηκε και η Νινέτα...

Συνειδητότητα και ηλικία: Όσο άσχημα κι αν ήταν τα προηγούμενα χρόνια, αυθόρμητα τα νοσταλγούμε πάντα. Δεν νοσταλγούμε τα γεγονότα αλλά τη νεότητα. Περνάμε τον καιρό μας κάνοντας όνειρα και σχέδια για το μέλλον, ξεχνώντας πως τότε που (ίσως!) πραγματοποιηθούν, εμείς θα είμαστε γεροντότεροι.

Η νεότητα είναι η πιο ισχυρή εμπειρία και όσο νεώτερος είσαι, τόσο το καλύτερο. Κάθε μέρα που περνά επιβαρύνει τον οργανισμό και τον οδηγεί όλο και πιο κοντά στον θάνατο. Γι' αυτό, ζήσε την κάθε στιγμή με συνείδηση, ακόμη κι αν δεν σου έρχονται όλα τέλεια...

Τρίτη, 7 Ιουλίου 1998

Σεξουαλική Απελευθέρωση: Κάποτε αδημονούσα να μπω σε "σωστές", "φυσιολογικές" παρέες (δηλαδή, άτομα που θεωρούν το σεξ σκοπό της ζωής τους), επειδή τις θεωρούσα πιο

διασκεδαστικές. Ωστόσο, τώρα που γνώρισα τέτοια άτομα, είδα ποιό είναι το αληθινό πρόσωπο όλων αυτών, πόση υποκρισία κρύβεται πίσω από τα δήθεν ανέμελα χάχανά τους.

Η συχνή συναναστροφή μου με πρόσωπα που ζουν για το σεξ, μου έχει δείξει ότι το σεξ διαστρέφει το νου. Οι σεξουαλικοί άνθρωποι είναι γεμάτοι κακία (Έλλη), υποκρισία (Νεφέλη, Λουίζα), δεν υπολογίζουν τους άλλους (Αφροδίτη, Νεφέλη), στερούνται πνευματικών ενδιαφερόντων (Αλίκη, Λένα), ενώ παρουσιάζουν συχνά ανισορροπίες (Νεφέλη, Αφροδίτη). Αντίθετα, οι κοπέλες που δεν ασχολούνται με το σεξ είναι πιο ειλικρινείς, πιο ενδιαφέρουσες, πιο σκεπτόμενες, πιο λογικές -τουλάχιστον βγάζεις μια άκρη μαζί τους. Ακόμη και η Ελένη Ταντούλου, που ήταν υστερική και ζηλιάρα, τουλάχιστον ήταν πιο ενδιαφέρουσα, ειλικρινής και συνεπής από τις σεξουάλες.

Είναι γεγονός ότι η ανθρώπινη κοινωνία χάλασε για τα καλά από τότε που απελευθερώθηκε το σεξ. Ενισχύοντας τη λαγνεία, το σύστημα έχει στρέψει τους ανθρώπους επίσης προς την κακία και την πονηρία. Έτσι, οδηγούνται σταθερά σε κοινωνίες παλιανθρώπων, πρόθυμων να πουλήσουν και τη μάνα τους για μια καλύτερη κοινωνική θέση.

Ερώτηση: Γιατί, όμως, να συμβαίνει αυτό; Σύμφωνα με τις επικρατούσες, “λογικές” αντιλήψεις, ένας άνθρωπος με ικανοποιητική ερωτική ζωή θα έπρεπε να είναι πιο καλόκαρδος και πιο ισορροπημένος. Ωστόσο, στην πράξη αυτό δεν ισχύει.

Απάντηση: Η σεξουαλική ηδονή διαρκεί μόλις πέντε λεπτά -στην καλύτερη των περιπτώσεων. Τις υπόλοιπες 23 ώρες και 55 λεπτά της ημέρας, οι “νορμάλ” δεν παύουν ούτε στιγμή ν' αδημονούν και να σκαρφίζονται τρόπους για να εξασφαλίσουν αυτά τα πέντε λεπτά! Γι' αυτό τρελαίνονται...

Σήμερα το απόγευμα, μετά τη δουλειά, συζητήσαμε το θέμα με τη φίλη μου Μαρία Σχοινά και καταλήξαμε στα εξής συμπεράσματα: Η σημερινή κοινωνία ενθαρρύνει κι επιβάλλει το ανώμαλο σεξ: πρωκτικό, στοματικό, σαδομαζοχιστικό, ομοφυλοφιλικό, ομαδικό κλπ. Οι ανωμαλίες του είδους δεν αναπαράγουν το είδος, ωστόσο προκαλούν συνωστισμό αρνητικών οντοτήτων στο Κατώφλι.

Οι δαιμονικές αυτές ψυχές ενσαρκώνονται στην πρώτη ευκαιρία, μέσα σε ανθρώπινα σώματα. Επιπλέον, το ανώμαλο σεξ διαστρέφει το νου και τον καθιστά επιρρεπή σε κάθε είδους κακίες, διαβολικές εμπνεύσεις ή ψυχασθένειες.

Να γιατί κάθε νέα γενιά ανθρώπων προκύπτει πιο διεφθαρμένη και πιο εκφυλισμένη από την προηγούμενη, ενώ οι ψυχικές διαταραχές είναι πλέον ο κανόνας. *Γύρευε τι είδους ψυχές θα έλθουν ακόμη στο μέλλον...*

(Α)φυσικη επιλογή: Ένας βασικός λόγος που δεν βλέπω (πόσο μάλλον να βρω) ωραίους άνδρες γύρω μου, είναι ότι μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία δεν γίνεται καλή επιλογή στο ζευγάρωμα. Οι γυναίκες δεν ενδιαφέρονται καθόλου για την εξωτερική εμφάνιση και τη φυσική κατάσταση του άνδρα αλλά μόνο για την κοινωνική του θέση (δηλαδή το χρήμα). Συνεπώς, αν ο άνδρας μου είναι κοντόχοντρος με φαλάκρα και μυτόγκα, τότε πιθανότατα και το παιδί που θα αποκτήσω μαζί του θα είναι κι αυτό ένα καραφλό βαρελάκι με μυτόγκα.

Πιστεύω ότι αυτός είναι ο κύριος λόγος που η σημερινή ανθρώπινη κοινωνία έχει τέτοια χάλια: Η σεξουαλική επιλογή των ανθρώπων δεν είναι καθόλου φυσική. Ως αποτέλεσμα, κυκλοφορούν παντού τύποι (και τύπισσες) κακάσχημοι, με ψυχολογικά ή διανοητικά προβλήματα, τα περισσότερα από τα οποία είναι κληρονομικά...

Παρασκευή, 10 Ιουλίου 1998

Είναι απόγευμα και πηγαίνω βόλτα στα πέριξ μαζί με τη μητέρα μου και τη φίλη μας τη Θεώνη. Κάποια στιγμή, περνάμε έξω από ένα μαγαζί με γυναικεία ρούχα και την προσοχή μου τραβά ένα ωραίο λουλουδάτο φόρεμα, κοντό μέχρι τη μέση του μηρού. Η τιμή του είναι ανέλπιστα χαμηλή και αποφασίζω να το αγοράσω αμέσως. Μπαίνουμε στο κατάστημα, το δοκιμάζω, βρίσκω ότι μου πηγαίνει καταπληκτικά δεδομένου ότι είμαι αρκετά λεπτή με μακριά γυμνασμένα πόδια, ωστόσο οι συνοδοί μου αρχίζουν να δυσανασχετούν:

"Αυτό το φουστάνι είναι πολύ κοντό, δεν είναι για σένα! Γιατί δεν παίρνεις το άλλο, που είναι μακρύ μέχρι τους

αστραγάλους;” προτείνει η μητέρα μου και η Θεώνη συμφωνεί. Η πωλήτρια αντιλαμβάνεται τη φάση και απορεί.
“Η Υβόννη δεν μπορεί να τα φορέσει αυτά!” της εξηγεί η Θεώνη.
“Ανάπηρο είναι και δεν μπορεί να τα φορέσει;” αναρωτιέται η πωλήτρια κι εγώ νιώθω περίεργα.

Εντέλει, αγοράζω το φόρεμα παρά τις έντονες αντιρρήσεις της μάνας μου και της Θεώνης. Πραγματικά, δεν καταλαβαίνω την αντίδρασή τους: Η αδελφή μου η Αλίκη τα φοράει πολύ πιο ξέκωλα, όμως σ' αυτήν δεν λένε ποτέ κουβέντα.

Σάββατο, 11 Ιουλίου 1998

Σήμερα το πρωί, η μητέρα μου και η Θεώνη πίνουν τον καφέ τους στο μπαλκόνι μας. Παράλληλα καταπιάνονται με ζήλο να μου μακρύνουν το καινούργιο φουστάνι, κατεβάζοντας το στρίφωμα κατά δύο πόντους -δεν πάει παρακάτω. Δοκιμάζω το ρούχο, εξακολουθεί να μου έρχεται μέχρι τη μέση του μηρού και οι κυρίες δεν μένουν ευχαριστημένες. Η μαμά παίρνει τη ζωνίτσα του φορέματος, διαπιστώνει ότι είναι πολύ στενή για να τη ράψει σαν τσόντα στον ποδόγυρο και λέει στη φιλενάδα της: “Πρέπει να ξαναπάμε στο μαγαζί, να ρωτήσουμε μήπως έχει να μας δώσει λίγο απ' αυτό το ύφασμα, για να μπορέσουμε να μακρύνουμε το φουστάνι!” Εγώ διαφωνώ επειδή η τσόντα θα φαίνεται άσχημα· ωστόσο η Θεώνη αρπάζει τη ζώνη και αποχωρεί τρέχοντας. Μετά από λίγη ώρα επιστρέφει απογοητευμένη γιατί δεν βρήκε αυτό που ήθελε. *Ήταν πολύ περίεργο όλο αυτό το επεισόδιο, ή είναι ιδέα μου;*

Κυριακή, 12 Ιουλίου 1998

Ερωτικό Όνειρο: Πάνω σε γυαλιστερά μαύρα σεντόνια βλέπω έναν όμορφο ξανθό άνδρα, με ωραίο μυώδες σώμα. Στριφογυρίζει αργά, αισθησιακά, ενώ μια γυναίκα δίπλα του τον χαϊδεύει σαν μωρό...

Ψυχική Εμπειρία: Περπατώ στο δρόμο όταν, για ελάχιστες στιγμές, έχω μια παράξενη αίσθηση: Κάτι σαν στροβιλιζόμενο ουράνιο τόξο εμφανίζεται μπροστά μου στα

αριστερά, ενώ μια λεπτή ουράνια μουσική ηχεί στ' αυτιά μου...⇑

Σάββατο, 18 Ιουλίου 1998

Μια Άλλη Πραγματικότητα – απογευματινό μπάνιο στην πλαζ της Βούλας:

Αναδύθηκα στον δρόμο του ήλιου,
εκεί που το χρυσάφι λυώνει
στο νερό της θάλασσας
και όλο το σύμπαν γεννιέται
μέσα σε χρυσή βροχή.

Μαύρα βουνά στον ορίζοντα
εκεί που ξεκινά ο δρόμος του φεγγαριού,
πάνω στα χέρια μου υγρό
στραφταλιστό χρυσάφι,
γεννιέμαι μέσα σ' αυτό...

Σάββατο, 25 Ιουλίου 1998

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο άσραμ του Αλέξανδρου. Είναι μια ιδανική κοινωνία, όπου όλα λειτουργούν τέλεια. Ωστόσο, ανακαλύπτω ότι οι μαθητές εκεί υφίστανται ειδική εγχείρηση στον εγκέφαλο και μετατρέπονται σε πειθήνια όργανα για δουλειά. Προσπαθώ να σαμποτάρω αυτή την κοινωνία δούλων. *Ερμηνεία: Πιθανότατα, η αλήθεια για τις αιρέσεις και τα άσραμ: με διάφορες τεχνικές μετατρέπουν τους μαθητές τους σε πειθήνιους σκλάβους.*

Ψυχική Εμπειρία: Ξεκινά σαν διαυγές όνειρο, που μετατρέπεται σε μαύρο κενό. Στο βάθος του, πλούσιο φως δονείται σε κύμματα. Ξυπνώ με μια αίσθηση βαθιάς ικανοποίησης και ολοκλήρωσης...⇑

Ανάγκη για μια Φούγκα (φυγή): Η σύντομη απουσία των γονέων και των ανηψιών μου, η σχετική ησυχία που βίωσα αυτές τις ώρες, μου θύμισαν κάτι που έχω ξεχάσει: Είναι αλήθεια ότι δεν προχωρώ πια στη μεταφυσική, το ονείρεμα δεν "τσουλάει", γενικά υπάρχει κάποιο κόλλημα στην πορεία μου – και αναρωτιέμαι πού να οφείλεται, δεδομένου ότι το υποσυνεί-

δητό μου έχει πια ξεκαθαρίσει αρκετά.

Ωστόσο, είναι επίσης αλήθεια ότι όλοι όσοι θέλουν να ασχοληθούν σοβαρά με τη μεταφυσική σηκώνονται και φεύγουν από τον πολιτισμό. Λένε σε μας ότι το περιβάλλον δεν πρέπει να μας επηρεάζει, όσο αρνητικό κι αν είναι, εκείνοι όμως σηκώνονται και φεύγουν.

Κι όμως, είναι φυσικό το περιβάλλον να σε επηρεάζει: Κακά τα ψέματα, όσο "υπεράνθρωπος" κι αν είσαι, ο κοινωνικός περίγυρος σε επηρεάζει, λίγο ή πολύ. Και στην περίπτωση της σύγχρονης οργανωμένης κοινωνίας, πολύ.

Κατ' αρχήν, οι άνθρωποι που ζουν στις σημερινές πόλεις είναι (οι περισσότεροι) κακοί, πονηροί, υποκριτές, λάγνοι. Ο ψυχισμός τους και μόνο επηρεάζει αρνητικά το αστρικό πεδίο -άρα και σένα- υπόγεια, κρυφά, ασυνείδητα.

Παράλληλα, το φυσικό περιβάλλον παίζει πολύ σημαντικό ρόλο στην πνευματική εξέλιξη του ατόμου, έστω κι αν δεν το συνειδητοποιούμε πια λόγω υπερβολικής αλλοτρίωσης. Άλλο να σε περιτριγυρίζουν ψηλά βουνά και δέντρα, γάργαρα νερά και πράσινα λιβάδια, κι άλλο να σε περιστοιχίζουν γκρίζες πολυκατοικίες και σιδερένια οχήματα. Άλλο να ακούς το κελάρυσμα του ρυακιού, το θρόισμα των φύλλων, το τραγούδι των τζιτζικιών, κι άλλο να ακούς το μαρσάρισμα των αμαξιών, το ραδιόφωνο του γείτονα στο διαπασών, τα ατέλειωτα σφυροκοπήματα μαστροχαλαστήδων γειτόνων. Και πάντα, μα πάντα, υπάρχει κάποιος που σε ενοχλεί σε αυτές τις πυκνοκατοικημένες περιοχές, εφόσον λείπει παντελώς ο σεβασμός προς τον πλησίον.

Συνεπώς, οι παράγοντες που με κρατούν πίσω είναι:

- Περιστοιχίζομαι από κακούς, αρνητικούς ανθρώπους.
- Ζω μακριά από τη φύση, σε μια τσιμεντένια πόλη γεμάτη καυσαέρια και σκουπίδια.
- Έντονη ηχορύπανση, κάθε ώρα της ημέρας -συχνά και της νύχτας.

Τι χρειάζομαι τελικά; Εκείνο που θα με βοηθούσε πραγματικά είναι μια ομάδα ανθρώπων που να ακολουθούν μια ψυχική πορεία παρόμοια με τη δική μου, έτσι ώστε ο ένας να

εμπνέει και να ενεργοποιεί τον άλλο. Μια ομάδα με ειλικρινείς σκοπούς, όχι όπως εκείνη του Ιανού.

Βεβαίως, κάτι τέτοιο είναι πολύ δύσκολο, αν όχι απίθανο να βρεθεί. Ελάχιστοι "αναζητητές" είναι ειλικρινείς, άλλωστε οι περισσότερες μεταφυσικές οργανώσεις είναι παραρτήματα των μυστικών εταιρειών που ετοιμάζουν τη Νέα Εποχή.

Ωστόσο, δεν μου μένει παρά να συνεχίσω να ψάχνω. Επόμενη προσπάθεια, η γνωστή σχολή αυτογνωσίας "Ψυχική Αρμονία". Σκέφτομαι να ξεκινήσω τη φοίτηση από τον Οκτώβρη...

Περί Ονείρων: Είναι γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια σπάνια ονειρεύομαι όμορφα πράγματα όπως γραφικά τοπία, ελκυστικούς εραστές, ευχάριστες περιστάσεις. Συνήθως περιφέρομαι σε αδιάφορα ή ζοφερά περιβάλλοντα, ζω αγωνιώδεις ή στενόχωρες καταστάσεις, πολεμώ ενάνια σε εχθρικά όντα που με καταδιώκουν χωρίς να τα έχω προκαλέσει, ενώ άλλοτε μάχομαι για να τα εμποδίσω να βλάψουν άλλους. Στις ονειρικές περιπέτειές μου, συμμάχους δεν συναντώ σχεδόν ποτέ.

Τι να συμβαίνει άραγε; Μήπως αντιμετωπίζω αρνητικές δυνάμεις στο αστρικό πεδίο; Μήπως, γι' αυτό το λόγο, δεν έχω δει ποτέ άσπρη μέρα;

Τα όνειρα ανήκουν στο αστρικό πεδίο (το οποίο βρίθει από αρνητικές οντότητες), σχετίζονται με την ψυχική εξέλιξη του ατόμου κι ελάχιστη σχέση έχουν με το υποσυνείδητο, το οποίο εκφράζεται περισσότερο με τον εσωτερικό διάλογο.

Ο δικός μου δρόμος δεν είναι στρωμένος με ρόδα. Βρίσκομαι σε πόλεμο, τόσο στο αστρικό όσο και στο υλικό πεδίο. Ξέρω ότι οι περισσότεροι από τους εχθρούς μου θα παραμείνουν για πάντα αθέατοι, ωστόσο δεν υπάρχουν περιθώρια για ηττοπάθειες. Capito?

Κορύφωση

Δευτέρα, 17 Αυγούστου 1998

Ξεκινώ για ***διακοπές στη Σαντορίνη*** ολομόναχη, με εισητήρια της Εργατικής Εστίας. Θα χρειαστεί να περάσω εννέα ατέλειωτες ώρες στο κατάστρωμα του πλοίου, πάνω σε μια καρέκλα. Το γκρουπ συγκεντρώνεται όταν φτάνουμε στη Θήρα και μπαίνουμε στο πούλμαν για την Περίσσα. Έχει φθάσει η νύχτα πια, όταν μας οδηγούν σ' ένα παραλιακό εστιατόριο για φαγητό. Εφόσον δεν έχω παρέα, κάθομαι μόνη μου σ' ένα τραπέζι όπου μάταια περιμένω -ούτε ξέρω πόση ώρα- κάποιο από τα γκαρσόνια να έλθει να μου πάρει παραγγελία. Ωστόσο, με περιφρονούν επιδεικτικά επειδή έχω πιάσει ένα ολόκληρο τραπέζι μόνη μου, πράγμα που δεν συμφέρει το μαγαζί -τόσο γύφτοι. Τελικά, σηκώνομαι και φεύγω θυμωμένη. Αγοράζω δυο μίζερα λιπαρά σουβλάκια από ένα διπλανό σουβλατζίδικο, προκειμένου να ξεγελάσω την πείνα μου.

Το μόνο θετικό της υπόθεσης - ο πιο όμορφος άνδρας που έχω δει ποτέ: Ιταλός, με ημίμακρα κατάξανθα μαλλιά και γελαστό, φωτεινό πρόσωπο, διασκεδάζει σε κοντινό τραπέζι μαζί με τη δεκαμελή παρέα του. Τρεις μέρες αργότερα θα τον ξαναδώ πάνω σ' ένα μηχανάκι...♥

Τρίτη, 18 Αυγούστου 1998

Ώρα 8:00 το πρωί, κάποιος χτυπά την πόρτα μου. Είναι η αρχηγός του γκρουπ και μου ανακοινώνει ότι πρέπει να αδειάσω αμέσως το όμορφο, ήσυχο, μονόκλινο δωμάτιό μου στο δεύτερο όροφο και να πάω να μείνω μαζί με μια εβδομηντάχρονη γριά στον πρώτο όροφο! Πέφτω από τα σύννεφα, διαμαρτύρομαι, μάταια όμως: Η αρχηγός συνοφρυώνεται, λέει ότι κανονικά

δικαιούμαι δίκλινο κι όχι μονόκλινο και διατάζει να κάνω γρήγορα επειδή μόλις έχει καταφθάσει ένα ζευγάρι από την Κρήτη και θέλουν το δωμάτιο. Έτσι, αναγκάζομαι να κατεβάσω γρήγορα τα πράγματά μου στη ρεσεψιόν, περιμένοντας περαιτέρω οδηγίες.

Κατόπιν πηγαίνουμε για μπάνιο στην πλαζ του Περιβόλου, όπου προσπαθώ να ξεχάσω τις αναποδιές και ν' απολαύσω το κολύμπι. Αργότερα, παίρνοντας το μεσημεριανό μου σε μια παραλιακή ταβέρνα, δυο κοπέλες απο το γκρουπ με καλούν στο τραπέζι τους. Είναι η 40χρονη Κορίνα, χωρισμένη με δυο μεγάλα παιδιά, και η 34χρονη Ντόνα, ακόμη ανύπαντρη.

Κάποια στιγμή η Ντόνα παραπονιέται ότι βρήκε μια τρίχα στα χόρτα της. Το γκαρσόνι ζητά συγγνώμη και της φέρνει ένα δεύτερο πιάτο, όπου η Ντόνα σύντομα βρίσκει κι άλλη τρίχα. Της φέρνουν και τρίτο πιάτο. Πιθανότατα, και οι δυο τρίχες ήταν δικές της.

Το απόγευμα παίρνουμε οι τρεις μας το λεωφορείο για τη Θήρα. Θα φάμε καμιά ώρα στο νοσοκομείο επειδή η Ντόνα έχει βγάλει ένα σπυράκι στο σαγόνι και φοβάται μήπως είναι τίποτα θανατηφόρο...

Τετάρτη, 19 Αυγούστου 1998

Εκδρομή στο Καμάρι για μπάνιο. Η παραλία αποδεικνύεται εξαιρετικά βραχώδης, είναι αδύνατο να κολυμπήσουμε εδώ. Η Κορίνα κι εγώ αποφασίζουμε να νοικιάσουμε μια ομπρέλα για τον ήλιο, όμως η Ντόνα δεν συμφωνεί επειδή “είναι πανάκριβη”. Έτσι, μας αφήνει και πάει να κατασκηνώσει μόνη της, λίγο πιο πέρα -τι ούφο! Όταν φθάνει η ώρα να φύγουμε και μαζευόμαστε έξω από το πούλμαν, η κυρία ζητάει τα ρέστα: “Το μέρος δεν έλεγε τίποτα. Όταν δεν έχεις και καλή παρέα, γάμησέ τα!”

Το απόγευμα πηγαίνουμε στην Οία για να θαυμάσουμε το περίφημο ηλιοβασίλεμα. Δεν ενθουσιάζομαι ιδιαίτερα. Μπορώ να πω ότι τα ηλιοβασιλέματα στη Γλυφάδα είναι πιο εντυπωσιακά! Περιδιαβαίνοντας στους δρόμους της γραφικής, τουριστικής πόλης, ξαφνικά οι δυο φιλενάδες μου σταματούν

απότομα χωρίς εγώ να τις πάρω χαμπάρι αμέσως. Μου παίρνει κανένα πεντάλεπτο μέχρι να γυρίσω πίσω να τις ξαναβρώ. Απ' ό,τι ακούω, ένας τύπος φλερτάρισε την Κορίνα, εκείνη έκανε λίγο τη δύσκολη μα γρήγορα αντάλλαξαν τηλέφωνα. Ωστόσο, και οι δύο κυρίες συμφωνούν πως ο τύπος ήταν απαίσιος.

Επιστρέφοντας το βράδι στην Περίσσα με το λεωφορείο, αποφασίζουμε να σταματήσουμε στη Θήρα και να περάσουμε από ένα συγκεκριμένο κλαμπ, όπου θα συναντήσουμε (πόσο τυχαία;) τον εν λόγω τύπο, ο οποίος έρχεται και κάθεται μαζί μας με άνεση. Είναι κοντόχοντρος, γλοιώδης, είρωνας, αντιπαθητικός και παριστάνει τον πάμπλουτο επιχειρηματία. Παρατηρώ ότι η Κορίνα κάθε άλλο παρά ενοχλημένη φαίνεται, αντίθετα μάλλον κολακεύεται από την όλη φάση. Κάποια στιγμή, η Ντόνα με παίρνει και βγαίνουμε έξω στην αυλή για να κάνει τσιγάρο και μου παραπονιέται ότι "Εγώ δεν κάνω τέτοια πράγματα, δεν συνηθίζω να δίνω θάρρος στον κάθε βλάκα. Σέβομαι τον εαυτό μου και δεν μου αρέσει να γίνομαι ρεζίλι!". Δεν έχει κι άδικο...

Πέμπτη, 20 Αυγούστου 1998

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι στο σπίτι μαζί με τη μαμά. Σύννεφα βαριά πέφτουν στο διπλανό οικόπεδο. Σύντομα σκορπίζονται αλλά ο τόπος γεμίζει καταχνιά, ενώ μαύρα σύννεφα καλύπτουν γρήγορα τον ουρανό. Τότε γίνεται σεισμός δυνατός, το σπίτι τρέμει και γυρίζει απότομα, με κυκλική κίνηση που με τρομάζει...⇑

Μπάνιο στην παραλία του Μονόλιθου, φαγητό σε κοντινή ταβέρνα. Πίσω στο ξενοδοχείο, η γριά συγκάτοικός μου θεωρεί καλό να μου τα πρήξει επειδή, κατά τη γνώμη της, μας χρέωσαν τη σαλάτα 100 δρχ παραπάνω και λίγο-πολύ απαιτεί να της πληρώσω εγώ τη διαφορά! Της κόβω το βήχα με τσαμπουκά.

Άλλωστε, εντός ολίγου θα αλλάξω ξανά δωμάτιο: Μια άλλη κοπέλα του γκρουπ, που έμενε κι εκείνη σε μονόκλινο, αποχωρεί εσπευσμένα. Έτσι, μου δίνεται η ευκαιρία να μετακομίσω εγώ στο δωμάτιό της, πράγμα που θα προτιμήσω παρά τη φασαρία με το πακετάρισμα και το τραβολόγημα (για

δεύτερη φορά) των βαλιτσών. Πάντως, αναρωτιέμαι: Η κοπέλα είχε γνωστοποιήσει την πρόωρη αναχώρησή της από την πρώτη κιόλας μέρα. Γιατί δεν μετέφεραν εκείνη στο δωμάτιο της γριάς; Γιατί έπρεπε να υποστώ ειδικά εγώ όλη αυτή την ταλαιπωρία;

Το βράδι βγαίνουμε με την Κορίνα για φαγητό στην Περίσσα. Ο βλαχομούρης σερβιτόρος της κάνει γλύκες και τελικά της πασσάρει ένα χαρτάκι με το τηλέφωνό του -τι σεξοβόμβα πια, αυτή η Κορίνα! Κατόπιν, συμφωνάμε να πάμε σε κανένα τοπικό κλαμπ για ποτό. Στο δρόμο συζητάμε για τον κοντόχοντρο βλαμμένο, η Κορίνα εκφράζει την απέχθειά της αλλά ξαφνικά σπεύδει να κάνει ένα μυστηριώδες τηλεφώνημα από θάλαμο. Εντέλει, καταλήγουμε οι δυο μας σ' ένα συμπαθητικό μπαράκι με ψάθινες ομπρέλες.

Κουβεντιάζουμε ευχάριστα, όταν ξαφνικά εμφανίζεται μπροστά μας ο μορφονιός από την Οία, "εντελώς τυχαία", όπως με διαβεβαιώνει η Κορίνα. Εγώ, όμως, παρατηρώ πως ο τύπος δεν είχε πάρει τους δρόμους ψάχνοντας στα τυφλά· μπήκε μέσα χωρίς κανέναν δισταγμό, ήξερε που ακριβώς θα μας έβρισκε. Σύντομα, τα πιτσουνάκια μου δίνουν να καταλάβω ότι πρέπει να τους αδειάσω τη γωνιά, ώστε να μείνουν μόνα τους. Έτσι και κάνω, σαν καλή φίλη γεμάτη κατανόηση και προσαρμοστικότητα...

Παρασκευή, 21 Αυγούστου 1998

Μαζί με την Κορίνα κανονίζουμε να πάμε σ' ένα κοντινό, πολυτελές ξενοδοχείο, για να περάσουμε το απόγευμα στην υπέροχη πισίνα του. Την καθορισμένη ώρα, αφήνω το δωμάτιό μου και περιμένω την κοντέσσα στην αυλή· περνάει κανένα εικοσάλεπτο μα δεν εμφανίζεται, οπότε αποφασίζω να πάω εκεί μόνη μου.

Η πισίνα είναι πράγματι πανέμορφη: θυμίζει εξωτικό τοπίο γεμάτο με φοίνικες και ψάθινες ομπρέλες. Πάνω από το νερό υψώνεται μια γραφική ξύλινη γέφυρα. Στην άκρη υπάρχει ένα μικροσκοπικό πράσινο νησάκι, διακοσμημένο με μικρά αγάλματα. Αισθάνομαι σπάνια ηρεμία καθώς κολυμπώ νωχελικά στο γαλάζιο νερό ή, αργότερα, καθώς ρουφάω το

φραπέ μου στον ήλιο που δύει. Βιώνω αυθόρμητα μια άλλη παγματικότητα, μια αναπάντεχη ευδαιμονία που δυστυχώς δεν ανακάλυψα έγκαιρα, τόσες μέρες που έτρεχα από δω και από κει πίσω από στριμμένες ή αλλοπρόσαλλες φιλενάδες.

Επίσης, με μεγάλη μου έκπληξη συνειδητοποιώ ότι οι λουόμενοι εκεί είναι ασυνήθιστα ήσυχοι και διακριτικοί. Άνθρωποι ανώτερης κοινωνικής τάξης, όλοι ξένοι, δεν νιώθουν καθόλου την ανάγκη να επιδεικνύονται με αλλαλαγμούς και αντάρα. Κανείς τους δεν φωνάζει, κανείς δεν βρίζει, τα παιδιά δεν τσιρίζουν υστερικά, ούτε χαλούν τον κόσμο με θορυβώδεις ενοχλητικές βουτιές ακριβώς πάνω στα κεφάλια των υπόλοιπων λουομένων. Θα έλεγα ότι επικρατεί ένα κλίμα αμοιβαίου σεβασμού. Μεγάλη διαφορά από το εκνευριστικό, βλάχικο κλίμα που επικρατεί στις πισίνες των πιο “λαϊκών” ξενοδοχείων...

Κι όμως, μετά από μία ώρα μόλις, αποφασίζω να εγκαταλείψω αυτό το μικρό παράδεισο για να προλάβω το πούλμαν και τις δυο φίλες μου που θα πάνε ξανά στη Θήρα. Συνοφρυωμένες, κατσούφες, νευρικές, με το ζόρι μιλούν η μία στην άλλη μέχρι το βράδι που θα επιστρέψουμε. Όσο για μένα, βαριέμαι αφάνταστα...

Σάββατο, 22 Αυγούστου 1998

Τελευταίο βράδι στη Σαντορίνη και δεν είμαι ακόμα σίγουρη αν αύριο το πρωί αναχωρώ ή όχι. Εδώ και δυο μέρες συζητάμε με την Κορίνα να παρατείνουμε τη διαμονή μας ως την Τρίτη, ωστόσο δεν μου έχει δώσει ακόμη σταθερή απάντηση: Τη μία δεν έχει μαζί την κάρτα της για να σηκώσει τα επιπλέον χρήματα που απαιτούνται, την άλλη δεν θυμάται τον κωδικό της κάρτας, την παράλλη δεν μπορεί να βρει το γιο της στο τηλέφωνο για να της πει τον περιβόητο κωδικό! Και τώρα, που επιτέλους έχει λυθεί αυτό το πρόβλημα, η κυρία αδυνατεί να πάρει μια απόφαση! Στο κάτω-κάτω, αυτή πρότεινε να μείνουμε παραπάνω, δική της ιδέα ήταν!

Την ξαναρωτώ, ώρα 9:30 τη νύχτα, τι θα κάνουμε. Δεν απαντά, σηκώνει μόνο τους ώμους αναποφάσιστη. Έτσι, παίρνω εγώ την πρωτοβουλία για επιστροφή στην Αθήνα κανονικά,

αύριο το πρωί, μαζί με το υπόλοιπο γκρουπ. Απλά, αναρωτιέμαι: *Πώς πάνε μπροστά ορισμένοι με τέτοια μυαλά; Πώς τα βγάζουν πέρα στην καθημερινή τους ζωή;*

Κυριακή, 23 Αυγούστου 1998

Στο πλοίο της επιστροφής παίρνουμε δίκλινη καμπίνα μαζί με την Κορίνα κι έτσι μπορούμε να ξαπλώσουμε λίγες ώρες και να ξεκουραστούμε. Τον υπόλοιπο χρόνο θα τον περάσουμε στην καφετέρια του καραβιού, όπου συζητάμε ευχάριστα φροντίζοντας να κρυβόμαστε από τη Ντόνα, που μας έχει χάσει από χθες. Έχοντας ξαναβρεί τον ήρεμο και λογικό εαυτό της, η Κορίνα δεν το παίζει πια ντίβα, απορεί μάλιστα "πώς τους βρίσκουν μερικές τους γκόμενους τόσο εύκολα". Κάποια στιγμή, εκφράζει την επιθυμία να συνεχίσουμε τη φιλία μας στην Αθήνα και δείχνει μάλιστα διάθεση να μου γνωρίσει έναν γνωστό τηςν καλό και σοβαρό παιδί, μουσικός στο επάγγελμα, με τον οποίο πιστεύει ότι ταιριάζουμε. Ανταποκρίνομαι θετικά, αν και κατά βάθος δεν δίνω βάση.

Τετάρτη, 26 Αυγούστου 1998

Από χθες βρίσκομαι στη Μήλο μαζί με τις φίλες μου Νινέτα και Ξανθή, μετά από οκτάωρο ταξίδι με πλοίο. Έχουμε κλείσει ένα τρίκλινο δωμάτιο σε ξενοδοχείο κοντά στο λιμάνι. Νωρίς το πρωί σήμερα πήγαμε για μπάνιο στη Χιβαδόλιμνη, με τα γαλάζια, κρυστάλλινα νερά. Εγώ δεν έκανα μπάνιο επειδή είχα ακόμη περίοδο. Περπάτησα για λίγο με γυμνά πόδια πλάι στο κύμα και η Ξανθή γκρίνιαξε ότι έπρεπε να κάθομαι ακίνητη για να φυλάω τα πράγματα. Δεν της έδωσα σημασία...

Το απόγευμα επισκεφθήκαμε το ψαράδικο χωριό Πολλώνια, γραφικά χτισμένο πάνω από έναν μικρό όρμο γεμάτο βάρκες. Η Ξανθή δεν είχε καμία όρεξη να εξερευνήσει το μέρος· ως συνήθως, ήθελε να πάμε να καθήσουμε στην πλησιέστερη καφετέρια. Ευτυχώς, η Νινέτα πρότεινε να περπατήσουμε στην κυκλική προκυμαία μέχρι το λευκό εκκλησάκι που είναι κτισμένο στην άκρη. Έτσι, παρά την αδιάκοπη γκρίνια της Ξανθής, απολαύσαμε μια υπέροχη βόλτα,

όχι πάνω από μισή ώρα δρόμος γύρω από τον όρμο. Πλησιάζοντας -με πολύ αργό βήμα- στο εκκλησάκι, η Ξανθή φαινόταν κατάκοπη, έτοιμη να σωριαστεί κάτω από την κούραση. Μόλις φθάσαμε σχεδόν μπροστά στην πόρτα της εκκλησίας, η λεπτεπίλεπτη κόμισσα αναφώνησε: “Είναι ήδη 8:00 η ώρα! Ώσπου να γυρίσουμε πίσω θα νυχτώσει και θα κινδυνεύουμε! Πάμε να φύγουμε αμέσως!” Έκανε μεταβολή και το 'βαλε στα πόδια, ενώ εγώ και η Νινέτα αναγκαστήκαμε να τρέχουμε ξωπίσω. Μας έμεινε απωθημένο που δεν καταφέραμε να ανάψουμε ένα κεράκι...

Πέμπτη, 27 Αυγούστου 1998

Ήθελα πολύ να επισκεφθούμε τις Κατακόμβες, ξακουστό αξιοθέατο της Μήλου, ωστόσο στάθηκε αδύνατο να πείσω την Ξανθή, η οποία ήταν ανένδοτη και υποστήριζε πως η εν λόγω εξόρμηση θα ήταν εξοντωτική. Η Νινέτα, με το μόνιμα κουρασμένο ύφος της, συμφώνησε με την Ξανθή.

Το βράδι συμφωνήσαμε να πάμε σ' ένα πασίγνωστο κλαμπ κοντά στο λιμάνι. Ξεκινήσαμε κατά τις 10:30, πηγαίναμε, πηγαίναμε, τελειωμό δεν είχε η πεζοπορία! Τότε, συνειδητοποίησα ότι προχωρούσαμε με απίθανα αργό ρυθμό. “Συγγνώμη, γιατί περπατάμε έτσι, σα να πηγαίνουμε σε κηδεία;” ρώτησα. Η Νινέτα έσκασε στα γέλια, ωστόσο δεν τάχυνε το βήμα, ούτε και η Ξανθή βέβαια. Μας πήρε γύρω στη μία ώρα να φθάσουμε έξω από το κλαμπ. “Α, δεν μπορούμε να μπούμε τώρα! Είναι μόλις εντεκάμισι! Δεν θα είναι κανείς εκεί!” αναφώνησε ξαφνικά η Ξανθή και, αγνοώντας τις έντονες αντιρρήσεις μου, έκανε αμέσως μεταβολή κι απομακρύνθηκε γοργά παίρνοντας το δρόμο πίσω για το λιμάνι. Η Νινέτα κι εγώ αναγκαστήκαμε να την ακολουθήσουμε και πάλι, ώσπου καταλήξαμε σ' ένα άλλο κλαμπ πολύ κοντά στο ξενοδοχείο μας. Το μαγαζί δεν ήταν άσχημο, ήταν όμως σχεδόν άδειο. Κι ένα τραγούδι που με άγγιξε: “Συ δεν ζεις πουθενά, μόνο στα όνειρά μου...”

Παρασκευή, 28 Αυγούστου 1998

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ακολουθώ μια κοπέλα σ' έναν αγωνιστικό χώρο όπου λαμβάνουν χώρα ξιφομαχίες με φωτεινά σπαθιά. Το όνειρο γίνεται διαυγές, βρίσκω έναν ωραίο νεαρό, τον φιλώ, έχουμε ερωτική επαφή που με οδηγεί σε οργασμό...

Έχοντας πλέον καταλάβει ότι δεν μπορώ να βασίζομαι στις φιλενάδες μου για περιηγήσεις της προκοπής, αποφάσισα να πάρω το πρωινό λεωφορείο και να πάω μόνη μου στη Σπηλιά του Παπάφραγκα, χωρίς να πω τίποτα σε καμιά τους. Άλλωστε, αυτές δεν σηκώνονται ποτέ πριν τις 1:00 το μεσημέρι.

Το τοπίο είναι όντως μαγευτικό, όμως δεν τόλμησα να κατέβω το στενό γλιστερό μονοπάτι που είναι σκαμμένο στην άκρη του γκρεμού. Όμως, ανακάλυψα μια άλλη παραλία εκεί κοντά, επίσης όμορφη, όπου και απόλαυσα το μπάνιο μου.

Το απόγευμα οι άλλες αποφάσισαν να επισκεφθούν και αυτές τη Σπηλιά του Παπάφραγκα. Όταν φθάσαμε, εκείνες δεν έβγαζαν άκρη πού και πώς, εγώ όμως τις εντυπωσίασα με την "ενστικτώδη" γνώση της περιοχής, που επέδειξα.

"Είσαι σίγουρη πως δεν έχεις ξανάρθει εδώ;" με ρώτησε η Ξανθή καχύποπτα.

"Εγώ; Από πού και ως πού;" απάντησα αθώα...

Σάββατο, 29 Αυγούστου 1998

Η ώρα περνά επικίνδυνα κι ακόμη οι κυρίες δεν έχουν αποφασίσει αν θα πάμε στο γύρο της Μήλου με πλοιάριο ή όχι. Εγώ θέλω πολύ να πάω, η Ξανθή όμως κουράζεται μόνο με την ιδέα. Το έχω πλέον πάρει απόφαση ότι θα περάσουμε το πρωί τεμπελιάζοντας στο ξενοδοχείο, όταν γίνεται το θαύμα: Η Νινέτα επαναστατεί και με ρωτά αποφασιστικά: "Λοιπόν; Δεν θα πάμε να βγάλουμε εισητήρια;".

Μέσα σ' ένα τέταρτο της ώρας φθάνουμε στο λιμάνι, καθόλου μακριά από εκείνο το περίφημο κλαμπ – η ίδια απόσταση που προχθές μας είχε πάρει μια ώρα. Προφταίνουμε και βγάζουμε τα εισητήρια τελευταία στιγμή.

Πρώτος σταθμός του γύρου, το ξακουστό "Κλέφτικο": Ανεπανάληπτο θαλασσινό τοπίο με πανύψηλους ασβεστο-

λιθικούς βράχους που υψώνονται πάνω από τα κρυστάλλινα γαλαζοπράσινα νερά, ενώ ασυνήθιστοι βραχώδεις γκρεμοί σχηματίζουν μικρά σπήλαια στην ακτή. Φθάνω κολυμπώντας σ' ένα από αυτά, το διασχίζω ολόκληρο απολαμβάνοντας τους ιριδισμούς της θάλασσας στον ρηχό πυθμένα, ώσπου εξέρχομαι από την άλλη πλευρά. Δεν προσέχω κανέναν και τίποτα γύρω μου, καθώς έχω απορροφηθεί εντελώς από τη μαγεία του τοπίου. Μόνο όταν βγαίνω από την άλλη άκρη της σήραγγας, παρατηρώ ένα σωρό κόσμο που με έχουν ακολουθήσει, σα να ήμουν μπροστάρισσα στον αγώνα για την ελευθερία! Όσο για τις φιλενάδες μου δεν έχουν πέσει ακόμη, δεν ξέρω που βρίσκονται, ούτε με νοιάζει. Ύστερα κολυμπώ μέχρι το μέσο του όρμου, όπου υψώνεται ένας επιβλητικός αψιδωτός βράχος, ο οποίος λαμπυρίζει όμορφα στο φως του ήλιου. Περνώ από κάτω, παρατηρώντας σαν υπνωτισμένη τα πολύχρωμα χαλίκια του βυθού.

Τα λόγια είναι πολύ φτωχά για να περιγράψουν την απόλυτη ευδαιμονία που αισθανόμουν όση ώρα κολυμπούσα στο Κλέφτικο. Πρώτη φορά στη ζωή μου ένιωθα τόσο συνειδητή: *Ακόμη κι αν το υπόλοιπο της ζωής μου είναι μαρτύρια και πόνος, η ζωή μου θα αξίζει μόνο και μόνο επειδή βιώνω αυτή τη χαρά εδώ και τώρα. Αυτή η εκδρομή στο Κλέφτικο αρκεί για να δώσει νόημα σε όλη μου τη ζωή. Δεν χρειάζομαι κανέναν άλλο "υψηλό προορισμό". Και είμαι υπερήφανη για τον εαυτό μου επειδή μπορώ να βιώσω όλη αυτή τη μαγεία. Ελάχιστοι άνθρωποι είναι ικανοί να αιστανθούν αυτή την ευτυχία τώρα, όπως εγώ...*

Η Ξανθή, για παράδειγμα, δεν κολύμπησε καθόλου στο Κλέφτικο επειδή ήταν "πολύ πρωί" (ώρα 10:30). Πρότεινε, μάλιστα, να πέσουμε στο νερό μόνο για 20 λεπτά η καθεμιά μας, ώστε να μένουν πίσω δύο για να φυλάνε τα πράγματα! Με τις χαζοδιαπραγματεύσεις μου έφαγε κανένα τέταρτο από τη μία ώρα συνολικά που μείναμε στο Κλέφτικο. Η Νινέτα κολύμπησε μόνο για ένα εικοσάλεπτο, επειδή έκανε το λάθος να πάρει στα σοβαρά την Ξανθή. Εγώ, για 45 λεπτά περίπου, βίωσα ***μια άλλη πραγματικότητα.*** Ήμουν από τους τελευταίους που επέστρεψαν

στο πλοιάριο. Η Ξανθή μας έκανε μούτρα μέχρι τον επόμενο σταθμό, την υπέροχη παραλία του Γέρακα με τις μικροσκοπικές σπηλιές στη βραχώδη ακτή.

Κατά τ' άλλα: Θαυμάσαμε τους μοναδικούς σωληνωτούς βραχώδεις σχηματισμούς που αποτελούν τα Γλαρονήσια, θέαμα μοναδικό σε όλο τον κόσμο. Φάγαμε σε παραλιακό εστιατόριο στην Κίμωλο, η Νινέτα κι εγώ κάναμε μια σύντομη βόλτα στην πόλη, ενώ η Ξανθή κολύμπησε για λίγο στο λιμάνι (τώρα το θυμήθηκε). Αγναντέψαμε από μακριά το "σεληνιακό" τοπίο στο Σαρακίνικο. Έβγαλα φωτογραφία ένα θαυμάσιο νυχτερινό τοπίο με βράχους και καταρράχτες, αφίσα μέσα στο πλοίο. Σκοπεύω να το ζωγραφίσω. Ομορφιές σπάνιες -κι όσο σκέφτομαι ότι παραλίγο να τις χάσουμε, εξαιτίας της αρρωστημένης τεμπελιάς που δέρνει την Ξανθή...

Κυριακή, 30 Αυγούστου 1998

Η Νινέτα προτείνει να πάμε στο Σαρακίνικο για μπάνιο, εγώ συμφωνώ μα η Ξανθή βαριέται επειδή “θα είναι πολύ

μακριά και κουραστικά". Ειλικρινά, δεν ξέρω τι να κάνω με αυτές τις δυο. Ώρες-ώρες, νιώθω σα να σέρνω μαζί μου δυο γριές 70 χρονών. Εντέλει, συμφωνούμε να πάρουμε έναν μεσημεριανό υπνάκο ως τις 4:00 και μετά να βρούμε ένα ταξί για το Σαρακίνικο.

Ψυχική Εμπειρία: Κάποια στιγμή, πριν αποκοιμηθώ, μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, μπροστά στα κλειστά μάτια μου σχηματίζεται ένα παραδεισένιο τοπίο: Δύο κυλινδρικοί πύργοι φτιαγμένοι από γαλάζιο μάρμαρο, διακοσμημένοι με λευκά αλαβάστρινα σκαλιστά κιγκλιδώματα, υψώνονται πάνω από μια γαλήνια γαλάζια λίμνη. Ασύγκριτη ομορφιά. Κρίμα που κράτησε μόλις ελάχιστα δευτερόλεπτα...

Ήμουν, πάντως, η μόνη που ήταν έτοιμη να σηκωθεί στις 4:00. Είδα κι έπαθα να ξυπνήσω τις άλλες με τρόπο, γύρω στις 4:30. Χουζούρεψαν πεισματικά για κανένα τέταρτο ακόμη -τα νεύρα μου- ύστερα άρχισαν να μωρολογούν ασταμάτητα, χωρίς να σηκώνονται με τίποτα απ' το κρεβάτι. Η ώρα έφθασε 5:30, 5:45. Όποτε η Νινέτα πήγαινε να σηκωθεί, η Ξανθή την παρέσερνε με τις ανόητες φλυαρίες της, ώστε να χασομερούν όλο και περισσότερο. Όταν, επιτέλους, η Νινέτα αποφάσισε να εγκαταλείψει το κρεβάτι κατά τις 6:00, δεν το πίστευα! "Δεν είναι πολύ αργά για να πάμε τώρα στο Σαρακίνικο;" πετάχτηκε τότε η Ξανθή. Ωστόσο, προς μεγάλη της απογοήτευση, το κόλπο "φλυαρία/αργοπορία/ματαίωση" δεν έπιασε, οπότε κατά τις 6:30 πήραμε ταξί για το Σαρακίνικο. Η διαδρομή δεν κράτησε πάνω από δέκα λεπτά.

Μόλις αντίκρυσα το εκπληκτικό, μοναδικό στον κόσμο Σαρακίνικο, ξέχασα αμέσως τον εκνευρισμό μου. Το τοπίο φαντάζει σαν σεληνιακό, εξωγήινο: η παράξενη μικρή παραλία του, με την κάτασπρη ιριδίζουσα άμμο, περιβάλλεται από λευκούς, πετρωμένους βράχους με αλλόκοτα σχήματα. Συνεπαρμένες από την μοναδική ομορφιά της φύσης, αρχίσαμε να εξερευνούμε το μέρος, βγάζοντας παντού φωτογραφίες.

Ύστερα μπήκαμε να κολυμπήσουμε στην ατάραχη βαθυγάλανη θάλασσα. "Δεν είναι καταπληκτικά εδώ;" είπα στις άλλες ενθουσιασμένη.

“Μα τι λες τώρα;” μ' έκοψε η Ξανθή τσαντισμένη. “Αυτή η θάλασσα είναι πολύ βρώμικη!”
“Βρώμικη; Μα είναι τόσο διαυγής! Βλέπεις μέχρι κάτω, στο βυθό!” διαφώνησα.
“Μα δεν κοιτάς που είναι γεμάτη φυσαλίδες; Είναι χάλια εδώ! Δεν κάνει για κολύμπι! Εδώ είναι καλά μόνο για να βγάζεις φωτογραφίες!” επιμένει η Ξανθή.
Υπήρχαν, όντως, μερικές φυσαλίδες λίγο πιο πέρα. Σαχλαμάρες. Δεν θα άφηνα τις υστερίες της Ξανθής να μου χαλάσουν αυτή τη μοναδική εμπειρία.
“Ας αποφύγουμε, λοιπόν, από τις φυσαλίδες!”, είπα και απομακρύνθηκα κολυμπώντας.

Δευτέρα, 31 Αυγούστου 1998

Τελευταίο πρωί στη Μήλο. Ξυπνάω νωρίς, φορώ το μαγιώ και τα ρούχα μου με προσοχή να μην ξυπνήσουν οι άλλες, και ανοίγω την πόρτα για να φύγω -όσο πιο αθόρυβα γίνεται. Τότε, με σταματά η φωνή της Ξανθής: “Πού πας;”
“Πάω ν' αγοράσω κάτι να φάω για πρωινό”, δικαιολογούμαι κι αποχωρώ βιαστικά για να προλάβω το πρώτο λεωφορείο των 8:00 για Χιβαδόλιμνη. Μου έχει μείνει απωθημένο που δεν κολύμπησα όταν ήλθαμε την Τετάρτη και ήθελα πολύ να ξαναπάω πριν φύγω από το νησί.

Όταν φθάνω στην παραλία, είμαι ολομόναχη. Η κρυστάλλινη θάλασσα είναι υπέροχα ήρεμη, δεν σκάει ούτε το παραμικρό κυμματάκι. Απολαμβάνω τη μεταξένια αίσθηση του διάφανου υγρού στοιχείου πάνω στο δέρμα μου, μέσα σε απόλυτη ησυχία -μια σπάνια, ουράνια αίσθηση. Καμία φωνή, καμία κραυγή, καμία ανθρώπινη παρουσία δεν διασπά τη θεϊκή νηνεμία. Μια αναπάντεχη εσωτερική γαλήνη με συνεπαίρνει. Ακόμη μια φορά μέσα σ' ένα μήνα, αισθάνομαι υπέροχα συνειδητή και υπερήφανη που είμαι ικανή να βιώνω ***μια άλλη πραγματικότητα.*** Κρίμα, μόνο, που έχω μόλις 40 λεπτά στη διάθεσή μου. Σύντομα θα πρέπει να φύγω επειδή το μεσημέρι αναχωρούμε για Αθήνα και είμαστε υποχρεωμένες να αδειάσουμε το δωμάτιο δυο ώρες πριν.

“Γιατί δεν μου το είπες όταν σε ρώτησα; Θα ερχόμουν μαζί σου!” παραπονιέται η Ξανθή όταν φθάνω στο ξενοδοχείο.
“Το αποφάσισα ξαφνικά, βλέποντας μπροστά μου το λεωφορείο να φεύγει για τη Χιβαδόλιμνη!” δικαιολογούμαι μελιστάλακτα, ενώ συλλογίζομαι: *Σιγά μη σε κουβαλούσα μαζί μου, να με ζαλίσεις με τη γκρίνια σου!*
... Μερικές μέρες αργότερα, καθώς διηγούμαι στη Λουίζα τι τράβηξα από τη δεσποτική Ξανθή και την οκνηρή Νινέτα όλες αυτές τις μέρες που έμεινα στη Μήλο, η κοπέλα απορεί: “Δεν ήταν διακοπές αυτές!”.
... Προφανώς, οι παρέες μου έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μου χαλάσουν τις διακοπές, ευτυχώς όμως εγώ κατάφερα να τις αγνοήσω αρκετά και να περάσω καταπληκτικά!

Θεωρώ, λοιπόν, αυτό τον μήνα ως τον καλύτερο της ζωής μου, εφόσον μου χάρισε μοναδικές συγκινήσεις που με οδήγησαν στα όρια της έκστασης...

Προορισμός της Ανθρωπότητας: Κατά βάθος, οι άνθρωποι μισούν τη φύση. Τη μισούν και τη φοβούνται επειδή η "λογική" τους δεν μπορεί να χωρέσει τη θεία ομορφιά της. Ο άνθρωπος αποτελεί ξένο σώμα για τη φύση, καθώς είναι το μοναδικό ον στη γη που αδυνατεί να εναρμονιστεί μαζί της.

Αρκεί η ύπαρξη ενός μόνο πρωτόγονου χωριού για να διαταράξει την ισορροπία του φυσικού περιβάλλοντος ολόγυρα. Η παρουσία έστω ενός ανθρώπου μέσα σ' ένα φυσικό περιβάλλον, διαταράσσει την ενεργειακή ισορροπία του τόπου. Ανέκαθεν το ένιωθα αυτό – και μάλλον γι' αυτό το λόγο εγώ πάντα απέφευγα να απεικονίζω ανθρώπινες μορφές στα ζωγραφικά τοπία μου.

Να γιατί οι άνθρωποι ανέπτυξαν τις επιστήμες και την τεχνολογία: Όχι τόσο για να καλυφθούν οι ανάγκες της επιβίωσης, όπως δικαιολογούνται, αλλά για να επιτεθούν στη φύση. Όσο η ανθρωπότητα ανεβαίνει τεχνολογικά, τόσο καταστρέφει το φυσικό περιβάλλον. Ο αρχέγονος, συλλογικός νους της ανθρωπότητας είναι να καταστρέψει ολοσχερώς τη φύση, όχι μόνον εδώ στη γη μα και σε άλλες περιοχές του

σύμπαντος. “Ad astra per espera”, όπως παραδέχονται αυτάρε-σκα. Η γη δεν τους φτάνει· φιλοδοξούν να καταστρέψουν τη φύση και άλλων πλανητών...

Οιωνοί

Τρίτη, 8 Σεπτεμβρίου 1998

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πολεμώ ενάντια σε κάποιους κακούς (πάλι...). Ο χώρος έχει μεταλλική επένδυση και υπάρχουν πολλοί ανάπηροι. Εχθροί με καταδιώκουν, ξεφεύγω καβάλα πάνω σε άσπρη χήνα, οδηγώντας τους γονείς μου και άλλους να ξεφύγουν. Κάποιος θέλει να μας απαγορέψει την έξοδο, εγώ όμως τον αγνοώ. Μια κακή μάγισσα στέκεται στο δρόμο μας απειλητική. "Εσείς κάνετε μαύρη μαγεία, εγώ κάνω άλλα!" της λέω. "Όμως, αρχίζω να σε συμπαθώ!" καταλήγω. *Μεγάλο όνειρο, ανεπαρκής μνήμη, αίσθηση ηττοπάθειας...*

Τετάρτη, 9 Σεπτεμβρίου 1998

Το βράδι έχουμε κανονίσει έξοδο με τη Νινέτα και την Ξανθή στο ονειρικό Καταράλλα, στην παραλία Γλυφάδας. Η ώρα μας περνά σχετικώς ευχάριστα και κάποια στιγμή προτείνω στα κορίτσια να πάμε οι τρεις μας στη συναυλία του Βασίλη Παπακωνσταντίνου που θα γίνει σε λίγες μέρες στο Θέατρο Βράχων στην Ηλιούπολη.

Η Νινέτα δείχνει ενδιαφέρον, όμως η Ξανθή προβάλλει -όπως πάντα- έντονες αντιρρήσεις: "Γιατί να μην πάμε στην Ελευθερία Αρβανιτάκη, που θα τραγουδήσει στον ίδιο χώρο δυο μέρες αργότερα;"

"Μα αυτήν την είδαμε πέρυσι!" διαμαρτύρομαι και της θυμίζω πως έχουμε δει τη συγκεκριμένη καλλιτέχνιδα, πάλι στο Θέατρο Βράχων, οι δυο μας, πέρυσι τον Ιούλιο. Απορώ, μάλιστα, πως η Ξανθή έχει όρεξη να ξαναδεί την ίδια συναυλία τόσο σύντομα. Και μένα μου άρεσε, μα δεν ξετρελάθηκα κιόλας.

"Ναι, αλλά η Αρβανιτάκη είναι καλύτερη από τον Παπακωνσταντίνου", επιμένει. "Άλλωστε, η Νινέτα δεν την έχει δει!"

Τότε, η Νινέτα αλλάζει γνώμη και δηλώνει προτίμηση για την Αρβανιτάκη. Εμένα δεν μου αρέσει αυτή η εξέλιξη, μα προκειμένου να δείξω προσαρμοστικότητα και κατανόηση,

υποχωρώ και συμφωνώ μαζί τους. Άλλωστε, είναι η παρέα που μετράει πάνω απ' όλα, σωστά;

Παρασκευή, 11 Σεπτεμβρίου 1998

Να 'μαι, λοιπόν, ανηφορίζω προς το Θέατρο Βράχων στην Ηλιούπολη, όπου πρόκειται να συναντήσω τη Νινέτα και την Ξανθή έξω από την πύλη, στις 8:30, για να παρακολουθήσουμε τελικά την αποψινή συναυλία της Ελευθερίας Αρβανιτάκη.

Η ώρα πάει 9:00, το κονσέρτο αρχίζει όπου να 'ναι, αλλά εγώ περιμένω ακόμη έξω από την πύλη να καταφθάσουν οι αριστοκράτισσες. Το υπαίθριο θέατρο είναι ήδη κατάμεστο, όλες οι θέσεις έχουν πια γεμίσει και είμαι η μόνη που ακόμη περιμένει έξω. Η ώρα φθάνει 9:15· γνωρίζω ότι ακόμη κι αν έλθουν τώρα, δεν θα έχουν μείνει καθόλου εισητήρια. Πασχίζω να συγκρατήσω τον εκνευρισμό μου. Στις 9:30 οι κυρίες δεν έχουν φανεί ακόμη, οπότε τα παρατάω κι εγώ κι αρχίζω να κατηφορίζω προς τη λεωφόρο Βουλιαγμένης -με κάποια ανακούφιση, θα έλεγα.

Αργότερα, μου τηλεφωνεί στο σπίτι η Νινέτα και προσπαθεί να μου λύσει το μυστήριο: Συνάντησε την Ξανθή στο Φάληρο και πήραν μαζί ένα ταξί από κει. Ο οδηγός δεν ήξερε που ακριβώς ήταν το Θέατρο Βράχων, οπότε η Ξανθή προσφέρθηκε να τον καθοδηγήσει. Άγνωστο πως τα μπέρδεψε έτσι, τον οδήγησε εντέλει κάπου στο Παγκράτι (!), μπροστά σε μια άλλη είσοδο που ήταν έρημη και κλειστή!

“Μα υπάρχει κι άλλη είσοδος;” απορώ εγώ.

“Στο μεταξύ η ώρα ήταν ήδη 9:30 και η συναυλία άρχιζε!” μου εξηγεί η Νινέτα. *Δηλαδή, πόση ώρα τριγύριζαν στους δρόμους με το ταξί;*

“Πως τα καταφέρατε έτσι;” απορώ. “Εγώ περπάτησα από τη Δάφνη μέχρι το Θέατρο και βρήκα το δρόμο. Εσείς με ταξί, πως μπλεχτήκατε τόσο πολύ; Εντύπωση μου κάνει, επειδή η Ξανθή έχει ξανάρθει στο Θέατρο Βράχων. Ήξερε που ήταν η πύλη!”

“Ναι, το ξέρω, ακούγεται χαζό, μα χάσαμε το δρόμο!” απαντά η Νινέτα θλιμμένη.

Η Ξανθή τηλεφωνεί κι αυτή λίγο αργότερα για να απολογηθεί: “Αν με πιάσεις από τη μύτη, θα σκάσω!” μου λέει. Δεν δείχνω ούτε αισθάνομαι θυμό, παρόλο που υποψιάζομαι ότι η κυρία παραπλάνησε σκόπιμα τον ταξιτζή, επειδή ούτε εκείνη ήθελε πραγματικά να δει για δεύτερη φορά την ίδια συναυλία. Ήθελε μόνο να μου πάει κόντρα επειδή εγώ δήλωσα προτίμηση για τον Παπακωνσταντίνου. Με δυο λόγια, σκηνοθέτησε την όλη φάση μόνο και μόνο για να μου “τη σπάσει”. Αρρωστημενο πνεύμα αντιλογίας...

Παρασκευή, 18 Σεπτεμβρίου 1998

Καταπληκτικό! Ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου δίνει συναυλία στο Στάδιο Αργυρουπόλεως, μισή ώρα ποδαρόδρομος από το σπίτι μου! Έτσι, έχουμε συμφωνήσει να πάω μαζί με τη Νινέτα. “Μην πεις τίποτα της Ξανθής! Θα μας το χαλάσει!” συνιστώ στη φίλη μου.

Το στάδιο δεν είναι μεγάλο και οι θέσεις που έχουμε βρει είναι αρκετά καλές. Ο καλλιτέχνης ερμηνεύει με νεύρο τις μεγαλύτερες επιτυχίες του, όπως “Ο κουρσάρος”, “Βικτώρια”, “Ο Γουίλ από το Τσιμπουτί”, “Χαιρετίσματα στην εξουσία” κλπ και ξεσηκώνει τον κόσμο. Ωστόσο, εγώ -ως συνήθως- πρέπει να καταβάλλω ιδιαίτερη προσπάθεια για να καταφέρω ν' αγνοήσω ένα πρόβλημα που υπάρχει ακριβώς δίπλα μου: Ο νεαρός στα αριστερά μου δεν σταματά στιγμή να σηκώνει ψηλά τα χέρια του και να τ' ανεμίζει όλο ενθουσιασμό μπροστά στα μάτια μου! Για αρκετή ώρα προσπαθώ να μη δίνω σημασία. *Ας μην είμαι ιδιότροπη· όλοι οι νεαροί έτσι κάνουν*, σκέφτομαι. Λάθος: Με μια πιο προσεκτική ματιά, διαπιστώνω ότι ο νεαρός πλάι μου είναι ο μοναδικός θεατής στις κερκίδες που χειρονομεί βίαια και συνεχώς. Εκατοντάδες καθισμένοι θεατές, ο μόνος ενοχλητικός βρίσκεται ακριβώς δίπλα μου...

Κάποια στιγμή εξηγώ το πρόβλημά μου στη Νινέτα κι εκείνη δείχνει να το καταννοεί: “Ένας ενοχλητικός υπάρχει σε όλο το στάδιο, και κάθεται δίπλα σου!” διαπιστώνει. Όταν, όμως, της ζητώ να μετακινηθούμε μια θέση ψηλότερα, εκείνη βαριέται να κουνηθεί. Λίγο αργότερα η υπομονή μου στερεύει,

δεν μπορώ ν' αντέξω άλλο τον ηλίθιο σπαστικό δίπλα μου, και ανεβαίνω μόνη μου μια κερκίδα πιο πάνω. Η Νινέτα μένει στη θέση της. Δεν λέει τίποτα, μα καταλαβαίνω πως της έχει κακοφανεί...

Σάββατο, 19 Σεπτεμβρίου 1998

Η αδελφή μου η Αλίκη κάθεται βράδι στη βεράντα και παρακολουθεί νωχελικά την κίνηση του δρόμου, όταν καταφθάνει απρόσμενα η φίλη της η Τζούλη. Κάποια στιγμή αρχίζουν να συζητούν για τη συναυλία των Rolling Stones, η οποία όπου να 'ναι ξεκινάει (ώρα 10:00 τη νύχτα) στο Ολυμπιακό Στάδιο. Ξαφνικά, η Τζούλη ρίχνει την ιδέα να σηκωθούν και να πάνε εκεί τώρα αμέσως!

“Μα πρέπει να έχει ήδη αρχίσει και μεις δεν έχουμε καν εισιτήρια!” απαντά η αδελφή μου. “Επιπλέον, το στάδιο βρίσκεται στην Καλογρέζα και θέλουμε δυο ώρες για να φθάσουμε εκεί!” Η Τζούλη, ωστόσο, επιμένει και η Αλίκη πείθεται.

... Απίστευτο κι όμως αληθινό: Φθάνουν στο Ολυμπιακό Στάδιο κατά τις 11:30. Είκοσι χιλιάδες άτομα βρίσκονται μέσα, ενώ το κονσέρτο δεν έχει ξεκινήσει ακόμη! Η Τζούλη και η Αλίκη δεν έχουν εισιτήρια, ούτε μπορούν να βρουν επειδή έχουν πουληθεί όλα. Αλλά! Ένας αστυνομικός (που τις συμπάθησε...) τους επιτρέπει να περάσουν μέσα χωρίς εισιτήρια! Καταφέρνουν να βρουν, μάλιστα, πολύ καλές θέσεις και βολεύονται μπροστά-μπροστά! Έτσι, θα μπορέσουν να απολαύσουν την εντυπωσιακή συναυλία από κοντά, με όλη τους την άνεση και τσάμπα! Τώρα, ας γίνει μια σύγκριση ανάμεσα στην τύχη τη δική μου και της αδελφής μου...

Τρίτη, 22 Σεπτεμβρίου 1998

Συνάντηση με την Πέρσα και τη Σάσα στο παλιό σπίτι της οδού Άθωνος, για τελευταία φορά. Μεθαύριο η Περσεφόνη αναχωρεί για την Αγγλία, όπου θα σπουδάσει Αγγλική Φιλολογία. Αύριο κιόλας, η παλιά μονοκατοικία της θα κατεδαφιστεί και στη θέση της θα κτιστεί μια τεράστια,

πενταόροφη, μοντέρνα πολυκατοικία.

Η φυγή της Περσεφόνης, σε συνδυασμό με το παλιό σπίτι που θα γκρεμιστεί, μου γεννά ανάμικτα συναισθήματα ανυπομονησίας αλλά και νοσταλγίας. Από τη μία θέλω να φύγει επειδή έχω δει ύποπτες διασυνδέσεις και κινήσεις εκ μέρους της, άρα προτιμώ να ξεκόψω μαζί της.

Από την άλλη, νιώθω ότι μαζί με την Πέρσα φεύγει κι ένας ολόκληρος κόσμος – τα χρόνια της νεότητάς μου, ο σχετικά αθώος κόσμος των δεκαετιών '80 και '90. Παράλληλα, η αναχώρησή της σημαίνει το τέλος μιας 13ετούς φιλίας -η πρώτη σοβαρή φιλία της ζωής μου. Γιατί, όπως και να 'χει, στο εξής η σχέση μας δεν θα είναι ποτέ πια η ίδια.

Κάποτε περπατούσαμε στο ίδιο ζοφερό μονοπάτι εγώ και η Πέρσα. Ύστερα, η δική της ζωή παρουσίασε μια απρόσμενη βελτίωση όταν ήλθε σ' επαφή με την πραγματική της οικογένεια και τη δίδυμη αδελφή της, τη Σάσα. Τώρα, με τις σπουδές στο εξωτερικό, η ζωή της Πέρσας μέλλει να βελτιωθεί ακόμη περισσότερο. Η δική μου πορεία, αντίθετα, δεν έχει παρουσιάσει ποτέ καμιά στροφή προς το θετικό, παρά τις ατέρμονες προσπάθειές μου σε όλους τους τομείς. Μοιραία, λοιπόν, οι δρόμοι μας θα χωρίσουν.

Ένα-ένα το κομμάτια του κόσμου που γνώριζα γκρεμίζονται και στη θέση τους μπαίνουν κομμάτια ενός άλλου κόσμου, ο οποίος κτίζεται ταχύτατα και δεν έχει καμία σχέση με τον παλιό. Η πραγματικότητα μεταβάλλεται διαρκώς γύρω μου σταδιακά, απρόβλεπτα, ριζικά...

Τετάρτη, 23 Σεπτεμβρίου 1998

Απόψε στο τεκβοντό χωριστήκαμε σε τέσσερις ομάδες και κάναμε αγώνα δρόμου. Εντελώς ανέλπιστα, ξεπέρασα τρεις άνδρες αντικειμενικά πιο γρήγορους από μένα. Πώς έγινε αυτό; Ο ένας σκόνταψε κι έπεσε. Ο δεύτερος μπερδεύτηκε και δεν έτρεξε καθόλου. Ο τρίτος άργησε να ξεκινήσει. “Σε ξεπέρασε η Υβόννη”, του είπαν υποτιμητικά.

Η μοίρα είναι μια αόρατη, απροσδιόριστη δύναμη που πλανιέται πάνω από τα κεφάλια μας κι έχει τον τελικό λόγο σε

όλα. Φυσικά, οι ικανότητες ενός ατόμου αυξάνουν τις πιθανότητες επιτυχίας του -αυτό, όμως, δεν εγγυάται τίποτα. Άλλωστε, όλη η ζωή μας εξαρτάται από στιγμές...

Δευτέρα, 28 Σεπτεμβρίου 1998

Μετά από πρόταση της Μαρίας Γληνού, πηγαίνουμε μαζί στα γραφεία της σχολής εσωτερισμού "Ψυχική Αρμονία", στο Μαρούσι, για να γραφτούμε σε ένα από τα φετινά τμήματα των αρχαρίων. Κατ' αρχήν, μου φαίνεται παράξενο που η Μαρία δεν στέκεται να γραφτεί στο ίδιο τμήμα με μένα, παρά γυρίζει από πάγκο σε πάγκο. Εντέλει δεν δηλώνει συμμετοχή σε κανένα τμήμα επειδή "δεν έχει χρόνο", όπως μου δικαιολογείται. Κάποια στιγμή μπαίνουν μέσα δύο κυρίες· μοιάζουν σαν χαμένες και η Μαρία προθυμοποιείται να τις οδηγήσει στον κατάλληλο πάγκο. "Εδώ έχουμε δυο καινούργια άτομα", δηλώνει στην υπεύθυνη, με πλατύ χαμόγελο. *Γιατί μου χτυπάει περίεργα η όλη φάση;*

Ύστερα πηγαίνουμε οι δυο μας για σουβλάκια, εκεί κοντά. Συζητάμε ζωηρά διάφορα μεταφυσικά θέματα όταν ένας άνδρας γύρω στα σαράντα, ο οποίος κάθεται μόνος του στο διπλανό τραπέζι, γυρνάει και μας ρωτάει: "Συγγνώμη, κυρίες μου, είσαστε δασκάλες;"

"Όχι, δεν είμαστε", του απαντώ κάπως απότομα, νομίζοντας πως ο τύπος μας κάνει καμάκι.

Σύντομα, όμως, αποδεικνύεται ότι ο άγνωστος δεν έχει πονηρούς σκοπούς. Νιώθει μονάχα την ανάγκη να εκμυστηρευτεί το πρόβλημά του σε δυο άτομα που του φαίνονται αρκετά καλλιεργημένα. Όπως μας εξηγεί, εδώ και μερικά χρόνια πάσχει από σκλήρυνση κατά πλάκας. Τον τελευταίο καιρό η αρρώστιά του έχει επιδεινωθεί και με δυσκολία μπορεί να κινηθεί.

"Κάποτε ήμουν παντρεμένος. Όμως, μόλις άρχισα να παραλύω, η γυναίκα μου με παράτησε", μας εξομολογείται.

"Γνώριζε εξαρχής για την ασθένεια;" τον ρωτώ.

"Φυσικά, της το είχα πει από την πρώτη στιγμή!"

Αυτό, βέβαια, δεν είναι το μοναδικό του πρόβλημα.

Κάποτε είχε μια δική του επικερδή επιχείρηση με αμέτρητους πελάτες, καθώς και πλούσια κοινωνική ζωή: “Εκείνη την εποχή, για να με δεις πέντε λεπτά έπρεπε να βάλεις μέσο! Τώρα, όμως, όλοι μου έχουν γυρίσει την πλάτη!” παραπονιέται, ενώ εμείς του δείχνουμε όλη μας την κατανόηση και συμπόνοια. Η Μαρία του μιλά για την “Ψυχική Αρμονία” και τον προτρέπει ν' απευθυνθεί εκεί.

Λίγο αργότερα ο άγνωστος σηκώνεται, μας αποχαιρετά και φεύγει με πολύ μικρά, αργά βήματα. Η Μαρία εκφράζει την αποδοκιμασία της για την πρώην σύζυγό του, που τον εγκατέλειψε μόλις άρχισαν τα δύσκολα. Πριν από λίγο καιρό θα συμφωνούσα απόλυτα μαζί της, τελευταία όμως το μυαλό μου έχει αρχίσει να δουλεύει διαφορετικά:
“Το καταλαβαίνω αυτό αλλά σκέψου: Πόσοι άνθρωποι είναι απόλυτα υγιείς, εμφανίσιμοι, σωστοί οικογενειάρχες και ο/η σύζυγός τους τους εγκαταλείπει επειδή έτσι γουστάρει; Για ποιό λόγο, λοιπόν, μια νέα γυναίκα οφείλει να μείνει αιώνια πιστή σ' έναν ανάπηρο;”
“Ο "σωστός οικογενειάρχης" μπορεί να μην το κάνει καλά!” αντιτάσσει αμέσως η Μαρία με χαμόγελο.
Μένω κατάπληκτη με τη λογική της.
“Δηλαδή, ο ανάπηρος που σιγά-σιγά παραλύει, το κάνει καλά;” αντιπαραθέτω.
“Και μετά λέμε πως είμαστε πνευματικά άτομα και ασχολούμαστε με τη μεταφυσική!” μου κάνει η Μαρία ενοχλημένη.
“Αλήθεια, για ποιό λόγο είναι σωστό να χαθούν δυο ζωές αντί για μία, εξαρχής χαμένη; Γιατί θεωρείται σωστό ένας υγιής να χαραμίσει τη ζωή του για να υπηρετήσει έναν ανάπηρο που δεν πρόκειται ποτέ να γίνει καλά; Επειδή έτσι προστάζουν οι θρησκείες;”, επιμένω εγώ και αμέσως το μετανιώνω. Είναι όμως πολύ αργά: Ακόμη μια φορά δεν κατάφερα να κρατήσω το στόμα μου κλειστό...

“Μη λυπάσαι κανέναν”: Ολόκληρη η βιογραφία μου αποδεικνύει περίτρανα την υποκρισία της ανθρώπινης ηθικής, η οποία υποστηρίζει τους σωματικά και πνευματικά ανάπηρους ενώ συχνά καταποντίζει τους χαρισματικούς: Εγώ ήμουν

πάντοτε απόλυτα υγιής σωματικά, σχετικά εμφανίσιμη, με ποικίλα ενδιαφέροντα και υψηλό δείκτη νοημοσύνης. Ως άτομο είμαι γενικά ήρεμη, καλλιεργημένη, προσαρμοστική, δείχνω πάντα κατανόηση σε όλους και σε όλα. Ωστόσο, από μικρό παιδί δεν έχω γνωρίσει τίποτε άλλο εκτός από την περιφρόνηση. Μέχρι τα 26 μου χρόνια, για λόγους που ακόμη αδυνατώ να διαλευκάνω επαρκώς, δεν με δεχόταν καμία παρέα. Χρειάστηκε να ψάξω παντού, σε γη και ουρανό, να καταφύγω σε μεταφυσικές σχολές, να επιδιώξω ακόμη και αλληλογραφία με αγνώστους για να βρω λίγες φίλες -γενικά προβληματικές και άσπονδες. Άσε που πρέπει να τις κυνηγώ με το τουφέκι.

Συμπέρασμα: Ο ανωτέρω τύπος που παραπονιέται ότι οι άλλοι του γύρισαν την πλάτη μόλις η αρρώστιά του εκδηλώθηκε, βρίσκεται σε πολύ ανώτερη θέση, σε σύγκριση με μένα. Αυτός έκανε οικογένεια, καριέρα, πλούσια κοινωνική ζωή, έστω για μερικά χρόνια. Ενώ εγώ, -υγιής, εμφανίσιμη, έξυπνη, καλλιεργημένη- εισπράττω ασταμάτητα αποδοκιμασία και απόρριψη από την ώρα που γεννήθηκα...

Αυτογνωσία: Δεν υπάρχει μαγεία σε αυτό τον κόσμο. Ίσως αυτό είναι που αρνούμαι να χωνέψω μέσα μου. Ποτέ δεν ένιωσα ευτυχισμένη εδώ. Όταν λέω πως "θέλω κάτι επιτέλους να συμβεί στη ζωή μου", κατά βάθος εννοώ πως θα ήθελα να ζω σε ένα τελείως διαφορετικό σύμπαν, με άλλους φυσικούς νόμους, όπου βασιλεύει η χαρά, η δικαιοσύνη, η ομορφιά αλλά και η μαγεία, δηλαδή η δυνατότητα επέμβασης στην προσωπική (μου) πραγματικότητας απλά με τη δύναμη της θέλησης. Όχι όπως εδώ, όπου κυριαρχεί ο πόνος, η αδικία, η ασχήμια και η κυριαρχία της θέλησης σκοτεινών κέντρων...

Σε όλη μου τη ζωή πασχίζω να προσαρμοστώ σε μια κοινωνία γεμάτη πονηρία, κακία, λαγνεία, ασχήμια. Ψευτίζω, κρύβομαι, προσαρμόζομαι, ενώ συνεχώς με διακατέχει η ανησυχία του "πώς πρέπει να φερθώ στον έναν, στον άλλον, στον παράλλον;". Κανένας, όμως, δεν κάθεται ποτέ να σκεφθεί πώς πρέπει να φερθεί σε μένα. Δεν είναι παράξενο;

Με ενοχλεί που τίποτα δεν είναι γνήσιο εδώ. Ακόμα και η λεγόμενη "εσωτερική αναζήτηση" είναι πιθανότατα μια επιμε-

λημένη απάτη, κατασκεύασμα ορισμένων επιτηδείων για να κερδίζουν φράγκα και οπαδούς. Δεν ξέρω τι άλλο να σκεφθώ πια. Ίσως να μην υπάρχει καν ψυχή. Βαρέθηκα...

Σε όλη μου τη ζωή νιώθω να με βαραίνει μια διαφορά από τους άλλους ανθρώπους, μια διαφορά που αδυνατώ να διαλευκάνω και προσπαθώ να ξεχάσω -μάταια, όμως. Και πάντα, ότι και να κάνω, όπως κι αν προχωρήσω, μένω ένα βήμα πίσω από τους άλλους – λες και όλοι *Αυτοί* γνωρίζουν κάτι που εγώ αγνοώ και δεν μπορώ ποτέ να μάθω...

Πέμπτη, 1 Οκτωβρίου 1998

Σήμερα το βράδι έχω κανονίσει συνάντηση με τη 17χρονη Μαίρη, την κοπέλα με την οποία κάνουμε παρέα στο τεκβοντό. Αναγνωρίζω πως είναι λίγο περίεργη φάση λόγω της μεγάλης διαφοράς ηλικίας που έχουμε. Όταν, μάλιστα, τη βλέπω ντυμένη με μπλουτζήν, αισθάνομαι λίγο αμήχανα καθώς εγώ φοράω πιο κλασικά ρούχα. Καταλήγουμε στο Dunkin Donuts, καθόμαστε σ' ένα από τα τραπέζια έξω και συζητάμε ζωηρά για τρεις ώρες περίπου.

Αλλόκοτη ***σύμπτωση*** Α: Δεν έχουμε καθήσει ούτε δέκα λεπτά, όταν περνά από δίπλα η Έλλη με τον άνδρα της! Μας βλέπει, πλησιάζει, μας χαιρετάει, μας φιλάει όλο χαρές και φεύγει ικανοποιημένη.

Αλλόκοτη ***σύμπτωση*** Β: Μόλις ανεβαίνουμε στο λεωφορείο της επιστροφής, συναντάμε τον 18χρονο Γιώργο, ένα καλό παιδί και φίλο της Μαίρης, που έρχεται επίσης στο τεκβοντό. “Δεν ήξερα ότι βγαίνετε!” μου λέει ευγενικά. “Αν θέλετε, μπορούμε να βγαίνουμε όλοι μαζί!” Όλα καλά, απλά αναρωτιέμαι γιατί του ήταν τόσο δύσκολο να φανταστεί ότι βγαίνω τα σαββατόβραδα...

Λες και ολόκληρη η τάξη του τεκβοντό να είχε βγει σεργιάνι απόψε, προκειμένου κάποιος να εντοπίσει τη Μαίρη και μένα. Το λες ή δεν το λες;

Παρασκευή, 2 Οκτωβρίου 1998

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι η Σάντρα Άντερσον κι

έχω μόλις λάβει ένα περίεργο φωνητικό μήνυμα (ίσως τηλεπαθητικό): "Τίποτα δεν μένει ζωντανό εδώ, στην Χρυσή Πόλη... Πρέπει να φύγω πριν επιστρέψουν για μένα...".

Σύντομα φθάνω σ' έναν έρημο πλανήτη, όπου ξέρω πως βρίσκεται η θρυλική Χρυσή Πόλη. Διασχίζω μια έκταση γεμάτη χαμηλή βλάστηση και αρχαίους ναούς που μοιάζουν ανέπαφοι στον χρόνο. Πολλά από τα κτήρια είναι διακοσμημένα με χρυσάφι, που λάμπει εκτυφλωτικά στις ηλιαχτίδες.

Με κάποιο δισταγμό εισέρχομαι στον κεντρικό ναό, νιώθοντας ένα αρχέγονο δέος να με πλημμυρίζει, στη σκέψη των αμέτρητων αιώνων που έχουν περάσει από τότε που υπήρχε ζωή στη Χρυσή Πόλη. Κάποιες στιγμές το μήνυμα επανέρχεται στη μνήμη μου, "Τίποτα δεν μένει ζωντανό εδώ, στην Χρυσή

Πόλη" μα την αγνοώ επιπόλαια...

Χωρίς να το συνειδητοποιώ πλήρως, περνώ από το ένα δωμάτιο στο άλλο, από τη μία χρυσοποίκιλτη πόρτα στην άλλη, ώσπου κάποτε αντιλαμβάνομαι ότι με ακολουθούν πλήθος από σφαίρες φωτός που μοιάζουν να σχηματίζονται ξαφνικά, μία-μία κοντά μου, καθώς εγώ προχωρώ ανύποπτη. Και τότε, ακούω μια γνώριμη βροντερή φωνή πίσω μου:

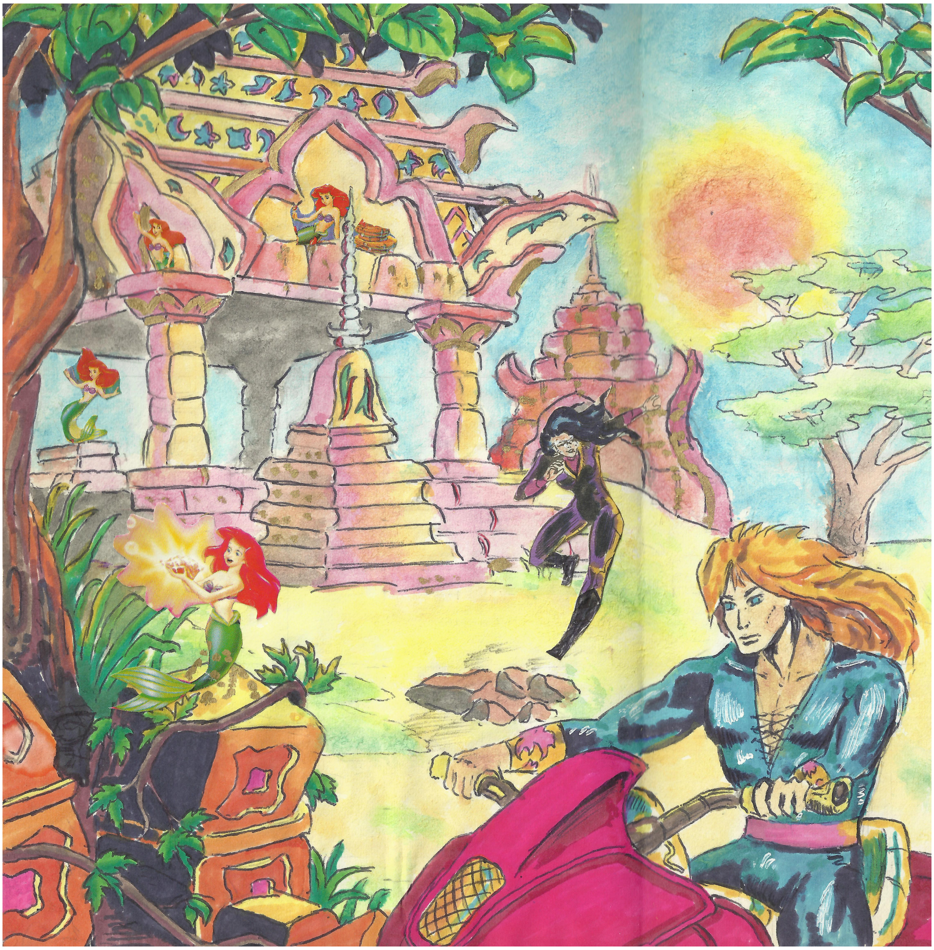
"Σάντρα! Οι σφαίρες είναι θανάσιμες, μην αφήσεις καμία να σε αγγίξει!"

"Βένορ! Τι κάνεις εσύ εδώ;" φωνάζω -όχι τόσο κατάπληκτη...

"Έλα μαζί μου! Γρήγορα!" επιμένει κι εγώ υπακούω μηχανικά.

Συνεχίζουμε να τρέχουμε ανάμεσα στους διαδρόμους και στα άδεια δωμάτια, ενώ οι φωτεινές σφαίρες μας καταδιώκουν. Πόρτες κλείνουν πίσω μας η μία πίσω από την άλλη -πρέπει να βιαστούμε να βρούμε την έξοδο πριν να είναι πολύ αργά. Ευτυχώς, προφταίνω πάνω στην ώρα, καθώς η κύρια είσοδος του μεγάλου ναού κλείνει ερμητικά πίσω μου, κρύβοντας για πάντα πίσω της τα φοβερά μυστικά της Χρυσής Πόλης.

Ο Βένορ είναι ήδη έξω και (με) περιμένει, ανεβασμένος πάνω σε μια κόκκινη τεράστια μοτοσυκλέτα. Προτού τον πλησιάσω βάζει μπροστά και αναχωρεί με μεγάλη ταχύτητα. Τώρα έχω μείνει μόνη εδώ, γεμάτη απορίες, ενώ τα γοργόνεια αγάλματα που φρουρούν το ναό μοιάζουν να με κοιτάζουν εξεταστικά...

Σάββατο, 3 Οκτωβρίου 1998

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Χώρος περίεργος, ζοφερός. Συρρικνωμένα τερατώδη κεφάλια εφορμούν απειλητικά. Συμβουλεύω ένα παιδί να πει το "Πάτερ Ημών" για να πολεμήσει τα τέρατα. Ανεβοκατεβαίνω σκάλες, τρέχοντας να ξεφύγω μέσα από διάφορους χώρους που θυμίζουν ξενοδοχείο. Κάπου διακρίνω τα άτομα της κλίκας του Νίκυ, αλαζόνες συμμαθητές μου στο τεκβοντό. Συνεχίζω να τρέχω γεμάτη αγωνία, ρωτώντας επίμονα "Γιατί;". Εντέλει, πηδώ μέσα από ένα παράθυρο κάτω στον κήπο και γλυτώνω, εφόσον τα τέρατα δεν μπορούν να βγουν έξω στο φως. *Επαλήθευση: Από μεθαύριο ο πόλεμος του εν λόγω κυκλώματος εναντίον μου κλιμακώνεται εντυπωσιακά...*

Δευτέρα, 5 Οκτωβρίου 1998

Δεν ξέρω τι γίνεται πια: Στο τεκβοντό με αγνοούν όλο και πιο επιδεικτικά, σα να μην υπάρχω. Η Μαίρη μόλις αντάλλαξε τηλέφωνα με την Έλλη κι έχει ήδη αρχίσει να με αποφεύγει. Παράλληλα, βλέπω ότι η κλίκα βιάζεται να την ενσωματώσει. Λοιπόν, είναι τουλάχιστον παράδοξο: Σα να τους έχω κάνει κάτι φοβερό, με αντιμετωπίζουν σαν μίασμα. Ναι μεν σε όλη μου τη ζωή εισπράττω από παντού περιφρόνηση και απόρριψη, τώρα όμως είναι η πρώτη φορά που αντιμετωπίζω τόση συμπυκνωμένη, συντονισμένη εχθρότητα. Ακόμη και ο Βύρωνας, ο οποίος έχει έλθει στο σπίτι μου κι έχουμε βγει έξω μαζί τόσες φορές, όταν είμαστε στην τάξη του τεκβοντό κάνει σα να μη με γνωρίζει.

Μετά το μάθημα, πλησιάζω θαρρετά τους υπόλοιπους που κάθονται στον πάγκο και ακούω το Βύρωνα να δηλώνει χαρωπά: “Οι αδύναμοι πρέπει να αφανίζονται!”. Αμέσως πετάγεται ο Κώστας (45χρονος καρατέκα της κακιάς ώρας) και λέει: “Καλό παιδί ο Βύρωνας, να τον βάλουμε στο κύκλωμα!”. Η Χριστίνα, μια καινούργια 16χρονη μαθήτρια, που έχει πολύ αέρα για καινούργια, με κοιτάζει και με ρωτά ειρωνικά:
“Πότε θα φύγεις, Υβόννη;”
“Σε λίγο”, απαντώ, κάνοντας τη χαζή -όπως πάντα.

Τρίτη, 6 Οκτωβρίου 1998

Εδώ και λίγους μήνες έχω ξαναρχίσει να κάνω παρέα με μια παιδική μου φίλη, την Ουρανία. Τώρα πια έχει δυο παιδιά, μία 16χρονη κόρη κι ένα 10χρονο γιο, έχει χωρίσει από τον άνδρα της επειδή ήταν γυναικάς και τζογαδόρος, έχει αποσυρθεί από το στρατό όπου εργάστηκε ως νοσοκόμα για 15 χρόνια και παίρνει ήδη σύνταξη από τα 37 της χρόνια. Οι διάφορες αρνητικές καταστάσεις που έχει βιώσει την έχουν πειράξει στα νεύρα, το παραδέχεται και η ίδια. Συχνά γίνεται εριστική με όλους, ακόμη και απέναντί μου. Ενίοτε μου πετάει και προσβλητικές σπόντες του τύπου: “Εσύ δεν έκανες θυσίες στη ζωή σου, γι' αυτό και δεν πέτυχες τίποτα!” Γενικά, πάντως, είναι

ομιλητική κι ενδιαφέρουσα.

Σήμερα πιάσαμε εκτενή συζήτηση, σχετικά με την ανέκαθεν διακαή επιθυμία της για οικονομική ανεξαρτησία: "Πάντα ήθελα να έχω λεφτά στην τσέπη! Γι' αυτό το λόγο φρόντισα, αμέσως μόλις έβγαλα το λύκειο, να πάω νοσοκόμα στο στρατό. Αν δεν έχεις λεφτά, σε πατάνε κάτω, Υβόννη!". Κατά βάθος, όμως, σιχαίνεται τη δουλειά, όπως κι εγώ. Από την άλλη πλευρά, πιστεύει πως η ανθρώπινη προσαρμοστικότητα είναι αξιοθαύμαστη, ακόμη και απέναντι στο θάνατο: "Όπως το παίρνεις απόφαση ότι για να ζήσεις πρέπει να δουλέψεις, έτσι το παίρνεις απόφαση ότι σύντομα θα πεθάνεις"...

Δευτέρα, 12 Οκτωβρίου 1998

Σήμερα ήλθε στο γραφείο μου η κυρία Έρη Ζολώτα (καμιά σχέση με το γνωστό κοσμηματοπωλείο;) και άρχισε να μου κομπάζει για το γιόκα της που είναι ιδιοφυία στα κομπιούτερ, από 11 χρονών δουλεύει multimedia και τώρα σπουδάζει μουσική μέσω κομπιούτερ στην Αμερική.

"Όχι, σαν εμάς που τρώμε το χρόνο μας με διασκεδάσεις και εκδρομές", της κάνω.

"Ο γιος μου δεν διαβάζει πολύ αλλά καταφέρνει να βγάζει διδακτική ύλη δύο χρόνων μέσα σε έξι μήνες! Και όταν τελειώσει τις σπουδές του, θα κερδίζει ένα εκατομμύριο δραχμές το μήνα!" αντιτάσσει εκείνη.

Τι είδους λογίδριο ήταν αυτό τώρα; Όπως και να 'χει, εγώ δεν μασάω επειδή έχω καταλάβει πια τα κόλπα: Για παράδειγμα, η κυρία Ζολώτα και ο γιόκας της διαπρέπουν σε ένα πράγμα ουσιαστικά, και αυτό είναι η ένταξη σε χοντρά κυκλώματα...

Τα όρια στενεύουν

Δευτέρα, 19 Οκτωβρίου 1998

Πρώτη μέρα στη δουλειά ως ρεσεψιονίστ και τηλεφωνήτρια. Επιτέλους, μετά από αναμονή έξι μηνών, μου έφεραν ένα γραφείο από τα εγκατελειμένα του πέμπτου ορόφου, αρκετά μεγάλο ώστε να κρατάει επάνω το κομπιούτερ με τον εκτυπωτή και το τηλεφωνικό κέντρο. Δυο άνδρες από το μαγαζί ανέλαβαν το δύσκολο αυτό έργο. Έξι μήνες αναμονή για δυο λεπτά δουλειά...

Έτσι, στο εξής θα είμαι υπεύθυνη όχι μόνο για δακτυλογραφήσεις κειμένων και σύνταξη τιμολογίων αλλά και για το χειρισμό του τηλεφωνικού κέντρου. Η προηγούμενη τηλεφωνήτρια, η Λιλιάνα, έφυγε επειδή δεν της είχαν ανεβάσει καθόλου το μισθό ύστερα από οκτώ χρόνια δουλειάς. Όλοι οι συνάδελφοι με συμβούλεψαν να ζητήσω αύξηση, πράγμα που έκανα. Ακόμη περιμένω απάντηση από τα αφεντικά.

Να 'μαι, λοιπόν, σ' ένα πνιγηρό, θορυβώδες κέντρο διερχομένων, γεμάτο καπνούς, χωρίς παράθυρο! Δακτυλογραφώ ασταμάτητα, ενώ οι τηλεφωνικές γραμμές χτυπούν σαν τρελές. Ήδη νιώθω σαν βλάκας μα προσπαθώ να σκέφτομαι θετικά...

Τετάρτη, 21 Οκτωβρίου 1998

Το κλίμα στο τεκβοντό γίνεται όλο και πιο βαρύ απέναντί μου. Αισθάνομαι ότι δεν αντέχουν πια την παρουσία μου εκεί μέσα. Ακόμη και η Μαίρη έχει αρχίσει να με σνομπάρει. Ωστόσο, κάποιος προτείνει να βγούμε όλοι μαζί έξω μετά το σημερινό μάθημα (πώς έτσι;) κι εγώ προθυμοποιούμαι όλο χαρά να πάω μαζί τους. *Ίσως τα πράγματα να μην είναι τόσο άσχημα όσο φαντάζομαι*, συλλογίζομαι.

Υπάρχει, όμως, ένα μικρό πρόβλημα: Δεν έχω χρήματα μαζί μου. Οι άλλοι, πάντως, φαίνονται πρόθυμοι να με περιμένουν να πεταχτώ μέχρι το σπίτι μου για να φέρω το πορτοφόλι μου. Άλλωστε, μένω μόλις ένα στενό πιο πάνω.

Φεύγω λοιπόν, πηγαίνω βιαστικά στο σπίτι, αλλάζω ρούχα στα γρήγορα, παίρνω λεφτά κι επιστρέφω στη σχολή τεκβοντό -δεν κάνω ούτε 15 λεπτά. Η ώρα είναι ήδη 11:00 το βράδι και αναχωρούμε μέσα σε δυο αμάξια.

Καταλήγουμε σε μια κοντινή καφετέρια, κοντά στην εκκλησία του Αγίου Παύλου. Είμαστε ο Βύρωνας, η Μαίρη, εγώ και τέσσερις άλλοι. Παραγγέλνουμε ποτά κι αρχίζουμε να κουβεντιάζουμε χαρωπά σε πολύ φιλικούς τόνους. Το περιβάλλον είναι νεανικό κι εξωτικό, με ψάθινες ομπρέλλες και ωραία ροκ μουσική. *Λίγο περίεργη έξοδος, βέβαια, μετά το εξοντωτικό μάθημα τεκβοντό, ενώ όλοι στάζουν ιδρώτα· και οι άλλοι δεν είχαν την ευκαιρία ν' αλλάξουν ρούχα, όπως εγώ...*

Ξαφνικά, ενώ συνεχίζουμε να συζητάμε όμορφα και ζωηρά, κάποιος αναφωνεί: "Έχει περάσει η ώρα! Πρέπει να φύγουμε!" Κοιτάζω το ρολόι μου. Είναι μόλις 11:20. Παραδοξως, όμως, όλοι συμφωνούν ότι είναι αργά και πρέπει να πηγαίνουμε.

"Μα... δεν είμαστε ούτε ένα τέταρτο εδώ! Δεν έχουμε πιει ούτε το ποτό μας!" διαμαρτύρομαι.

"Καλά, ας μείνουμε λίγο παραπάνω", κάνει ο Βύρωνας και όλοι συμφωνούν.

Ωστόσο, στις 11:25 ακριβώς σηκώνονται όλοι σαν ελατήρια και θέλουν να φύγουν επειδή "είναι πολύ αργά πια". Πληρώνουμε στα γρήγορα και αποχωρούμε άρον-άρον, σα να μας κυνηγάνε. "Εμένα θα με πάει σπίτι ο Βύρωνας. Εσύ πως θα πας σπίτι σου; Με τα πόδια;" με ρωτά τότε η Μαίρη. Της απαντώ ότι ο Βύρωνας θα αφήσει πρώτα εμένα, που μένω κοντά, και ύστερα θα πάει αυτήν στο σπίτι της στην Αργυρούπολη. *Πολύ περίεργη ερώτηση, αυτή της Μαίρης· και μονάχα για μένα δεν θα υπήρχε θέση σ' ένα από τα δυο αμάξια; Κι όλη εκείνη η βιασύνη πια; Λες και όλοι τους έτρεχαν να προλάβουν κάτι. Λεπτομέρεια: Η Έλλη δεν είχε έλθει μαζί μας.*

Πέμπτη, 22 Οκτωβρίου 1998

Η φοίτησή μου στο τμήμα αρχαρίων στην "Ψυχική Αρμονία" αποδεικνύεται μάλλον επεισοδιακή: Σχολάω από την

Παγγαία στις 3:00, η συνεδρία ξεκινά στις 6:00, δεν προφταίνω να γυρίσω σπίτι, οπότε αναγκάζομαι να τη βγάζω σε καφετέριες, φαστ φουντ ή στους δρόμους ώσπου να 'ρθει η ώρα να πάρω το λεωφορείο για το Μαρούσι.

Σήμερα ειδικά μπερδεύτηκα, πήρα λάθος λεωφορείο, ταλαιπωρήθηκα ώρα πολλή σε άγνωστους δρόμους χωρίς λόγο, καθυστέρησα μισή ώρα στο μάθημα και όλη η τάξη μου έκανε μούτρα επειδή, όταν έφθασα με την ψυχή στο στόμα, έκαναν άσκηση χαλάρωσης και τους ενόχλησα. Ζήτησα συγγνώμη, τους εξήγησα την περίπτωση, εκείνοι όμως ήταν ανένδοτοι κι έκαναν σα να τους χάλασα τη νιρβάνα.

“Αν ήξερες ότι με την έγκαιρη άφιξή σου θα έπαιρνες δέκα εκατομμύρια δραχμές, τότε δεν θα φρόντιζες να είσαι στην ώρα σου;” με ρώτησε ένας εξυπνάκιας.

“Θα το φρόντιζα αλλά αυτό δεν σημαίνει πως θα τα κατάφερνα”, του απάντησα.

Εντέλει, ζήτησα ν' αλλάξω τμήμα επειδή δεν μου άρεσε ο τρόπος που με αντιμετώπιζαν γενικά εκεί μέσα. Έτσι, από την επόμενη εβδομάδα θα πηγαίνω κάθε Τρίτη αντί κάθε Πέμπτη.

Κυριακή, 1 Νοεμβρίου 1998

Σιάτσου στο άσραμ της “Ψυχικής Αρμονίας”, στο Μαρκόπουλο:

Τράβηγμα κεφαλιού
Μασάζ στις γούβες του αυχένα, στους ώμους, στα μπράτσα
Με τα δυο δάχτυλα μαζί, μασάζ στον αυχένα, ως τη βάση του κρανίου
Μασάζ σε όλο το κρανίο
Μασάζ με τους αντίχειρες, στο πάνω μέρος του κεφαλιού
Μασάζ στο μέτωπο, μύτη, μάγουλα, σαγόνι, αυτιά
Τράβηγμα κεφαλιού
Ακουμπάω τα χέρια πάνω στο κρανίο, με τους δυο αντίχειρες στο μέτωπο
Κλείνω τα μάτια· συγκεντρώνομαι στο φως, το εισπνέω, το εκπνέω
Τραβώ τα χέρια μου αργά· αποδίδω την ενέργεια στο Θείο

Τι καταπληκτική, σπάνια εμπειρία! Για πρώτη -και μάλλον τελευταία- φορά στη ζωή μου είχα την ευκαιρία ν' απολαύσω μια συνεδρία σιάτσου. Βέβαια, θα την είχα απολαύσει πολύ καλύτερα αν η βλαμμένη που μου έτυχε για παρτενέρ δεν μου πίεζε συνεχώς το κεφάλι με όλη της τη δύναμη! Αντί να με χαλαρώνει, με πονούσε! Της παραπονέθηκα δυο φορές ευγενικά, μα εκείνη συνέχισε να με πονάει, λες και της ήταν αδύνατο να μη με πιέζει μανιωδώς. Τόσο δεν καταλάβαινε πια, ότι οι πιέσεις στο σιάτσου γίνονται απαλά, όχι με βία; *Η ουσία είναι μία: Ή έχεις τύχη ή δεν έχεις...*

Δευτέρα, 2 Νοεμβρίου 1998

Το συνηθισμένο "φτύσιμο" στο τεκβοντό. Αποφεύγουν πια ακόμη και να μου μιλήσουν, ενώ φροντίζουν να πετούν επιδεικτικές σπόντες μπροστά μου: "Θα τηλεφωνηθούμε", ή "Θα συναντηθούμε όλοι Παρασκευή βράδι" κλπ. Τελευταία δεν χάνουν ευκαιρία να μου δείξουν ότι κανονίζουν εξόδους όλοι μαζί, "σαν μια μεγάλη χαρούμενη οικογένεια", στην οποία ανήκουν όλοι εκτός από μένα! Σε μια στιγμή, ακούω την Μαίρη, την παραλίγο φίλη μου, να λέει στην Έλλη: "Ήταν υπέροχα το Σάββατο στο κλαμπ! Χρόνια είχα να περάσω τόσο όμορφα!"

Μετά το αποψινό μάθημα η Μαίρη απέφυγε επιμελώς να εξασκηθεί μαζί μου στα πούμσε, όπως κάναμε πάντα ως τώρα. Δικαιολογήθηκε πως βιαζόταν να φύγει, ωστόσο έμεινε για αρκετή ώρα μετά κι εξασκήθηκε με άλλους, ώσπου εγώ έφυγα πριν από αυτήν. Γύρευε τι έχει ακούσει για μένα...

Όσο για το Νίκυ, βλέπω ότι δεν έχει κανένα σκοπό να με προωθήσει ούτε στο ελάχιστο, όπως κάνει με άλλους μαθητές. Αδιαφορεί για μένα, δεν μου δείχνει τα πούμσε, δεν με καθοδηγεί και όταν έλθει η ώρα των εξετάσεων θα βρει ένα σωρό δικαιολογίες για να με κόψει: "Το πόδι δεν ήταν αρκετά λυγισμένο" ή "Το χέρι δεν ήταν αρκετά ίσιο", κλπ.

Όπως την περασμένη φορά: Τελευταία στιγμή πριν τις εξετάσεις, ο δάσκαλος θυμήθηκε να μου κάνει παρατήρηση ότι

δεν είμαι αρκετά γρήγορη. Ακόμη, ανακάλυψα ότι δεν με είχε προετοιμάσει σωστά για ορισμένες ασκήσεις, που έμαθα ότι τις κάνω λάθος την ώρα που έδινα εξετάσεις! Είναι ξεκάθαρο, λοιπόν, ότι ο Νίκυ προωθεί τους “δικούς του”, ενώ οι υπόλοιποι, οι εξωκυκλωματικοί, δεν δικαιούνται να μάθουν τεκβοντό. Τελικά, μου έδωσε μεν την πράσινη ζώνη αλλά με τα χίλια ζόρια και με υφάκι, σα να μου έκανε χάρη. Εν πάσει περιπτώσει, εγώ δεν φιλοδοξώ να δρέψω δάφνες ως καρατέκα αλλά να, είναι και το γαμώτο. Επιπλέον, υποψιάζομαι ότι δεν έχω ανέβει πραγματικά πάνω από την κίτρινη ζώνη: Το χαρτί για τη μισή πράσινη που έχω, γράφει “κίτρινη”, ενώ για την πράσινη ζώνη ο Νίκυ δεν μου έδωσε κανένα χαρτί. Με κοροϊδεύει, μου φαίνεται...

Γενικότερα, πάντως, δεν μπορώ να πω ότι βλέπω σπουδαία πρόοδο με το τεκβοντό: Παρά την σκληρότατη προπόνηση που κάνουμε, η ευκινησία μου δεν έχει βελτιωθεί πολύ από πέρυσι, για να μην πω ότι δεν έχει βελτιωθεί καθόλου. Οι μύες των ποδιών μου έχουν γυμναστεί πολύ, μα δεν μπορώ να πω το ίδιο για τα υπόλοιπα μέρη του σώματος. Τελικά, το τεκβοντό δεν είναι ολοκληρωμένη γυμναστική, εφόσον αγνοεί σχεδόν τελείως το επάνω μέρος του σώματος. Επιπλέον, στη σχολή του Νίκυ δεν παλεύουμε καθόλου, ιδιαίτερα εμείς οι “απέξω”. Αμφιβάλλω αν, μετά από δυο χρόνια άσκησης, είμαι σε θέση να αντιμετωπίσω οποιονδήποτε αλήτη στο δρόμο...

Τετάρτη, 4 Νοεμβρίου 1998

Πάλι μου έσπασαν τα νεύρα στο τεκβοντό: Έχουν αρχίσει να με καθηλώνουν συνεχώς με θυμωμένα βλέμματα – μόλις που κρατιούνται να μη με πετάξουν έξω με τις κλωτσιές!

Όταν, μετά το σημερινό μάθημα, τόλμησα να καθήσω μαζί με τους υπόλοιπους στον πάγκο καθυστερώντας την αναχώρησή μου, ο Βύρωνας με ρώτησε δεικτικά: “Πότε θα φύγεις, Υβόννη;”. Αμέσως μετά, η Χριστίνα επανέλαβε την ερώτηση ειρωνικά. Παράλληλα, η φακλάνα μητέρα της πρωτοστατούσε στη συζήτηση -όπως πάντα- κομπάζοντας: “Κάποτε ήμουν διευθυντής τραπέζης” ... “Πριν δούλευα σαν

ιατρικός επισκέπτης" ... "Προηγουμένως δούλευα σαν ασφαλίστρια, μπλα μπλα" ... "Τώρα είμαι αντιπρόσωπος της Mitsubishi στην Ελλάδα!" Όλοι την ακούνε με ανοιχτό το στόμα, σαν χάνοι. Κανείς δεν την αμφισβητεί, κανείς δεν της το βουλώνει. Το κύκλωμα διευρύνεται και όλοι είναι ικανοποιημένοι επειδή μυρίζονται νέα κέρδη. Μόνο που, όπως φαίνεται, πρέπει ν' απαλλαγούν γρήγορα από μένα, πριν δω ή ακούσω πολλά...

Πέμπτη, 5 Νοεμβρίου 1998

"Do what thou wilt; shall be the whole of the Law"

(Alistair Crowley):

Ξύπνησα σήμερα το πρωί φουντωμένη και οργισμένη, με μια κυρίαρχη σκέψη στο μυαλό μου: *Το κακό στο κακό είναι καλό!* Η εσωτερική φωνή μου ουρλιάζει για εκδίκηση και δεν μπορώ πια να την αγνοώ. Είναι σαν μια αρχικά αδύναμη φλόγα, που έχει πια φουντώσει σαν πυρκαγιά ή σαν ατομική βόμβα. Αρκετά πια με όλους αυτούς τους σατανάδες που με παραμονεύουν και με πολεμούν σε κάθε μου βήμα! Αρκετά τους ανέχθηκα! Στο εξής, όποιος με αδικεί θα το πληρώνει ακριβά!

Ό,τι επιθυμεί η ψυχή, αυτό χρειάζεται. Τα διάφορα εμπόδια που σταματούν την πραγματοποίηση των επιθυμιών οφείλονται συνήθως σε επέμβαση εχθρικών δυνάμεων. Τα λεγόμενα "αρνητικά" συναισθήματα, όπως ο θυμός, το μίσος, η θλίψη, η εκδικητικότητα κλπ, είναι η φυσική αντίδραση της ψυχής απέναντι σ' αυτά τα εμπόδια. Πρέπει, λοιπόν, να προσέχω ιδιαίτερα αυτά τα συναισθήματα και να τα μελετώ προσεκτικά, αντί να τα απωθώ ή να τα απορρίπτω.

Προς το παρόν, πρέπει να φύγω οριστικά από τη σχολή τεκβοντό του Νίκυ. Μου είναι πλέον αδύνατο να αντιμετωπίζω τόση συμπυκνωμένη αρνητικότητα κάθε φορά, άσε που δεν έχει και νόημα. Θα πάω ελάχιστες φορές ακόμη, ώσπου να τελειώσει ο μήνας, και μετά στοπ. Αλλά! Η ιστορία δεν τελειώνει εδώ:

Αρχίζοντας από αύριο, όπου σταθώ κι όπου βρεθώ θα δυσφημώ συστηματικά τη σχολή τεκβοντό του Νίκυ, εξηγώντας σε όλους τι συμβαίνει στην εν λόγω σχολή -αλλά και σε όλες τις

άλλες σχολές, λέσχες, γυμναστήρια, και δε συμμαζεύεται- τονίζοντας ιδιαίτερα ότι σε τέτοιους χώρους λειτουργούν χοντρά κυκλώματα με ύποπτες δραστηριότητες. Έτσι, για να μαθαίνει ο κόσμος τι γίνεται!

Και: Στο μακρινό μέλλον (δύο-τρία χρόνια) θα κάνω ένα ανώνυμο τηλεφώνημα στην Αστυνομία και θα τους πληροφορήσω ότι στην εν λόγω σχολή τεκβοντό γίνεται εμπόριο ναρκωτικών. *Αλήθεια, ψέματα, δεν έχει σημασία· εκεί μέσα, σίγουρα κάτι ύποπτο συμβαίνει...*

Σάββατο, 7 Νοεμβρίου 1998

Είχαμε κανονίσει να περάσουμε το σαββατοκύριακο στο άσραμ της "Ψυχικής Αρμονίας" μαζί με τη Μαρία, όμως η κυρία μου το ακύρωσε τελευταία στιγμή, δηλαδή σήμερα το πρωί! Γύρω στις 11:00, όμως, εμένα πήραν τηλέφωνο και κατσάδιασαν επειδή είχαμε κρατήσει δωμάτιο και μετά δεν εμφανιστήκαμε. Όταν παραπονέθηκα στη Μαρία που δεν τους ειδοποίησε εγκαίρως -στο κάτω κάτω αυτή τα κανονίζει- μου έδωσε μια χαζή δικαιολογία, ότι δηλαδή εκείνοι δεν κατάλαβαν τι τους είπε.

Κυριακή, 8 Νοεμβρίου 1998

Τέλος πάντων, αρκετά με τις βλακείες. Σήμερα κιόλας θα κάνω κάτι διαφορετικό: Ένα απλό ***μαγικό τελετουργικό***, που μου συνέστησε η φίλη μου Μαρία Σχοινά -θέλω πολύ να το κάνω: Ζωγραφίζω πάνω σε λευκό χαρτί ένα ολόσωμο σκίτσο της Έλλης. Γράφω το όνομά της πάνω στον κορμό και στη συνέχεια καίω το χαρτί. Παρακολουθώ τη σιλουέτα καθώς καίγεται σταδιακά, ώσπου γίνεται ολόκληρη στάκτη. Στο τέλος, αισθάνομαι ανακούφιση, σαν η Έλλη να έχει ήδη φύγει από τη μέση.

... Από την Τετάρτη η Έλλη αρχίζει να απουσιάζει από το τεκβοντό. Ένα βράδι περνά από τη σχολή ο σύζυγός της και μας πληροφορεί ότι η Έλλη δεν έρχεται επειδή μια μέρα λιποθύμισε ξαφνικά, ενώ έκανε δουλειές στο σπίτι της. Χρειάστηκε να μπει στο νοσοκομείο για λίγες μέρες, έκανε εξετάσεις μα οι γιατροί

δεν βρήκαν κανένα πρόβλημα στην υγεία της.
"Όλα θα είναι καλά" τον καθησυχάζω.
"Όλα θα είναι καλά, ώσπου τίποτα δεν θα είναι καλά" μου απαντά ανήσυχος.

Εντέλει η ντίβα θα ανανήψει γρήγορα και θα γυρίσει ξανά στο σπίτι της και στο τεκβοντό. *Κακό σκυλί ψόφο δεν έχει...*

Παρασκευή, 13 Νοεμβρίου 1998

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στην Αγγλία και σκοπεύω να φοιτήσω σε αγγλικό πανεπιστήμιο. Ήδη βρίσκομαι σε κάποιο campus και ρωτώ φωναχτά: "Σε ποιό πανεπιστήμιο πηγαίνει η Περσεφόνη;" Ύστερα, στα σκοτεινά εκτελώ τελετουργικές κινήσεις με τα χέρια μου και στέλνω προς το μέρος της ένα εχθρικό αεροσκάφος. Τότε, ένα παλοιρριακό κύμα έρχεται και μας χτυπά και τις δυο ελαφρά.

Επαλήθευση: Το ίδιο πρωί, η μητέρα μου παρακολουθεί ένα ντοκυμανταίρ στην τηλεόραση, σχετικά με τα αγγλικά πανεπιστήμια. Ακόμη: Δες 27 Φεβρ. 1999.

Σάββατο, 21 Νοεμβρίου 1998

Έχω κανονίσει να συναντήσω τη Μαρία Γληνού στο Μαρούσι, έξω από την "Ψυχική Αρμονία" για να πάμε στο Μαρκόπουλο, όπου θα μείνουμε το σαββατοκύριακο. Έτσι, ξεκινά μια ακόμη περιπέτεια: Παίρνω ταξί από την Τερψιθέα για να είμαι σίγουρη ότι δεν θ' αργήσω στο ραντεβού. Σύντομα ο ταξιτζής παριστάνει τον τρελό και με τρέχει αλαφιασμένος όλο και πιο βόρεια, ώσπου περνά τον Παράδεισο Αμαρουσίου! Σταματώ την κούρσα άρον-άρον, βγαίνω σε μια λεωφόρο, παίρνω άλλο ταξί και φθάνω στο ραντεβού ακριβώς 8:00 π.μ., δηλαδή πάνω στην ώρα, αφού έχω πληρώσει συνολικά 2500 δρχ. Στο μεταξύ, οι άλλοι ετοιμάζονται να φύγουν χωρίς εμένα. Στο τσακ τους πρόλαβα!

Μπαίνουμε στο αμάξι ενός συμμαθητή μας, ο οποίος είναι αρκετά εμφανίσιμος από τη μέση και πάνω. Όμως, πάσχει από πολυομελίτιδα, τα πόδια του είναι ατροφικά, στρεβλωμένα, και δεν μπορεί να περπατήσει χωρίς πατερίτσες. Απορώ πώς

καταφέρνει και οδηγεί. Απορώ, επίσης, για την αλαζονεία που δείχνει, παρά την αναπηρία του: Κομπάζει διαρκώς για το μπόλικο χρήμα που κερδίζει σαν μηχανολόγος, εκμυστηρεύεται ότι είναι σε διάσταση με τη γυναίκα του αλλά "ποιός την υπολογίζει αυτήν, γυναίκες βρίσκονται με τη σέσουλα" και καταλήγει ότι "γυναίκες υπάρχουν ένα κάρρο, εκείνο που λείπει είναι μια καλή, σοβαρή κοπέλα!"

Αργότερα, στο δωμάτιό μας στο άσραμ, εκφράζω στη Μαρία την αποδοκιμασία μου για τη συμπεριφορά του τύπου, που το παίζει σπουδαίος ενώ δεν κοιτάει τα χάλια του. Περιέργως, εκείνη μοιάζει να ενοχλείται:

"Εδώ, γιατρίνες τους παντρεύονται! Γνωρίζω μια χειρούργο, που παντρεύτηκε έναν τελείως παράλυτο! Οι έξυπνες γυναίκες δεν κοιτάζουν την εμφάνιση σ' έναν άνδρα, αν θέλουν κάποτε να παντρευτούν!"

"Σοβαρά; Εγώ πιστεύω ότι όσες παντρεύονται τέτοιους είναι ανώμαλες!" της κάνω.

"Κάνεις λάθος" μου απαντά με πονηρό γελάκι. "Στο γάμο, η γυναίκα βάζει την ομορφιά. Ο άνδρας βάζει τα λεφτά. Και ανάπηρος να είναι, εφόσον βάζει τα λεφτά είναι εντάξει!"

"Εμένα, πάντως, δεν θα μ' ενδιέφερε καθόλου ένας τέτοιος προβληματικός γάμος, που γίνεται καθαρά για συμφέρον!"

"Εσύ δεν επενδύεις στο μέλλον!" καταλήγει η Μαρία χολωμένη κι εκεί κάπου κόβεται η συζήτηση.

Γιατί όλο αυτό το επεισόδιο μου μυρίζει στημένο προξενιό της κακιάς ώρας; Αυτό δα μας έλειπε...

Δεν αργεί να φανεί κι ένα ***σημάδι της μοίρας:*** Κατεβαίνοντας την εξωτερική σκάλα προς την αυλή, γλυστρώ στα βροχόνερα, πέφτω στα σκαλοπάτια και αποκτώ μια τεράστια μελανιά στον γοφό. Λες και κάποια αόρατη δύναμη να προσπαθεί, μέχρι την τελευταία στιγμή, να μ' εμποδίσει να παρακολουθήσω το σεμινάριο "Το μονοπάτι προς την ανώτερη συνειδητότητα" που ξεκινά σε λίγο.

Γενικά, το άσραμ είναι τέλεια οργανωμένο και αποπνέει ηρεμία και θετικότητα. Το ήσυχο περιβάλλον μέσα στη φύση, οι πνευματικοί άνθρωποι, η χορτοφαγία, οι ενδιαφέρουσες ομιλίες

και η ατάραχη προσωπικότητα του δασκάλου αποτελούν ένα αρκετά ελκυστικό πακέτο.

Ωστόσο, δυσκολεύομαι να δεχτώ ορισμένες από τις διδασκαλίες του, τις οποίες θεωρώ μάλλον ύποπτης σκοπιμότητας: Ο Παύλος (ο δάσκαλος) απορρίπτει εντελώς την ύπαρξη του κακού και υποστηρίζει ότι "Δεν υπάρχει κακό, ο Θεός έχει φτιάξει τα πάντα με σοφία" ... "Ό,τι θεωρούμε κακό, είναι απλά ένα μάθημα της ζωής. Οι συμφορές πρέπει να είναι καλοδεχούμενες επειδή μας διδάσκουν" ... "Ό,τι κακό βλέπεις να συμβαίνει γύρω σου αντικαθρεφτίζει μια δική σου αρνητικότητα. Η ζωή είναι καθρέφτης".

Μετάφραση: Όλος ο κόσμος είναι θετικός εκτός από εσένα, που τα βλέπεις όλα αρνητικά...

Η συνείδησή μου εξίσταται με τέτοιου είδους δόγματα επειδή εγώ ξέρω ότι το κακό υπάρχει και ότι ο κόσμος μας δεν είναι καθόλου "όμορφος κόσμος ηθικός, αγγελικά πλασμένος". Επιπλέον, αποδεχόμενοι τέτοιου είδους θεωρίες, μπλεκόμαστε σε μια λεπτομερέστατη, ατέρμονη και αδιέξοδη αυτοκριτική, αναλύοντας εξονυχιστικά το παραμικρό γεγονός που μας συμβαίνει, ακολουθώντας μια πολύ συγκεκριμένη, αυστηρά καθοδηγούμενη διαδικασία, η οποία πρέπει να καταλήγει πάντα στο ίδιο συμπέρασμα: "Ό,τι και να γίνει, για όλα φταίω εγώ".

Σύμφωνα με τον Παύλο, αιτία του πόνου δεν είναι το έτσι κι αλλιώς ανύπαρκτο κακό αλλά οι ανθρώπινες πεποιθήσεις, δηλαδή το ότι εμείς θεωρούμε κάτι ως κακό:

"Αλλάζοντας, λοιπόν τις πεποιθήσεις μας, αλλάζουμε τον προγραμματισμό μας κι έτσι θα μπορούμε να αισθανόμαστε ευτυχία με τα ίδια πράγματα που τώρα μας φέρνουν δυστυχία!"

"Δηλαδή;" πετάγεται ο Μιχάλης (τι κούκλος!) "Αντικαθιστούμε τις παλιές πεποιθήσεις με νέες για να περνάμε πιο ωραία;"

Ο Παύλος συμφωνεί κι εγώ αμφιβάλλω ακόμη περισσότερο σχετικά με τη νοοτροπία που προωθεί η "Ψυχική Αρμονία"...

Η πηγή της θλίψης: Το πρωινό πέσιμο στη σκάλα μου έχει φέρει ορισμένους προβληματισμούς. Παρόλο που θα μπορούσα να πάθω μεγάλη ζημιά, δεν μου έχει αφήσει κάποια

φοβία ή στεναχώρια. Γιατί, άραγε; Ίσως επειδή ήταν ένα φυσικό, τυχαίο επεισόδιο, χωρίς άμεσο προηγούμενο ή επόμενο. Αν, όμως, το είχε προκαλέσει ένας άνθρωπος, με μια σπρωξιά ας πούμε; Τότε σίγουρα το θέμα θα με απασχολούσε πολύ περισσότερο...

Γιατί, αλήθεια, οι κακίες, οι συκοφαντίες, οι μηχανορραφίες των ανθρώπων με ενοχλούν και με θλίβουν τόσο πολύ, ακόμη κι όταν δεν είναι τόσο επικίνδυνες; Ίσως επειδή οι ανθρώπινες πράξεις αποτελούν ψυχικές επιθέσεις με πρόθεση, άρα πιθανότατα θα έχουν προηγούμενο και επόμενο!

Το πιο τρανταχτό παράδειγμα: Η μικρότερη αδελφή μου, η Ελπίδα, ήταν τετραπληγική ώσπου πέθανε στα πέντε της χρόνια. Ωστόσο δεν τη θυμάμαι με κακία, ούτε με θλίψη. Η κατάστασή της δεν μου έχει αφήσει κανένα απωθημένο, καμία πικρία, κανέναν φόβο. Αυτό επειδή η αναπηρία της είναι ένα τυχαίο γεγονός αποφασισμένο από τη μοίρα και όχι από τους ανθρώπους. Η Ελπίδα δεν με μείωσε ποτέ σαν άτομο, δεν μου εξαπέλυε ψυχικές επιθέσεις· αντίθετα, ένιωθα ότι με αγαπούσε.

Ωστόσο, οι κοροϊδίες που μου έκαναν όλα εκείνα τα τέρατα που ήταν οι συμμαθητές μου στην τρίτη γυμνασίου, μου άφησαν πολλά αρνητικά ψυχικά κατάλοιπα που έκανα χρόνια να ξεπεράσω -και ακόμη προσπαθώ. Η ανθρώπινη κακία, ακόμη κι όταν δεν είναι επικίνδυνη, αφήνει πάντα μια πληγή στην ψυχή του θύματος επειδή αποτελεί ψυχική επίθεση και δρα σε βαθύτερα επίπεδα...

Κυριακή, 22 Νοεμβρίου 1998

Από την άλλη, όμως, σκέφτομαι ότι δεν θα ήθελα να χάσω επαφή με τη χοροθεραπεία, που γίνεται σχεδόν κάθε Κυριακή στο άσραμ της “Ψυχικής Αρμονίας”: Θαυμάσια αίσθηση χαράς κι ελευθερίας, χωρίς επιτήδευση ή επίδειξη. Σε μια στιγμή, καθώς χορεύαμε όλοι μαζί σε κύκλο, παρατήρησα μια γυναίκα που είχε έλθει μαζί με τον “μογγολικό” γιο της.

Αργότερα, μια άλλη κυρία ήλθε και μας έπιασε κουβέντα σχετικά με το δικό της γιο, ο οποίος μέχρι πρόσφατα σπούδαζε στην Αμερική, ώσπου παρουσίασε ένα περίεργο νευρολογικό

νόσημα: Ο νεαρός έχει ήδη αρχίσει να παραλύει και αναμένεται να καταλήξει εντελώς παράλυτος σε αναπηρικό καρότσι. Ωστόσο, χάρη στις διδασκαλίες του Παύλου, η εν λόγω κυρία θεωρεί πλέον την αρρώστια του γιου της ως “ευλογία” και “μάθημα της ζωής”!

Άλλη περίπτωση: Μια νέα κοπέλα από το τμήμα μας μου παραπονέθηκε ότι τα χέρια της μουδιάζουν και παραλύουν σταδιακά.

“Μήπως είναι τενοντίτιδα;” τη ρώτησα.

“Όχι δεν είναι αυτό· μακάρι να ήταν”, αποκρίθηκε με πίκρα.

Συν ο γόης με την πολυομελίτιδα *-σαν πολλές κακές αρρώστιες δεν μαζεύονται στην “Ψυχική Αρμονία”;*

Και μια ευχάριστη ***σύμπτωση****:* Η κυρία Βίβιαν, η δασκάλα της χοροθεραπείας, διδάσκει κάθε Δευτέρα στις 7:00 το βράδι, στο Πνευματικό Κέντρο “Ουράνιο Τόξο” στη Γλυφάδα -ούτε δέκα λεπτά με το λεωφορείο από το σπίτι μου! Και το ανακάλυψα τυχαία, χάρη σε μια συζήτηση που της έπιασε η φιλενάδα μου η Μαρία! Δεν είναι καταπληκτικό; Ανυπομονώ να μπω στην τάξη της! Απίστευτη τύχη για μένα! Ακριβώς αυτό που θέλω, τόσο κοντά στην περιοχή μου!

Λ ή θ η

Ένα δεκαπεντάχρονο αγόρι με το οποίο έτυχε να περπατήσω από το ξενοδοχείο Caravel στο Σύνταγμα κάποτε...
Ο Γιώργος Φραντζής, που αγάπησα στο γυμνάσιο...
Ένα βράδι στο Ληξούρι, το καλοκαίρι του '75, όταν είδα στο σινεμά "Το πιο λαμπρό αστέρι”...
Βόλτες στους δρόμους της Αμβέρσας το καλοκαίρι του '81...
Χοροθεραπεία στο άσραμ της "Ψυχικής Αρμονίας"
μια Κυριακή του '98
Ωραίες στιγμές, ανεπανάληπτες.
Ήταν ωραίες επειδή ήταν ανεπανάληπτες.
Όλες οι στιγμές είναι ωραίες, επειδή είναι ανεπανάληπτες.
Ποτέ δεν ξανάρχονται οι ίδιες, στο χώρο και στο χρόνο.
Ακόμα και οι εμπειρίες ρουτίνας, όπως η εργασία,
είναι ωραίες γιατί ως πότε θα αποτελούν ρουτίνα;

Είναι μόνο θέμα χρόνου να πάψει κάτι να υπάρχει.
Ο χρόνος είναι δημιούργημα του νου
και το παρελθόν μια εικασία...
Όταν κάτι πάψει να υπάρχει, είναι σα να μην υπήρξε ποτέ.
Αργά ή γρήγορα όλα τα καταπίνει το παρελθόν,
και το παρελθόν το καταπίνει η λήθη...

Τρίτη, 24 Νοεμβρίου 1998

Χθες μου τηλεφώνησε η Κορίνα (πού με θυμήθηκε;) και μου πρότεινε να συναντηθούμε σήμερα το απόγευμα στις 7:00 για να μου γνωρίσει έναν επίδοξο γαμπρό -εκείνον τον μουσικό που μου έλεγε κατά την επιστροφή μας από τη Μήλο.

Σήμερα, ώρα 6:15, ενώ ετοιμάζομαι να φύγω από το σπίτι για να πάω στην "Ψυχική Αρμονία" στο Μαρούσι, η Κορίνα μου τηλεφωνεί ξανά και μου ματαιώνει το ραντεβού. "Θα το αφήσουμε για μια άλλη φορά!", μου υπόσχεται αλλά δεν την πιστεύω. Τώρα, πάντως, είναι πολύ αργά και δεν προφταίνω να πάω στο (έτσι κι αλλιώς τελευταίο μου) μάθημα αυτογνωσίας. Τέλος εδώ, λοιπόν...

Δεν ξέρω τι γίνεται μα παραείναι πολλά τα αρνητικά ***σημάδια της μοίρας***, που με εμποδίζουν να πηγαίνω στην "Ψυχική Αρμονία". Ίσως αυτό το μεταφυσικό κέντρο να μην είναι τόσο αθώο όσο φαίνεται. Ίσως να μην πρέπει να ακολουθήσω τα μαθήματα αυτογνωσίας· κάτι τέτοιο μάλλον θα είναι οπισθοδρόμηση για μένα.

Βλέπω ότι αντί να ασχολούμαστε με τη μεταφυσική, μπλεκόμαστε σε μια λεπτομερέστατη, ατέρμονη, αδιέξοδη ενδοσκόπηση και αυτοκριτική. Σύμφωνα με το σύστημα αυτογνωσίας της "Ψυχικής Αρμονίας", οφείλουμε ν' αναλύουμε εξονυχιστικά το παραμικρό γεγονός που συμβαίνει στη ζωή μας, ακολουθώντας μια πολύ συγκεκριμένη, αυστηρά καθοδηγούμενη διαδικασία: Ερέθισμα – Συναισθήματα – Πεποιθήσεις – Συμπεριφορές που μ' ενοχλούν – Τι φοβάμαι – Συγκρούσεις – Καθρέφτης της ζωής – Αντίδραση – Αντίδραση των άλλων – Συμπεράσματα.

Σχετικά με τα τελικά συμπεράσματα, αυτά πρέπει να είναι

πάντοτε τα εξής: “Για όλα φταίω εγώ. Αν βιώνω κάτι κακό, αυτό αντικατοπτρίζει μια δική μου κακότητα” ... “Ο κόσμος γύρω μου είναι τέλειος. Μονάχα εγώ είμαι ο ατελής και πρέπει ν' αλλάξω, έτσι ώστε να μου αρέσουν υποχρεωτικά τα πάντα”.

Σαφέστατα, δεν μπορώ να μπω σε μια τόσο χρονοβόρα, πολύπλοκη, αμφίβολη πορεία, ούτε μπορώ να τρώγομαι διαρκώς με τα ρούχα μου, κάνοντας ότι δεν βλέπω τα στραβά γύρω μου. Δεν μπορώ να χάσω το χρόνο, ούτε το δρόμο μου. Αποφασίζω, λοιπόν, να σταματήσω οριστικά τα μαθήματα αυτογνωσίας που έχω ξεκινήσει εδώ και κανένα μήνα, καθώς θεωρώ ότι δεν αξίζει τον κόπο ούτε η ταλαιπωρία ούτε τα έξοδα (25.000 δρχ το μήνα).

“Οι λεγόμενες μεταφυσικές σχολές δημιουργούν ανθρώπους χωρίς συναισθήματα, χωρίς κρίση. Η κριτική γεννά τα συναισθήματα και στις σχολές αυτές κάθε κριτική απαγορεύεται. Ο θάνατος της κρίσης σκοτώνει το συναίσθημα και χωρίς συναίσθημα ο άνθρωπος δεν έχει κατεύθυνση!”, υποστηρίζει η φίλη μου η Ουρανία. *Οπότε, είναι πρόθυμος να υπακούει άκριτα σε οποιαδήποτε εντολή λαβαίνει από το “δάσκαλο” ή τον “αρχηγό”...*

Τετάρτη, 25 Νοεμβρίου 1998

Ο ίδιος υπόγειος μα αδυσώπητος πόλεμος στο τεκβοντό: Η Μαίρη, η παραλίγο φίλη μου, έκανε πάρτυ το Σάββατο στο σπίτι της και προσκάλεσε όλη την κλίκα, ενώ εγώ δεν είχα καν ιδέα. Εκείνος που πρόδωσε το μυστικό ήταν ο Βύρωνας: “Περάσαμε όλοι πολύ όμορφα στο πάρτυ σου το Σάββατο, Μαρία!”. Έπεσα από τα σύννεφα μα δεν είπα κουβέντα.

Κατά τ' άλλα, η νεαρή ήταν αρκετά φιλική μαζί μου και προθυμοποιήθηκε να με συνοδέψει μέχρι το σπίτι μου όταν τελείωσε το μάθημα -πράγμα που δεν έχει ξανασυμβεί.

Ο κύβος ερρίφθη, λοιπόν. Κατά τη διάρκεια του μήνα, εγώ είχα όλη την καλή διάθεση να δώσω τόπο στην οργή και να ξεχάσω τα σχέδια για εκδίκηση. Αυτοί όμως έχασαν την ευκαιρία. Όταν, λοιπόν, έλθει ο κατάλληλος καιρός, θα κάνω αυτό που πρέπει. Το κακό στο κακό είναι καλό: (-) (-) = (+).

* * * *

Πέμπτη, 26 Νοεμβρίου 1998

Η φιλία μου με τη Μαρία Σχοινά εξελίσσεται πολύ καλά, καθώς έχει αποδειχθεί ότι είναι η μοναδική φίλη στην οποία μπορώ ν' ανοίγομαι πραγματικά. Μαζί της μπορώ να συζητώ τα διάφορα περίεργα που μου συμβαίνουν, χωρίς να φοβάμαι μήπως μου κάνει την έξυπνη, μήπως με παρεξηγήσει, μήπως με απορρίψει. Ακόμη, συζητάμε σε βάθος διάφορα απαγορευμένα θέματα, όπως η μεταφυσική, τα κυκλώματα, οι κοινωνικές αδικίες, κλπ. Είναι η μόνη που με ακούει προσεκτικά όταν μιλώ, χωρίς να φέρνει διαρκώς ηλίθιες αντιρρήσεις ή να κάνει την έξυπνη. Είναι, επίσης, η μόνη που όταν βγαίνουμε υπολογίζει και τη δική μου θέληση: "Πες μου πού θες να πάμε, όπου θες εσύ!"

Ακόμη, είναι η μόνη που δείχνει κάθε φορά γνήσια επιθυμία να με συναντήσει, δίχως τις ανυπόφορες περιστροφές των άλλων φιλενάδων μου: "Αν δεν με πάρει κανείς άλλος τηλέφωνο, τότε θα βγούμε!" (Πέρσα) ..."Τώρα δεν μπορώ, έχω να σφουγγαρίσω!" (Λουίζα) ... "Δεν έχω όρεξη!" (Ουρανία). Κάθε μας συνάντηση διαρκεί γύρω στις έξι ώρες και δεν βαριέμαι ούτε λεπτό.

Σήμερα πήγαμε για φαγητό στο "Νέον" στο Κολωνάκι και ύστερα για καφέ, μέχρι το βράδι. Οι ώρες πέρασαν ευχάριστα με διαφωτιστικές συζητήσεις σχετικά με τις μυστικές δυνάμεις που κυβερνούν τον κόσμο μας και τη μαγεία που κυριαρχεί παντού: "Της πουτάνας γίνεται με τα μάγια!" μου αποκαλύπτει ξαφνικά η Μαρία και μετά αρχίζει να μου διηγείται μία από τις αμέτρητες παράξενες ιστορίες της ζωής της: Πολλά χρόνια πριν, μαστιζόμενη από κάθε είδους συμφορές και προκειμένου να βοηθήσει τη μητέρα της που έπασχε από μια αλλόκοτη άνοια, η Μαρία αποφάσισε να φέρει στο σπίτι της μια πασίγνωστη μάγισσα, η οποία θα έψαχνε για "μάγια κρυμένα, μάγια που δεν φαίνονται!". Η μάγισσα έβγαλε όλα τα ρούχα της κι άρχισε να ψάχνει για μαγεμένα αντικείμενα

σε όλα τα δωμάτια, ώσπου έφτασε στην κουζίνα. Επέστρεψε από κεί περπατώντας στα τέσσερα, μ' ένα περίεργο πουγγί να κρέμεται από τα δόντια της. Όταν το άφησε κάτω, αποκαλύφθηκε ότι ήταν γεμάτο με παράξενα αντικείμενα όπως μικρά δρεπάνια, δεμένες κούκλες, μια νεκροκεφαλή κ.ά. Μόλις τα είδε η Μαρία ούρλιαξε τρομαγμένη αλλά οι γονείς της, που κοιμόνταν στο διπλανό δωμάτιο, δεν ξύπνησαν!

Η μάγισσα της εξήγησε ότι ο διάβολος τυφλώνει τους ανθρώπους ώστε να μη μπορούν να δουν τα μαγεμένα αντικείμενα που είναι μπροστά στα μάτια τους. Συμφώνησε να λύσει τη μαγεία που έδενε την τύχη της Μαρίας και αρρώσταινε τη μητέρα της, ωστόσο την επόμενη κιόλας μέρα η μάγισσα έπεσε στις σκάλες, έσπασε τη λεκάνη της κι έμεινε ανάπηρη! Η μητέρα της Μαρίας πέθανε μετά από λίγες εβδομάδες, έχοντας χάσει τελείως τα λογικά της, σε ηλικία 62 ετών.

Πριν από μερικά χρόνια, το στόμα της Μαρίας άρχισε να κλείνει σταδιακά, ώσπου δεν μπορούσε καθόλου πια να μιλήσει ή να φάει! Έτρεξε σε διάφορους γιατρούς που της έλεγαν το μακρύ τους και το κοντό τους αλλά δεν είχαν ιδέα τι της συνέβαινε. Ένας απ' αυτούς διέγνωσε νευραλγία τριδύμου και της συνέστησε να κάνει εγχείρηση, ωστόσο η Μαρία δεν πείστηκε. Τελικά κατέφυγε σ' έναν παπά ειδικό στο λύσιμο μαγείας, ο οποίος τη συμβούλεψε να σηκώσει ένα κόκκινο μαξιλάρι από μια καρέκλα για να βρει από κάτω ένα κομμάτι μελετημένο αντίδωρο. “Μα εγώ δεν έχω κόκκινο μαξιλάρι!” απόρησε η φίλη μου αλλά ο ιερέας επέμεινε. Όταν η Μαρία επέστρεψε στο σπίτι της, συνειδητοποίησε ότι όντως είχε ένα κόκκινο μαξιλάρι με λεπτές μαύρες ρίγες πάνω σε μια καρέκλα στην κουζίνα. Το σήκωσε και από κάτω του ανακάλυψε ένα κομμάτι αντίδωρο, το οποίο ξεφορτώθηκε αμέσως.

Θα προτιμούσα να μην πιστέψω τη Μαρία, μα ξέρω ότι δεν λέει ψέματα. Καμιά φορά υπερβάλλει μα δεν ψεύδεται. Ούτε είναι η πρώτη φορά που ακούω ιστορίες για μάγια. Όμως, ο νους μου πηγαίνει ακόμη παραπέρα: Αυτό που συνέβη στο σπίτι της Μαρίας μπορεί κάλλιστα να συμβαίνει σε πολλά άλλα σπίτια που τα δέρνει η ατυχία. Πόσο απίθανο είναι, αλήθεια, ο

μισός κόσμος να κάνει μάγια στον άλλο μισό;

Αυτό είναι σεμινάριο μεταφυσικής! Όχι οι μαλακίες που ακούω σε διάφορες ύποπτες “σχολές εσωτερισμού”, οι οποίες σου καθηλώνουν το μυαλό κι επημελημένα σου απαγορεύουν να αγγίζεις θέματα-ταμπού, όπως: μαγεία, σατανισμός, κυκλώματα, αόρατες δυνάμεις, κλπ. Η πραγματική μεταφυσική δεν διδάσκεται πουθενά...

Τα Πράγματα δεν είναι όπως φαίνονται

Το βλέπω καθαρά πια ότι είναι η μοίρα μου να βυθίζομαι όλο και βαθύτερα στην άβυσσο, να αντιμετωπίζω όλο και πιο απόκρυφες μορφές κακού. Όσο περνά ο καιρός, θα έρχομαι σε επαφή με όλο και πιο ακραίες μορφές κακού, το οποίο έχει πλέον εξαπλωθεί συνειδητά σε ολόκληρη την ανθρωπότητα μέσα από τα κέντρα εξουσίας. *Ναι μεν μπορείς να πολεμήσεις το σύστημα αλλά δεν μπορείς να πολεμήσεις τις σατανικές δυνάμεις που βρίσκονται από κάτω...*

Τελικά, έχουν δίκιο όσοι λένε πως “ό,τι υπάρχει πάνω, υπάρχει και κάτω”. Μόνο που το “πάνω” είναι ο κόσμος που ζούμε, ενώ το “κάτω” είναι ο κόσμος της μαύρης μαγείας, αυτός που δεν φαίνεται. Πίσω από τον κόσμο που βιώνουμε, υπάρχει ένας άλλος, πολύ πιο βρώμικος και δαιμονικός, που αν τον βλέπαμε στην πραγματική του μορφή ίσως να τρελαινόμασταν: Ένας κόσμος γεμάτος νεκροκεφαλές, δεμένες κούκλες, δρεπάνια, ματωμένα μαχαίρια, σάπια πτώματα.

Το όλο θέμα ανάγεται στο ενεργειακό παιγνίδι ανάμεσα στις ψυχές. Σε γενικές γραμμές, ο ισχυρός επιβιώνει και επιβάλλεται. Ωστόσο, το να είναι κανείς ισχυρός δεν αρκεί· πρέπει οι άλλοι να είναι ανίσχυροι. Οπότε, για να επιβληθεί κάποιος σ' ένα περιβάλλον, πρέπει να *φροντίσει* ώστε οι υπόλοιποι να είναι λιγότερο δυνατοί, λιγότερο έξυπνοι, λιγότερο αποτελεσματικοί. Δεν του αρκεί του “έξυπνου” να προοδεύει· απαιτεί οι άλλοι όχι μόνο να μην προοδεύουν αλλά να καταποντίζονται. Δεν του αρκεί του ισχυρού να έχει έναν πύργο στη Γαλλία· πρέπει ο γείτονας να μην έχει ούτε παράγκα.

Για να σιγουρευτεί η επιτυχία ορισμένων, συχνά χρησιμοποιούνται τα μεγάλα μέσα. Δεν είναι και λίγες οι ιστορίες για μάγια που έχω ακούσει από διάφορα άτομα:

α) Η Βανέσα από τον Ιανό είχε κάποτε μια φίλη, η οποία ξαφνικά αρρώστησε και αδυνάτιζε συνεχώς. Απευθύνθηκε σε πολλούς γιατρούς μα κανείς τους δεν μπορούσε να βρει τι έχει. Τελικά, η κοπέλα πήγε και βρήκε ένα μάγο στην Αίγυπτο, ο οποίος την απάλλαξε απο τη μαγεία που της είχε ρίξει μια ξαδέλφη της. Μέσα σε λίγους μήνες, η ξαδέλφη πέθανε από λευχαιμία.

β) Η Λουίζα μου διηγήθηκε πρόσφατα για μια κοπέλα που επίσης αδυνάτιζε μυστηριωδώς, ώσπου πέθανε. Ύστερα από λίγες μέρες, η μητέρα της κοπέλας ονειρεύτηκε τη νεκρή κόρη της να της λέει: “Μητέρα, σε παρακαλώ, βγάλε τα κομμάτια κάρβουνο μέσα από τη μεγάλη γλάστρα στην αυλή, γιατί κι εδώ που είμαι, με καίνε!” Πράγματι, η μητέρα άδειασε το χώμα από τη γλάστρα και βρήκε μέσα κομμάτια κάρβουνο.

γ) Η Λουίζα μου ανέφερε επίσης ότι μια εποχή ο πατέρας της, που είναι δικηγόρος, έχανε τις δουλειές του στα καλά καθούμενα: Συμφωνίες εκατομμυρίων, συμφωνημένα πράγματα που ξαφνικά ακυρώνονταν, χωρίς καλά-καλά να καταλάβουν τον λόγο! Τότε ανακάλυψαν ότι ένα μπουκαλάκι με αγιασμό που τους είχε δώσει μια γνωστή τους, περιείχε στην πραγματικότητα αλατόνερο *και ποιός ξέρει τι άλλο...*

δ) Η κυρία Δάφνη μου έλεγε για μια θεία της, η οποία κάποτε μαράζωνε επί χρόνια γυρτή πάνω σε μια καρέκλα. Όλοι πίστευαν πως ήταν ψυχασθενής, ώσπου κάποιος που γνώριζε από μαγεία τούς επέστησε την προσοχή ότι στο σπίτι τους υπήρχαν μάγια. Η οικογένεια απέρριψε την ιδέα, όμως ο τύπος επέμενε: “Κι εκείνο το κουβαράκι στη γωνία, τι είναι;” τους είπε, χωρίς να έχει δει καν την άρρωστη γυναίκα. Τελικά, μόλις αυτός έλυσε τα μάγια, η γυναίκα έγινε αμέσως καλά.

ε) Κάποια εποχή η Μαρία Γληνού αντιμετώπιζε μεγάλα οικογενειακά προβλήματα. Μια μέρα, ανακάλυψε κρυμμένα κόπρανα μέσα σ' ένα ντουλάπι στην κουζίνα της.

Αλλά και η προσωπική μου εμπειρία περιέχει πλήθος

παραδειγμάτων, που ως τώρα έπαιρνα αψήφιστα:
i) Η σπασμένη πασχαλινή λαμπάδα (κομμένη τέλεια σαν με μαχαίρι) που λάβαινα επί σειρά ετών από τη νονά μου μέχρι τα 14 χρόνια μου. Παραδόξως, οι γονείς μου επέτρεπαν να κρατώ αυτές τις σπασμένες λαμπάδες σε κάθε Ανάσταση· δεν σκέφθηκαν ποτέ να μου πάρουν άλλη. Αργότερα έμαθα πως η σπασμένη λαμπάδα κόβει την τύχη της βαφτιστήρας και την μεταφέρει στη νονά.
ii) Μια φορά, η κυρία Λεμονιά μας δώρισε ένα μπουκάλι γεμάτο με υγρό βούτυρο από το χωριό. Όταν το μπουκάλι άρχισε ν' αδειάζει, βρήκαμε μέσα ένα βελονάκι πλεξίματος.
iii) Μια άλλη φορά, η Λεμονιά επέμενε να μας δώσει μια λεκάνη με νερό, που μέσα υπήρχε ένα παράξενο "λουλούδι", το οποίο, όπως μας εξήγησε, είναι ιερό, θεωρείται ως "λουλούδι της Παναγίας", μεγαλώνει συνεχώς και απαγορεύεται να το πετάξεις. Όπως ανακαλύψαμε ευτυχώς έγκαιρα, πρόκειται για μύκητα ύποπτης προέλευσης. Έτσι, η μητέρα μου δεν το δέχτηκε.
Λεπτομέρεια 1η: Η οικογένειά μου πήγαινε σχετικώς καλά, μέχρι που, το καλοκαίρι του 1971, ήλθε να μείνει δίπλα μας η οικογένεια της Λεμονιάς. Το 1972 γεννήθηκε η Ελπίδα κι έκτοτε όλα μας πηγαίνουν κατά διαόλου.
Λεπτομέρεια 2η: Κάποια στιγμή η μητέρα μου έκανε πέρα τη Λεμονιά επειδή παρατήρησε ότι ψιλοκόλλαγε στον πατέρα μου, πράγμα που επιβεβαιώθηκε από ένα ανώνυμο τηλεφώνημα. Ακόμη, πιστεύω ότι η εν λόγω κυρία ζήλευε αφόρητα επειδή ο πατέρας μου ήταν καπετάνιος ενώ ο δικός της άνδρας ήταν ψαράς.
iv) Πολλές φορές βρίσκαμε έξω από την πόρτα μας πεταμένα τσόφλια αυγών, βαμμένα μωβ.
v) Η παράξενη επίσκεψη της θείας Δήμητρας, λίγες μέρες πριν γεννηθεί η Ελπίδα (βιβλίο πρώτο, 18 Μαρτίου 1972).
vi) Όταν βαφτίστηκε η αδελφή μου, η κυρία Δάφνη (παλιά φίλη της μητέρας μου και θετή μητέρα της Πέρσας) τσακώθηκε με τη μητέρα μου επειδή δεν της πρότεινε να βαφτίσει εκείνη την Αλίκη. "Μα δεν μου είπες ότι ενδιαφέρεσαι!" αντέταξε η μάνα

μου. “Το έκανες για να μην ανοίξει η τύχη μου!” απάντησε η Δάφνη και η φιλία διακόπηκε εκεί. Μερικά χρόνια αργότερα, η κυρία Δάφνη παντρεύτηκε σε ηλικία 52 ετών έναν άνδρα 25 χρόνια μικρότερό της, που την πήρε σαφώς για την περιουσία της. Μέσα στον ίδιο μήνα, η μητέρα μου γέννησε την Ελπίδα. Περιέργη ***σύμπτωση...***

vii) Στα τέλη του 1980 μια μεγάλη γλάστρα εκλάπη από την αυλή μας. Τρεις μέρες μετά, ο θείος Μίμης, αδελφός της μητέρας μου που ερχόταν συχνά στο σπίτι, πέθανε ξαφνικά από συγκοπή, σε ηλικία 52 ετών. Η κυρία Λεμονιά έσπευσε να μας συλλυπηθεί "συντετριμμένη", ενώ ως τότε είχε χρόνια να μας μιλήσει.

viii) Το ίδιο πρωί που έδινα πανελλήνιες εξετάσεις στα μαθηματικά για δεύτερη φορά, διαπίστωσα πως κάποιος είχε κλέψει το καναρίνι μας το οποίο, εκείνη τη νύχτα ειδικά, το είχαμε ξεχάσει κρεμασμένο έξω από την πόρτα. Έγραψα για 1,5 -τον χαμηλότερο βαθμό σε όλη τη διάρκεια της σχολικής ζωής μου.

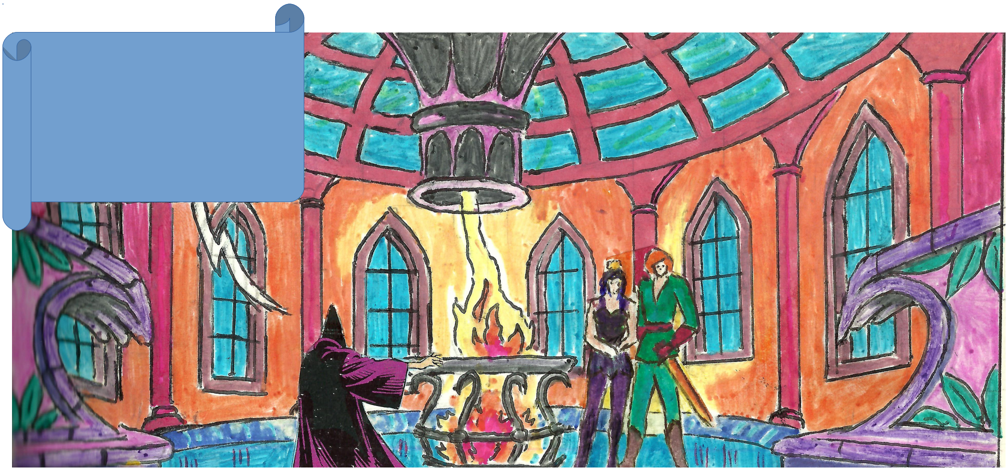
Λοιπόν; Τι μας κατατρέχει; Γενικά, η οικογένειά μου μαστίζεται συστηματικά από απίθανες απανωτές κακοτυχίες: Η Ελπίδα γεννήθηκε τετραπληγική και πέθανε πέντε χρονών. Εξαιτίας του κακού γάμου της Αλίκης, οι γονείς μου έχουν σχεδόν καταστραφεί οικονομικά. Εγώ δεν μπορώ να πετύχω τίποτα στη ζωή μου, παρά τις αδιάκοπες προσπάθειές μου σε όλους τους τομείς. Απόλυτη ακινησία επικρατεί στη ζωή μου. “Νεκρική ακινησία”, όπως παρατηρεί εύστοχα η φίλη μου Μαρία Σχοινά...

Μυστικά δύναμης: Δεν είναι καθόλου τυχαία γεγονότα ο ξαφνικός πλούτος, η απότομη άνοδος, η προκλητική τύχη ορισμένων. Αρκετά συχνά, όλα αυτά οφείλονται στη συνεργασία με πνεύματα. Κάτι τέτοιο συμβαίνει επίσης, όταν ένα άσχημο και άχαρο άτομο γίνεται δημοφιλές -πέρα από τα όποια ταλέντα της [πχ η Πέρσα...].

Πολύ πιο συχνά απ' όσο φανταζόμαστε, τα εξαιρετικά ταλέντα που ξεχωρίζουν κάποιους ανθρώπους και τους ανεβάζουν στην κοινωνική ιεραρχία, κάθε άλλο παρά

ανθρώπινα είναι. Άλλωστε, τα πνεύματα μπορούν να πετύχουν θαυμάσια αποτελέσματα σε όλες τις ανθρώπινες δραστηριότητες: Μουσική, τραγούδι, συγγραφή, στρατηγική, εφευρέσεις, επιστημονικές ανακαλύψεις κλπ.

Κανείς δεν το παραδέχεται μα είναι κοινό μυστικό: Εκεί που απαιτούνται σπάνιες ικανότητες, ανώτερη ευφυία, τεράστια θέληση, φοβερή ενέργεια και ευνοϊκές συνθήκες για να επιτευχθεί ένα επιθυμητό αποτέλεσμα, η ανάθεση σε ένα Πνεύμα μετατρέπει το κάθε τι σε πανεύκολη υπόθεση. Η μαγεία μπορεί να επηρεάσει αποφασιστικά ακόμη και μια ολόκληρη χώρα, που από μικρή γίνεται ξαφνικά μεγάλη, ή αντίθετα, μια ισχυρή αυτοκρατορία μπορεί εύκολα να διαλυθεί.

Η συνεργασία με δαιμονικές οντότητες και η χρήση μαύρης μαγείας είναι το "τρομερό μυστικό" των κέντρων εξουσίας, πολύ καλά κρυμμένο πίσω από το προσωπείο της φιλανθρωπίας και της προόδου. Πάντως, τις τελευταίες δεκαετίες τα πράγματα έχουν αρχίσει να αλλάζουν δραματικά, εφόσον γίνεται συστηματική προσπάθεια ένταξης των "πολλών" στα μυστικά κυκλώματα, άρα και στις ανάλογες μαγικές πρακτικές. Στη Νέα Τάξη Πραγμάτων που έρχεται, όλο και περισσότεροι άνθρωποι εισέρχονται στα κυκλώματα και μετέχουν στα μυστικά της "γνώσης". Οι φτωχοί και οι αποτυχημένοι μυστηριωδώς λιγοστεύουν μέρα με τη μέρα.

Μαγεία και ψυχική πορεία: Ναι μεν η ψυχή επιλέγει μια πορεία στη ζωή για να πάρει τις εμπειρίες που χρειάζεται, όμως απρόβλεπτοι εξωτερικοί παράγοντες (μαγεία, σύστημα, κυκλώματα) μπορούν να παρέμβουν σε αυτή την πορεία.

Για παράδειγμα, είναι όπως όταν θέλω να πάω από τον έναν τόπο στον άλλο: Χαράζω στο νου μου μια πορεία και αποφασίζω από ποιούς δρόμους είναι καλύτερα να περάσω. Ωστόσο, ένα απρόβλεπτο εμπόδιο στο δρόμο (πχ ένας άγριος σκύλος, ένα βαθύ χαντάκι) μπορεί να αλλάξει την πορεία μου, να την καθυστερήσει, ή ακόμη να τη σταματήσει. Ίσως να καταλήξω κάποτε στον προορισμό μου, έστω μετά από πολλές παρακάμψεις, μπορεί και όχι -ανάλογα τα εμπόδια. Το λεγόμενο "σύστημα" αποτελεί ισχυρή τροχοπέδη στην εξέλιξη των ψυχών, καθώς εμποδίζει με διάφορους τρόπους την ελεύθερη έκφραση και την πνευματική εξέλιξη.

Απορίας Άξιον: Πώς έχουν καταφέρει τα κυκλώματα να επιβληθούν παγκόσμια; Τώρα, μάλιστα, με την “ηλεκτρονική επανάσταση”, η εξουσία τους σύντομα θα γίνει απόλυτη. Είναι βέβαια γνωστό πως όλοι αυτοί ασχολούνται συστηματικά με τη μαύρη μαγεία. Ποιά να είναι η συμφωνία που έφερε τον κόσμο στα χέρια τους; *Σε ποιόν αρχιδαίμονα έχει πουληθεί ο κόσμος;*

Εδώ που τα λέμε: Είναι αντικειμενικά πολύ δύσκολο να ελέγξεις την ίδια σου την οικογένεια: Ποτέ δεν μπορείς να είσαι απόλυτα σίγουρος ότι η γυναίκα σου δεν θα το σκάσει με το μπακάλη ή ότι τα αγαπητά σου τέκνα δεν θα γίνουν ναρκομανείς αλήτες. Δεν μπορείς καν να προεξοφλήσεις τι θα συμβεί σε σένα τον ίδιο, την επόμενη κιόλας μέρα. Πώς, λοιπόν, αυτοί στα υψηλά κυκλώματα καταφέρνουν να ελέγχουν ολόκληρη την υφήλιο επί χιλιάδες χρόνια; Αυτό, απλά, είναι ανέφικτο και αφύσικο! Δεν μπορεί να συμβαίνει και όμως συμβαίνει! Γύρευε με τι είδους δαίμονες έχει συμμαχήσει η ελίτ...

Όροι και συμφωνίες: Πέρα από τις βαρύγδουπες φιλολογίες σχετικά με τα θαύματα του ανθρώπινου πνεύματος, κύριο προϊόν του ανθρώπινου πολιτισμού είναι τα σκουπίδια: Κάθε αντικείμενο που παράγεται στα εργοστάσια, ύστερα από μια

συνήθως βραχύχρονη περίοδο χρησιμότητας, καταλήγει σε κάποια τεράστια χωματερή ή απλώς πετιέται κάπου, μολύνοντας το περιβάλλον για εκατονταετίες.

Τα κακοποιά πνεύματα αρέσκονται ιδιαίτερα σε αρνητικές καταστάσεις, όπως δυστυχία, αρρώστια, πόνος, μαζικοί θάνατοι, συστηματική καταστροφή της φύσης, κάψιμο των δασών, συσσώρευση των σκουπιδιών σε γιγάντιες χωματερές κλπ. Όλα αυτά αποτελούν καταστάσεις αγαπητές σε αρνητικά πνεύματα, τα οποία ανταμοίβουν με εξουσία και χρήμα σε όσους είναι πρόθυμοι να επιβάλλουν αυτές τις καταστάσεις σε παγκόσμια κλίμακα.

Πολλοί πιστεύουν ότι για τα δεινά του κόσμου ευθύνεται αποκλειστικά η σύγχρονη τεχνολογική πρόοδος. Λάθος. Η αλήθεια είναι ότι η κακία ανέκαθεν γοήτευε τους ανθρώπους. Σε όλες τις εποχές και σε όλους τους τόπους, ξαφνιάζει η θηριωδία και η διαστροφή του ανθρώπινου μυαλού όταν πρόκειται για την τιμωρία των “εχθρών”. Κάθε είδους μέθοδοι βασανιστηρίων και θανάτωσης είναι ιδιαίτερα αρεστές σε δαιμονικές οντότητες. Οι ισχυροί της γης τις χρησιμοποιούν κατά κόρον, επειδή αφενός είναι εν μέρει δαιμονισμένοι από τις οντότητες που υπηρετούν, αφετέρου επειδή τα πνεύματα αυτά απαιτούν βασανιστήρια και δολοφονίες αθώων ως θυσίες, προκειμένου να συνεχίσουν να προσφέρουν την εύνοιά τους στους προστατευόμενούς τους “ισχυρούς”.

Μαγεία και Πολιτισμός: Ένα από τα κύρια γνωρίσματα του ανθρώπινου ψυχισμού είναι η εχθρότητα προς τη φύση. Οι τεχνοκράτες απεχθάνονται τη φύση. Όσοι λένε ότι τους αρέσει, εννοούν για μια βδομάδα. Μετά "βαριούνται" και βιάζονται να επιστρέψουν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης που είναι οι πόλεις τους. Στη φύση βιώνει κανείς αυθόρμητα την ενότητα των πάντων, την διάχυτη ενέργεια των ζώντων οργανισμών, την επικοινωνία με ανώτερες σφαίρες. Όλα αυτά, όμως, δεν αρέσουν στις δαιμονικές δυνάμεις που κρυφά διοικούν την ανθρώπινη κοινωνία. Γι' αυτό χρησιμοποιούν τον άνθρωπο ώστε να καταστρέφει τη φύση...

Ακόμη, δεν είμαι καθόλου σίγουρη, αν όλα αυτά τα τεχνολογικά θαύματα που βλέπουμε σήμερα γύρω μας μπορούν πραγματικά ν' αντέξουν σε μια απόλυτα λογική ανάλυση. Πως λειτουργεί στ' αλήθεια μια τηλεόραση; Ένα κομπιούτερ; Ένα αεροπλάνο; Υπάρχει επιστήμονας που να μπορεί να εξηγήσει την ύπαρξή τους, από την πρώτη ύλη μέχρι την κατασκευή, την παροχή ενέργειας, τη λειτουργία, τα πάντα; Αμφιβάλλω. Ο κάθε "ειδικός" είναι σε θέση να περιγράψει ένα κομμάτι του γρίφου, μα κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει ολόκληρο το γρίφο.

Ολόκληρος ο σύγχρονος τεχνολογικός πολιτισμός πιθανότατα αποτελεί έργο μαγείας και δαιμονικών δυνάμεων, οι οποίες αποσκοπούν στην καταστροφή της φύσης και στην παγκόσμια κυριαρχία. Σαν όργανά τους ή σαν "βιτρίνα" οι δυνάμεις αυτές χρησιμοποιούν ορισμένους "χαρισματικούς" ανθρώπους, τα λεγόμενα "μεγάλα μυαλά". Δεν το αποκλείω καθόλου, όλες οι μοντέρνες ηλεκτρικές και ηλεκτρονικές συσκευές να λειτουργούν ουσιαστικά με την επέμβαση τέτοιων αόρατων δυνάμεων. Για παράδειγμα, ο ηλεκτρισμός θα μπορούσε να ονομαστεί "πνεύμα τάδε" και ο ηλεκτρομαγνητισμός "πνεύμα δείνα".

Πάντως, ιδιαίτερη εντύπωση μου προκαλεί το γεγονός ότι ο ηλεκτρισμός (όπως και όλες οι σπουδαίες εφευρέσεις, άλλωστε) ανακαλύφθηκε ξαφνικά μόλις πριν από εκατό χρόνια, ενώ θα μπορούσε να έχει ανακαλυφθεί κατά την κλασική αρχαιότητα, ας πούμε. Μήπως, όμως, για κάποιους λόγους που "οι πολλοί" αγνοούμε, δυνάμεις όπως ο ηλεκτρισμός και ο ηλεκτρομαγνητισμός δεν ήταν τόσο ισχυρές στην αρχαιότητα και γι' αυτό δεν μπορούσαν να "σηκώσουν" εφευρέσεις;

Συνεργασίες και Πολιτική: Πολλοί ηγεμόνες συνεργάζονται αποδεδειγμένα με μάγους και αστρολόγους. Επίσης, οι μάγοι μπορούν να εντοπίζουν και να καταπολεμούν αντιπάλους οι οποίοι συνεργάζονται με πνεύματα. Στη σύγκρουσή του με τους Εβραίους, ο Χίτλερ -βοηθούμενος από ένα ολόκληρο επιτελείο μάγων των οποίων τα 600 πτώματα ανακαλύφθηκαν στο κατεστραμμένο πια Βερολίνο- δημιούργησε έναν τόσο ισχυρό κλοιό προστασίας γύρω από τους οπαδούς του, ώστε τα

πνεύματα με τα οποία πολλοί ραβίνοι συνεργάζονταν είτε απέτυχαν, είτε καταστράφηκαν!

Είναι επίσης γνωστό ότι και το Βατικανό έχει συνεργαστεί συχνά με πνεύματα. Η ιστορία αναφέρει πολλούς Πάπες οι οποίοι ήταν κορυφαίοι μάγοι. Ο πιο διάσημος από αυτούς ήταν ο Ονώριος, που έγραψε και σχετικό βιβλίο.

Σήμερα, σε όλες τις μεγάλες χώρες οι σημαντικοί πολιτικοί περιβάλλονται από "συμβούλους" επί τέτοιων θεμάτων, οι οποίοι κυρίως εντοπίζουν κάποιον αντίπαλο που χρησιμοποιεί πνεύματα και παρέχουν ειδική προστασία...

Συμπεράσματα: Οι πνευματικοί ηγέτες λένε ψέματα. Δεν κατευθύνονται όλες οι ψυχές προς το φως. Οι περισσότερες κατευθύνονται προς το σκοτάδι, και αυτό από δική τους επιλογή. Το Κακό δεν θα είχε επικρατήσει ποτέ αν δεν το είχε δεχθεί η πλειονότητα των ανθρώπων. Δεν χρειάζεται απόδειξη γι' αυτό. Αρκεί να σκεφτείς πώς ανταποδίδουν οι άνθρωποι όποιο καλό τους γίνεται, πόσο θαυμάζουν στ' αλήθεια την κακία, ταυτίζοντάς της με τη δύναμη.

Τελικά, πρέπει να υπάρχει μια διάκριση: Δεν είναι σωστό ν' αντιμετωπίζω όλους τους ανθρώπους με τον ίδιο τρόπο. Υπάρχει καλό και κακό. Δεν έχουν νόημα οι τύψεις, ούτε η στεναχώρια για την κατάντια του κόσμου. Οι υπηρέτες του σκότους είναι σαν τις κατσαρίδες, οι οποίες είναι εκ φύσεως πολύ αρνητικά όντα: Αν το παιδί μιας κατσαρίδας ψοφήσει, αυτή το τρώει επί τόπου! Ωστόσο, αυτό δεν είναι κάτι που με απασχολεί. Απλά, όποτε με ενοχλεί μια κατσαρίδα, την πατάω...

* * * *

Σάββατο, 28 Νοεμβρίου 1998

Νυχτερινή έξοδος με την Ελένη, την Ξανθή και τη Νινέτα σε κέντρο διασκέδασης Apollo Palace, όπου τραγουδούν γνωστά αλλά μάλλον αδιάφορα σε μένα αστέρια του λαϊκού τραγουδιού (Διονυσίου, Ρέμος, Λιβιεράτος, κ.ά.). Ωστόσο, δέχτηκα να συμμετάσχω στην εξόρμηση για χάρη της παρέας.

Μόλις άνοιξε η πόρτα, μπήκαμε από τους πρώτους μέσα στην τεράστια αίθουσα, ωστόσο μας στρίμωξαν σ' ένα τραπέζι που βρισκόταν κοντά στην πίστα μεν αλλά τελείως στο πλάι. Οι διάδρομοι ήταν υπερυψωμένοι με αρκετά ψηλό σκαλί, με αποτέλεσμα να μην μπορούμε να κουνηθούμε από τις θέσεις μας. Επιπλέον, η πίστα ήταν πολύ μικρή και το κέντρο κατάμεστο από κόσμο. Ποιός να πρωτοχορέψει; Έξι ώρες ακινησία και βαρεμάρα. Αν εξαιρέσουμε την πρώτη ώρα, που ακούστηκαν ξένα ποπ και ροκ τραγούδια (όπως το “Frozen” της Madonna), οι υπόλοιπες λαϊκούρες μου έφεραν νύστα.

Πέρα απ' αυτά: Βρίσκω ότι εδώ και λίγο καιρό οι φίλες μου έχουν αρχίσει να απομακρύνονται μα εγώ τις βαριέμαι πια, την καθεμία για διαφορετικό λόγο. Επιπλέον, εδώ και χρόνια η συντροφιά δεν ανανεώνεται. Καμία τους δεν φέρνει ποτέ ένα νέο πρόσωπο στην παρέα. “Μα τι σόι άτομα είναι αυτά; Δεν έχουν περιφερειακό κύκλωμα;” αναρωτιόταν κάποτε η Νεφέλη (έλεγε και σωστά πράγματα καμιά φορά). Σαφώς όχι: Όλες τους είναι ουσιαστικά απομονωμένες από την κοινωνία, όπως κι εγώ άλλωστε. Δεν έχουμε να προσφέρουμε τίποτα η μία στην άλλη. Άδικα χάνω το χρόνο μου μαζί τους. Στ' αλήθεια, έτσι λειτουργούν οι παρέες; Στην παρέα της αδελφής μου, για παράδειγμα, μόλις κάποια μείνει μόνη της για μια βδομάδα, σπεύδουν όλες μαζί να της βρουν νέο γκόμενο!

Η αλήθεια είναι ότι απολαμβάνω πολύ περισσότερο την παρέα της αδελφής μου: Οι καλές της φίλες, Μιλένα και Ελένη, έρχονται για επίσκεψη μια φορά την εβδομάδα, πίνουμε καφεδάκι όλες μαζί και συζητάμε ζωηρά με τις ώρες. Σαφώς προτιμώ αυτή τη χαρούμενη συντροφιά, έστω κι αν δεν είναι ακριβώς “δική μου”, παρά τα καταθλιπτικά βλαμμένα με τα οποία βγαίνω συνήθως: Η Ελένη ίσα που κρατιέται να μην χασμουριέται συνεχώς, η Νινέτα έχει πάθει καταθλιπτική ψύχωση με κάποιο δάσκαλο χορού που αρνείται να της καθήσει εδώ και δύο χρόνια, ενώ η Ξανθή εξακολουθεί να φέρνει σπαστικές αντιρρήσεις σε οποιαδήποτε γνώμη ακούσει. Κι εγώ μέχρι πότε θα ανέχομαι τις μαλακίες ολονών;

Δευτέρα, 30 Νοεμβρίου 1998

Κατά τις 7:00 το απόγευμα, φθάνω γεμάτη χαρά στο Πνευματικό Κέντρο "Ουράνιο Τόξο" για να συμμετάσχω επιτέλους στο τμήμα Χοροθεραπείας. Ωστόσο, ο ενθουσιασμός μου εξανεμίζεται απότομα μόλις διαπιστώνω ότι η μεγάλη πράσινη πόρτα της αίθουσας είναι κλειδωμένη. Ψάχνω παντού για κάποια πινακίδα, κάποια σχετική τοιχοκολλημένη διαφήμιση -μάταια. Τρέχω επάνω στη Βιβλιοθήκη για να ρωτήσω σχετικά, μα ο υπεύθυνος μου λέει πως δεν έχει ιδέα περί χοροθεραπείας. ***Μυστήριο...***

Επιστρέφω σπίτι, τηλεφωνώ αμέσως στη Βίβιαν, τη δασκάλα της χοροθεραπείας, και ζητώ ευγενικά εξηγήσεις. Μου διηγείται την εξής απίστευτη ιστορία: "Είχα ήδη ξεκινήσει για τη Γλυφάδα από το σπίτι μου στον Πειραιά, όταν η μαθήτρια Α μου τηλεφώνησε στο κινητό και είπε ότι δεν θα μπορέσει να έλθει επειδή είναι άρρωστη. Λίγο αργότερα, μου τηλεφώνησε η μαθήτρια Β και δήλωσε πως ούτε αυτή θα έλθει επειδή ο γιος της έχει γρίπη. Καπάκι με πήρε και η μαθήτρια Γ για να με ενημερώσει πως της έτυχε κάτι έκτακτο, οπότε δεν θα φανεί απόψε. Είχα φθάσει ήδη στην οδό Ιασωνίδου όταν με ειδοποίησε και η μαθήτρια Δ πως δεν θα έλθει λόγω απρόσμενης επίσκεψης. Έτσι, τι να κάνω κι εγώ, γύρισα πίσω! Λυπάμαι πολύ που ήλθες ειδικά σήμερα και δεν βρήκες κανέναν..."

"Δεν πειράζει, θα ξανάρθω την άλλη Δευτέρα" της λέω καλοπροαίρετα, αν και δεν έχω πειστεί από το όλο σενάριο.

Τις επόμενες τρεις Δευτέρες ξαναπερνώ από εκεί, μα από χοροθεραπεία ούτε ίχνος! Το μόνο που βρίσκω είναι η κλειδωμένη πράσινη πόρτα! Ξαναρωτάω στη Βιβλιοθήκη αλλά κανείς δεν γνωρίζει την κυρία Βίβιαν ούτε το περίφημο χορευτικό τμήμα-φάντασμα!

... Λοιπόν; Τι ήταν όλο αυτό το παραμύθι; Σαφέστατα, η εν λόγω κυρία δεν δίδασκε ποτέ στο "Ουράνιο Τόξο", απλά οργάνωσε όλη αυτή την ηλίθια πλεκτάνη εναντίον μου μαζί με τη "φίλη" μου, τη Μαρία Γληνού. Αρχίζω να αναρωτιέμαι, τι ρόλο παίζει αυτή, τελικά; Για ποιό λόγο, άραγε, μου αράδιασαν

τέτοια ψέματα; Τι νόμιζαν ότι θα πετύχουν; Άντε να καταλάβεις τη σχιζοφρένεια των κυκλωμάτων...

Τρίτη, 1η Δεκεμβρίου 1998

Αναπάντεχη συνάντηση με τη Νεφέλη, η οποία βρίσκεται ξανά στην Αθήνα για λίγες μέρες. Τώρα πια έχει μόνιμο δεσμό με τον Παναγιώτη, ο οποίος συζεί μαζί της στην Κύπρο. Όμως ο καημένος αντιμετωπίζει προβλήματα, επειδή η Νεφέλη συνηθίζει να τον αφήνει μέσα μόνο του για να βγαίνει με επτά (!) μαζεμένους άνδρες φίλους της. Φυσικά, εξακολουθεί να διατηρεί φιλικές σχέσεις και με το Βύρωνα, ο οποίος εξακολουθεί να της κάνει τον ταξιτζή όποτε η κόμισσα βρίσκεται στην Αθήνα. Άλλος γελοίος...

Όση ώρα καθόμαστε μαζί στο Dunkin Donuts, η Νεφέλη δεν σταματά να κομπάζει για τις αθλητικές της επιδόσεις στην Κύπρο: Πηγαίνει σε μια καλή σχολή τεκβοντό και ο δάσκαλός της είναι τόσο ενθουσιασμένος μαζί της, λέει, ώστε την προορίζει για χρυσό μετάλλιο στην Ολυμπιάδα του 2000 -παρόλο που δεν έχει πάρει ακόμη τη μαύρη ζώνη. Προς το παρόν εργάζεται ως γυμνάστια αερόμπικ, όμως έχει ένα μήνα να πατήσει στο γυμναστήριο λόγω ψυχολογικών προβλημάτων. Πριν έλθει στην Ελλάδα, ήταν κλεισμένη στο δωμάτιό της επί δυο βδομάδες και δεν ήθελε να δει κανέναν επειδή είχε πέσει σε μαύρη κατάθλιψη. Ωστόσο, οι εργοδότες της έδειξαν άπειρη κατανόηση και της μήνυσαν ότι δεν τρέχει κάστανο και ότι μπορεί να επιστρέψει στη δουλειά της όποτε εκείνη γουστάρει. *Μα τι άγιοι εργοδότες είναι αυτοί;*

Κάποια στιγμή καταφθάνει και ο Παναγιώτης. Τρόμαξα να τον αναγνωρίσω! Ο φουκαράς πρέπει να έχει χάσει τουλάχιστον είκοσι κιλά! Είναι πετσί και κόκκαλο! Μετά βίας κουβεντιάζει, σαν ξεψυχισμένος. "Τι του κάνεις του παιδιού και αδυνάτισε έτσι;" ρωτάω αυθόρμητα. Η Νεφέλη γελάει ναζιάρικα.

Αρχίζω να διασκεδάζω την όλη υπόθεση, έχοντας μεγάλη όρεξη για "ψάρεμα" και "αφ' υψηλού". Πού να το φανταζόμουν άλλοτε, πως τα λεγόμενα φυσιολογικά και δημοφιλή άτομα

βουλιάζουν διαρκώς μέσα στην κατάθλιψη και στην ψυχοπάθεια; Όσο για τους κυρίους, απλά δεν είναι άνδρες.

Ιδιοσυγκρασία και προορισμός: Σε γενικές γραμμές, το σχήμα του σώματος (ιδιοσυγκρασία) δείχνει για τι πράγματα είναι κάποιος φτιαγμένος, ποιός είναι ο προορισμός του στη ζωή. Για παράδειγμα, ένας σωματώδης άνδρας προορίζεται περισσότερο για χειρωνακτικές εργασίες παρά για επιστήμονας· ένα άτομο ευλύγιστο είναι κατάλληλο περισσότερο για αθλητής, παρά για υπάλληλος γραφείου· μια γυναίκα με πλούσιες καμπύλες είναι φτιαγμένη για το σεξ και όχι τόσο για την πνευματικότητα...

Εγώ, ας πούμε, είμαι ψηλή και λεπτή, με σώμα υγιές μεν αλλά καθόλου ευλύγιστο, ούτε μυώδες. Αυτό σημαίνει ότι δεν έχω έφεση στις εργασίες του κορμιού (σεξ, καράτε, body building). Σχετικά με τη γυμναστική, καλό είναι να κάνω κάποια βασικά πράγματα, όμως κακώς προσπάθησα να ασχοληθώ πιο σοβαρά όλα αυτά τα χρόνια. Δεν πρόκειται ποτέ να κάνω μυς με τα βάρη, ούτε να βελτιωθώ σημαντικά με το τεκβοντό. Η γυμναστική δεν φέρνει θεαματικά αποτελέσματα στο δικό μου σώμα. Τελικά, ασχολήθηκα με τέτοια πράγματα μάλλον από ανία ή έλλειψη αυτογνωσίας.

Επίσης, δεν διαθέτω τις λεγόμενες "θηλυκές καμπύλες", δηλαδή "βυζάρες", "κολάρες" και μπόλικο νάζι. Δεν διαθέτω καν την απαραίτητη σε κάθε θηλυκό κοκεταρία και πουτανιά. Αυτό σημαίνει ότι δεν είμαι κατάλληλη για ερωμένη, ούτε για σύζυγος. Κατά βάθος, ποτέ δεν τα ήθελα αυτά τα πράγματα, κι όσες φορές τα κυνήγησα ήταν καθαρά λόγω πίεσης του κοινωνικού περιβάλλοντος. Ένας υγιής άνδρας το διαισθάνεται αυτό και δεν με πλησιάζει. Όσοι με έχουν πλησιάσει ήταν άτομα προβληματικά και καλώς τους απέφυγα.

Η δική μου φύση είναι πνευματική. Οι αθέατες πλευρές του κόσμου, η εσωτερική αναζήτηση, οι ψυχικές εμπειρίες, οι διαλογισμοί, η τελική μου ένταξη στον πόλεμο Καλού και Κακού, αυτά είναι ο προορισμός μου και όχι το να αρέσω στους άλλους...

Σάββατο, 12 Δεκεμβρίου 1998

Σημαδιακή έξοδος με τις Νινέτα, Ξανθή, Ελένη. Κατ' αρχάς, δεν μου άρεσε που όλες μαζί με κατσάδιασαν επειδή άργησα 12 λεπτά στο ραντεβού. Στο κάτω-κάτω, μόλις είδα ότι το λεωφορείο δεν ήλθε στην ώρα του, πήρα αμέσως ταξί. Αυτές αργούν πιο συχνά και πιο πολύ από μένα, εγώ όμως δεν παραπονιέμαι ούτε θυμώνω ποτέ. Μετά η Ξανθή πρότεινε να πάμε στο "Σατυρικόν" στην Αργυρούπολη, και όλες βρήκαμε την ιδέα καλή. Αυτό, βέβαια, σημαίνει ότι άδικα αγωνιούσα να φθάσω όσο πιο γρήγορα γινόταν στην Κάτω Γλυφάδα, παίρνοντας μάλιστα ταξί...

Τέλος πάντων, μπήκαμε στο αμάξι της Νινέτας και μέσα σε λίγα λεπτά είμασταν έξω από την καφετέρια. Ήταν φίσκα, υπήρχε όμως ένα άδειο τραπέζι, καθόλου άσχημο κατά τη γνώμη μου. Ωστόσο, οι κυρίες (ειδικά η Ξανθή) δεν γούσταραν επειδή το τραπέζι ήταν "κάπως παράμερο". Στη συνέχεια ξεκινήσαμε έναν αγώνα δρόμου σ' όλη την Αργυρούπολη για να βρούμε καφετέρια κατάλληλη για τις λαίδες. Στην "Καθ' Οδόν" υπήρχε επίσης ένα άδειο τραπέζι σε πολύ καλή θέση πλάι στο παράθυρο, όμως η Ξανθή δεν το ήθελε με τίποτα -ιδίως μόλις κατάλαβε ότι άρεσε σε μένα.

Η αγωνιώδης έρευνα συνεχίστηκε σε πολλά άλλα μαγαζιά, με την Ξανθή πάντα μπροστάρισσα να μπαινοβγαίνει σαν σίφουνας ώστε να μη την προλαβαίνουμε, μην τυχόν και καθήσουμε κάπου χωρίς να το εγκρίνει αυτή. Εγκατέλειψε τρέχοντας 7-8 καφετέριες με το ατράνταχτο επιχείρημα "Όλο πιτσιρίκια έχει εδώ! Όλο πιτσιρίκια!". Βέβαια, ότι η Ξανθή γουστάρει τους ώριμους κυρίους, από 50 χρονών και πάνω.

Εντέλει καταλήξαμε σε μια πιτσαρία που ήταν τελείως άδεια. Δεν υπήρχε ψυχή εκεί μέσα. Πιάσαμε χαλαρή κουβέντα, κάποια στιγμή αρχίσαμε να μιλάμε για το άλλο φύλο κι εγώ εξέφρασα τη γνώμη ότι οι περισσότεροι άνδρες είναι βαρετοί. Τότε η Ξανθή γύρισε και μου πέταξε όλο ειρωνία: "Και σένα σε βαριούνται! Να 'ξερες πόσο σε βαριούνται!". Πάγωσα αμέσως. Η δυσάρεστη έκπληξη γρήγορα έγινε θυμός, αγανάκτηση αλλά και συνειδητοποίηση. Οι άλλες ούτε που πήραν χαμπάρι τίποτα,

λες και δεν την είχαν ακούσει. Ξαφνικά, ένιωσα ξένη ανάμεσά τους. Μου ήταν πλέον ξεκάθαρο ότι η φιλία μας πνέει τα λοίσθια. Απλά εξακολουθούμε να βγαίνουμε μαζί από συνήθεια.

Όταν συνήλθα, άρχισα να αγνοώ επιδεικτικά την Ξανθή. Δεν της μιλούσα καθόλου, δεν της απηύθυνα το λόγο, σα να μην υπήρχε. Παράλληλα, αποφάσισα να αλλάξω επί τόπου ορισμένα από τα σχέδιά μου και το δήλωσα αμέσως στις υπόλοιπες: "Τελικά, δεν θα έλθω μαζί σας στο νυχτερινό κέντρο που λέγαμε, την Πρωτοχρονιά. Δεν μου αρέσει ιδιαίτερα ο Βοσκόπουλος, ούτε η Άντζελα Δημητρίου, ούτε ο Άγγελος Διονυσίου. Δεν μου αρέσουν τα σκυλάδικα!"

Σιγά σιγά η ατμόσφαιρα μεταξύ μας κρύωσε, ώσπου σηκωθήκαμε και φύγαμε βαριεστημένες. Και ήθελα να φύγουμε...

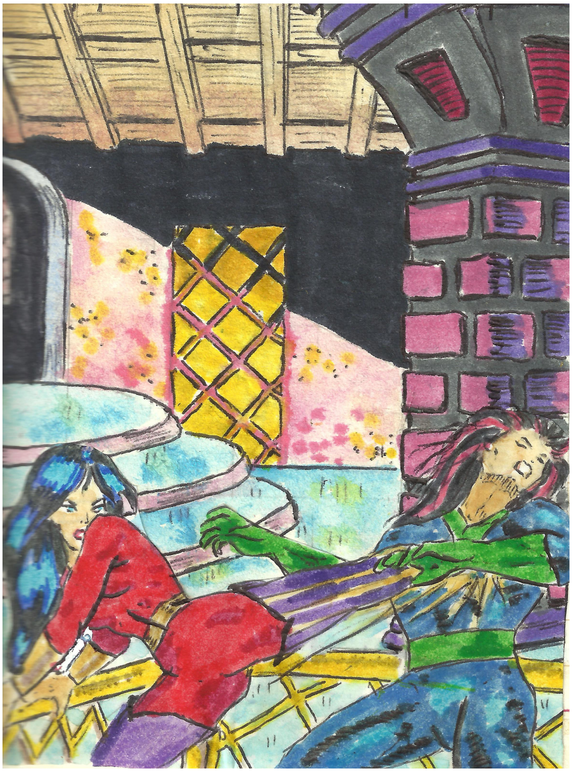
Αλήθεια, λοιπόν, μέχρι πριν από λίγα λεπτά ήμουν πρόθυμη ν' ακολουθήσω τις "φιλενάδες" μου στην προαναφερθείσα πρωτοχρονιάτικη έξοδο. Ήμουν διατεθημένη, δηλαδή, να ταλαιπωρηθώ μια ολόκληρη νύχτα, καθηλωμένη σε μια στενόχωρη καρέκλα επί έξι ώρες μέσα σε μια αίθουσα γεμάτη καπνούς, για να παρακολουθήσω καλλιτέχνες που λίγο-πολύ απεχθάνομαι και, μάλιστα, να ξοδέψω γι' αυτό γύρω στις 30.000 δρχ! Κι όλα αυτά για να είμαι με την παρέα! Ποιά παρέα;

Σημείωση: Αμέτρητες φορές τους έχω προτείνει να πάμε για χορό στο "Βινύλιο", όπου είχαμε περάσει όλες καταπληκτικά στα γενέθλιά μου, μα πάντα η Ξανθή δυσανασχετεί επειδή δεν είναι δική της ιδέα. Όσο για τις άλλες, την υπακούνε παθητικά.

... Τις επόμενες δυο-τρεις φορές που θα ξανάρθει η Ξανθή μαζί μας, θα διατηρήσω την ίδια στάση απέναντί της. Σύντομα η κυρία παίρνει πρέφα τι γίνεται και σταδιακά αρχίζει ν' αραιώνει, ώσπου κόβει εντελώς. Γνωρίζω, φυσικά, ότι έχει πλέον αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση για όλη τη συντροφιά: Όταν ένας κρίκος σπάει από μια αλυσίδα, αργά ή γρήγορα διαλύεται ολόκληρη η αλυσίδα. Ωστόσο, δεν μπορεί να γίνει αλλιώς...

Δευτέρα, 14 Δεκεμβρίου 1998

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ζω μέσα σε έναν θαλάσσιο σταθμό, κάπου στον ωκεανό. Βλέπω γύρω μου κύμματα και διάφορα θαλάσσια όντα πίσω από ένα μεγάλο παράθυρο. Ένας εισβολέας απειλεί τη μητέρα μου αλλά εγώ την σώζω, απωθώντας τον με κινήσεις καράτε. Αργότερα, ενώ πηγαίνουμε κάπου με ποδήλατα, ο τύπος επανεμφανίζεται και προσπαθεί να μας βγάλει από τον δρόμο.

Τώρα το όνειρο γίνεται διαυγές. Κοιτάζω τα χέρια μου, έχω μια δυσκαμψία στα δάχτυλα, η οποία διορθώνεται όταν δεν τα κοιτάζω. Κινώ διάφορα αντικείμενα με τη δύναμη της σκέψης, νιώθω ισχυρή κι ενεργοποιημένη. Αντιπαθητικοί άνδρες με γένια κυκλοφορούν τριγύρω, εγώ όμως βρίσκω έναν ωραίο νεαρό, τον παίρνω κατά μέρος, τον φιλώ, τον χαϊδεύω. Σύντομα έρχεται οργασμός...

Ασκήσεις τηλεπάθειας με κάρτες Zener (φτιαγμένες από μένα) έχουν τα εξής αποτελέσματα:

26 Ιουνίου:	Τηλεπάθεια		= 9/25
28 Ιουνίου:	Ολίσθηση στο παρελθόν	2ο → 1ο	= 10/25
18 Σεπτεμβρίου:	Ολίσθηση στο παρελθόν	10ο → 1ο	= 9/25
7 Οκτωβρίου:	Ολίσθηση στο παρελθόν	9ο → 1ο	= 9/25
	και	8ο → 1ο	= 9/25
1 Νοεμβρίου:	Πρόγνωση	1ο → 2ο	= 9/25
15 Δεκεμβρίου:	Τηλεπάθεια		8/25

(Πρόγνωση: Αυτό που εγώ βρίσκω πρώτο έρχεται στην

πραγματικότητα τρίτο κ.ο.κ. Ολίσθηση στο παρελθόν: Αυτό που εγώ βρίσκω τρίτο έρχεται πρώτο κ.ο.κ. Τηλεπάθεια: Αυτό που βρίσκω πρώτο, έρχεται πρώτο)

Κυριακή, 20 Δεκεμβρίου 1998

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ στην πόλη της Κέρκυρας αλλά οι δρόμοι είναι γεμάτοι βρώμικα ρυάκια. Αναμένονται κάποιοι σημαντικοί αγώνες, ενώ τριγύρω περιφέρονται παράξενοι άνθρωποι, τρελοί, ομοφυλόφιλοι και άλλοι... Ένας τους με κυνηγά, τον αποφεύγω. “Δεν ξανάρχομαι μόνη εδώ!” λέω. Ο ανηψιός μου ο Θανάσης στέκεται κάπου μακριά και παρατηρεί την πλατεία με τα συντριβάνια. Αναρωτιέμαι τι ρόλο παίζει...

Τετάρτη, 23 Δεκεμβρίου 1998

Κρίση (ξανά): Η κούραση της δουλειάς, η ταλαιπωρία με το λεωφορείο στο γυρισμό για το σπίτι, η ακατάσχετη βροχή, μου έφεραν μια απάθεια, μια γενικευμένη απογοήτευση αλλά και ορισμένες αναπάντεχες συνειδητοποιήσεις. Είναι πλέον διαπιστωμένο ότι όπως κι αν κινηθώ, η ζωή μου παραμένει πάντα ένα ακίνητο καρέ: Η ίδια καθημερινή ταλαιπωρία με τα λεωφορεία για τη δουλειά, συνολικά 3-4 ώρες κάθε μέρα, συνεχίζεται εδώ και πολλά χρόνια και θα συνεχίζεται στο μέλλον. Όσα χρόνια κι αν εργάζομαι, η θέση μου δεν βελτιώνεται ποτέ, μάλλον το αντίθετο, ενώ ο μισθός μου εξακολουθεί να είναι ο χαμηλότερος δυνατός. Επιπλέον, στην Παγγαία τα πράγματα πάνε σκατά, όλοι έχουν αρχίσει να μου φέρονται σα να είμαι σκουπίδι. Σύντομα θα χρειαστεί να φύγω από κει.

Παράλληλα, οι φίλες απομακρύνονται μία-μία, ή αναγκάζομαι να τις απομακρύνω εγώ. Η σχολή τεκβοντό του Νίκυ με απέβαλε κακήν κακώς αφού πρώτα αποδείχτηκε κύκλωμα ολκής. Η “Ψυχική Αρμονία” είναι πολύ μακριά από το σπίτι μου και δεν αξίζει τον κόπο. Η χοροθεραπεία στο Πνευματικό Κέντρο “Ουράνιο Τόξο” αποδείχτηκε φάρσα.

Για κάποιο παράξενο λόγο, πουθενά δεν φαίνεται να υπάρχει θέση για μένα. Γύρω μου συμβαίνουν πάρα πολλά,

όμως τίποτα δεν συμβαίνει για μένα ή, μάλλον, όλα συμβαίνουν ενάντια σε μένα. Μου είναι πια προφανές πως ό,τι κι αν κάνω, η ζωή μου πάντα παραμένει ένα ακίνητο καρέ.

Ειδικά τον τελευταίο χρόνο, είναι σα να επιδίδομαι σ' έναν ατέρμονο και αδιέξοδο αγώνα δρόμου: Τρέχω από δω, τρέχω από κει, δοκιμάζω χιλιάδες καινούργια πράγματα, κι όμως, κατά μυστήριο τρόπο, τίποτα δεν λειτουργεί κι επιστρέφω πάντα στο μηδέν. Νιώθω ότι ο κόσμος γύρω μου αλλάζει βίαια μα τίποτα δεν αλλάζει για μένα. *Όλα αλλάζουν, έτσι ώστε τίποτα να μην αλλάζει για μένα...*

Τι έχω καταφέρει, τελικά, όλα αυτά τα χρόνια με όλες αυτές τις εμπειρίες και αποκαλύψεις που μου ήλθαν μέσω διαλογισμού και, ψυχικών εμπειριών; Έχω πετύχει μεν μια πνευματική άνοδο, αυτογνωσία, αυτοπειθαρχία, ηρεμία, έχω πάρει γνώση, όμως δεν έχω πάρει καθόλου δύναμη! Ακόμη και το ονείρεμα δεν μου έχει δώσει τη δύναμη που φανταζόμουν, τη δύναμη να επεμβαίνω στην πραγματικότητά μου -πέρα από λιγοστές, σποραδικές επιτυχίες. Ακόμη, βλέπω ότι κάθε τόσο η πορεία μου στα αστρικά πεδία παρεμποδίζεται, ιδίως από το '95 και μετά. Συχνά έχω την εντύπωση ότι υπάρχει ένας μυστικός παράγοντας ο οποίος με εμποδίζει συνειδητά να επιφέρω σημαντικές βελτιώσεις στην πορεία μου. Με όλα αυτά που κάνω, απλά καταφέρνω να επιπλέω στον κυκλώνα της ζωής μου, τίποτα περισσότερο. Υποψιάζομαι έντονα πως κάτι λείπει από αυτές τις ψυχικές τεχνικές που εφαρμόζω, λείπει κάτι σημαντικό...

Από την άλλη πλευρά, μπορώ να πω ότι τώρα κορυφώνονται αδιέξοδες καταστάσεις πολλών ετών. Μια ολόκληρη φάση της ζωής μου φθάνει στο τέλος της κι αισθάνομαι εξαιρετική ανασφάλεια για τη επόμενη φάση που μόλις ξεκινάει. Από το νέο έτος σκοπεύω να ξαναρχίσω πιο συστηματικά τις ασκήσεις διαλογισμού, να ξαναμπώ στο ονείρεμα και στις ψυχικές εμπειρίες, που εδώ και μερικά χρόνια έχω παραμελήσει. Νιώθω ότι έχει έλθει η ώρα ν' απαλλαγώ από τη σαγήνη του κόσμου και να πραγματοποιήσω, επιτέλους, την οριστική *στροφή της προσοχής προς τα μέσα...*